

Giới thiệu Từng Bước Dụ Đồ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh

Từng Bước Dụ Đồ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh là truyện ngôn tình nói về Đan Diệc Thần, anh là con trai út của Đan gia, là tư lệnh trẻ tuổi, một tay che trời, 4 năm trước trong một lần vô tình gặp gỡ đã nhìn trúng cô. Nghê Tiêu là một luật sư nhỏ, không sợ trời không sợ đất, chỉ riêng đối mặt với người đàn ông đó, hằng đêm cầu xin tha thứ. Trước khi kết hôn, cô tùy tiện hẹn gặp “bạn trai trước” ai ngờ giữa đường bị bắt được, khiêng về nhà. Sau khi kết hôn, “người yêu cũ” của anh thường xuyên quấy rầy, bị cô xử đẹp không thương tiếc! Vì tự do, cô chạy trốn 3 lần, anh không ngại hao hết quân số, mà đuổi đến chân trời góc biển! “Đan Diệc Thần, trên trái đất này, có chỗ nào anh tìm không được?” Phụ nữ nherăng, nhếch mép cười. Anh im lặng, không nói cho cô biết, từ lúc 2 người thực hiện “vợ chồng chỉ lễ” thì anh đã cài thiết bị tìm kiếm trên người cô! Cô chạy, anh đuổi! Mời bạn đọc theo dõi tựa truyện hay hài hước về Đan Diệc Thần và Nghê Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Đồ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Hóa Ra Là Anh

“Vụ kiện này quả thực không đáng, giải thích một chút không phải đã rõ ràng rồi sao, vì sao nhất định phải làm lớn như vậy!”

“Chuyện như thế này, khi nào đến phiên chú quan tâm” Thanh âm lạnh như băng, giống như lời phán quyết của tòa án

Đan Diệc Thần đương nhiên biết sở dĩ anh trai kiện tụng không thắng kiện, là vì anh ấy không muốn xung đột chính diện với chị dâu, anh trai của anh cũng chiều chị dâu đến tận trời, đúng là một tấm gương gương mẫu a!

Chỉ là, khi luật sư quay mặt lại, dáng người ấy, giống như đã từng quen biết!

“Là cô”

Ngày nhớ đêm mong, 4 năm rồi!. Vậy mà ở chỗ này lại bắt được cô!

“À?”

“Người phụ nữ đáng chết!”

“Phụ nữ”

Viên cảnh giới vẫn luôn đi theo bên cạnh Đan Diệc Thần, suốt 3 năm rồi, chưa bao giờ nghe anh đề cập đến từ này, trùng to hai mắt nhìn Đan Diệc Thần đứng lên rồi đi, vẫn còn không quên quay đầu nhìn người phụ nữ bị trưởng quan nhìn hồi lâu

Đan Diệc Thần là người nhỏ tuổi nhất trong Đan gia, nhưng cũng là người duy nhất ở trong quân đội

Ba của Đan Diệc Thần hy sinh trong trận hồng thủy, nên anh và anh trai là CEO công ty Khóa Quốc là mẹ một tay nuôi lớn

Đương nhiên, ông nội của anh cũng tốn không ít tâm huyết, nhưng mà tình cảm của 2 anh em không biết vì sao không thể tốt lên được, trái lại quan hệ của Đan Diệc Thần với Đan Diệc Thuyền không gần cũng không xa, đại khái giống như quan hệ của quân nhân- người lính!

Bốn năm trước, Đan Diệc Thần đi theo cán bộ cấp cao đến nước Pháp để tham gia quân diễn, đã đánh rơi trái tim của mình ở kinh đô lãng mạn của nước Pháp

Cảnh bị viên Tiểu Lý đứng cùng với Đan Diệc Thần ở trước cửa tòa án, chỉ cảm thấy cả người trưởng quan như đứng trong gió lạnh. Tuy rằng ngày thường trưởng quan lúc nào cũng bày ra vẻ mặt lạnh lùng, nhưng mà Tiểu Lý cũng có thể cảm giác được anh muốn duy trì khoảng cách với mọi người

Chẳng qua là, cảm giác bây giờ không giống như ngày thường, bây giờ cả người anh toát lên hơi thở âm hàn, như muốn giết người, khí thế giống hệt như quỷ sát nhân lúc đoạt mệnh người khác trên TV

Ánh mắt của anh gắt gao nhìn một người phụ nữ đang bước ra khỏi tòa án

Cô gái mặc bộ comple công sở màu đen chuyên nghiệp, mái tóc vốn được búi gọn gang ở sau đầu, ngay khi bước ra khỏi tòa án, đã được cô tháo ra, nhất thời, mái tóc dài xinh đẹp phóng khoáng được tự do, khí chất cả người giống như được thay đổi, như biến thành một người khác.

Đan Diệc Thần nhìn người phụ nữ chết tiệt hàn huyên với chị dâu của mình vài câu, sau đó tách ra ở ngã tư đường

Trong ví tiền của anh còn mang theo tờ giấy mà cô để lại, lưu giữ đến bây giờ

“Nghê Tiêu”

Giọng nói lạnh như băng, khiến cho Nghê Tiêu vừa mới thắng kiện còn chưa bình tĩnh trở lại tựa hồ trở về nguyên hình, lúc xoay người, nụ cười đắc ý trên môi nhất thời cũng thu trở về, chuyển về vẻ mặt nghiêm túc, nhìn người đàn ông trước mặt, trong nháy mắt, cô trở nên ngây người

Quân phục!. Có thể là do vụ án vừa rồi có liên quan đến người mặc quân phục, cho nên thần kinh của Nghê Tiêu có phần mất cảm với những người quân nhân!. Nhưng vẫn giả bộ lạnh nhạt nói:

“Vị trưởng quan này, xin hỏi có chuyện gì?”

“Cô không nhận ra tôi hả?”

Hơi thở nghiêm túc lạnh lẽo, lạnh đến mức áp bức viên cảnh bị không dám ngẩng đầu lên, Nghê Tiêu lại ngẩng đầu ưỡn ngực, đáng vẻ giống như ai dám làm khó dễ được tôi

Cô là luật sư, cô không sợ đâu!

Nhưng mà khi nghe thấy câu nói vô tội, lại nhìn thấy bộ dạng ủy khuất của anh ta, trong lòng Nghê Tiêu lại dâng lên cảm giác áy náy

“Tôi nên biết anh sao?”

Ở cửa tòa án nhất thời giống như có khói thuốc súng nổi lên bốn phía, Nghê Tiêu rõ ràng cảm thấy một cổ áp bách mãnh liệt, chột dạ suy nghĩ, nhưng vẫn không thể nào nhớ được, lúc cô còn chưa nhớ ra đã gặp anh ta ở đâu, thì đã bị anh ta vác lên vai

“Anh muốn làm gì?”

“Đưa em đến nước Pháp”

Cơ mặt của cô run lên, nghĩ thầm người đàn ông này chắc là bị bệnh thần kinh, nhưng mà cô đang ở trong tay người ta, cho nên không dám làm bừa

“Trưởng quan.... Có chuyện gì chúng ta từ từ nói”

Viên cảnh vệ bên người Đan Diệc Thần sững sờ, nhưng vẫn mở cửa xe

Cục tức trong lòng Đan Diệc Thần vẫn chưa được xả hết, người con gái chết tiệt, 4 năm trước dám làm chuyện như thế với anh, 4 năm sau lại quên khuấy anh đi mất!

Đan Diệc Thần anh, bắt luận là ở mặt nào, chỉ với khuôn mặt khiến cho người khác mê mết, cũng đủ để phụ nữ điên cuồng vì anh

Chỉ có điều nghĩ lại có phải Nghê Tiêu đang dùng thủ đoạn lạc mềm buột chặt hay không?. Cuối cùng hoài nghi đánh giá khuôn mặt của cô

Nghê Tiêu thầm nghĩ: “Sợ là người nhà của Đan gia muốn trả thù cho vụ thua kiện ban nãy...”

Sau đó, cô lại nghe thấy một câu nói đáng sợ nhất mà cô từng nghe:

“Nếu như em đồng ý gả cho tôi, thì tất cả những chuyện không vui lúc trước của chúng ta, đều có thể bỏ qua”

Bờ môi khêu gợi, thanh âm từ tính phát ra từ bờ môi ấy lại dọa Nghê Tiêu sợ đến nỗi nghĩ muốn ăn cơm

“Anh nói cái gì...?”

Từ nhỏ đến lớn, không phải chưa từng nghe người ta thông báo, nhưng mà bây giờ cô lại bị người ta cầu hôn....

Tình tiết này, có phải quá nhanh rồi hay không?. Người đàn ông này không biết có bị đứt dây thần kinh nào không?. Hoặc là căn bản vì thua kiện cho nên muốn chinh cô?.

Bất kể là nguyên nhân gì, với Nghê Tiêu cô mà nói chỉ có một kết quả: Anh đi chết đi!. Nhưng xuất phát từ suy nghĩ của luật sư, cô vẫn nên im lặng, tiếp tục cẩn thận quan sát mỗi một động tác của Đan Diệc Thần

Vớ vẩn?. Dám không nhớ rõ anh sao?. Anh sẽ làm cho cô cả đời này đều khắc anh ở trong lòng, trong đầu, thậm chí mãi mãi không thể nào quên được.

Nghê Tiêu là người không sợ trời, không sợ đất, cho dù người đàn ông trước mặt vẻ mặt âm trầm, rõ ràng là nhân vật không dễ chọc, nhưng mà cô vẫn nhũn nhũn, rút tay ra khỏi tay của người đàn ông đó, bĩu môi nói:

“Trưởng quan, tuy rằng thua kiện, nhưng cũng không cần mất phong độ như thế...”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt của anh đã trở nên âm trầm, nhét cô vào trong xe, đáng vẻ mạnh mẽ vang dội không thể nghi ngờ, khiến cho cô cơ hồ muốn lấy điện thoại ra để báo cảnh sát

Cánh cửa xe khép hờ, người đàn ông mặc quân phục, vẻ mặt giống như núi băng cùng người phụ nữ đang liều mạng giãy dụa, tình trạng hỗn loạn như thế, khiến cho khóa miệng của viên cảnh vệ co rúm 2 lần

Sau khi Đan Diệc Thần chế ngự được Nghê Tiêu thì đóng cửa xe, lái xe đi mất, lúc này, viên cảnh vệ đang đứng một bên xem kịch vui mới ý thức được mình bị bỏ rơi không thương tiếc, nhất thời chạy đuổi theo:

“Trưởng quan, đợi tôi một chút”

Tốc độ xe chạy như bay, cảnh sắc ven đường không ngừng thụt lùi về phía sau giống như trí nhớ của Nghê Tiêu, cô dùng hết sức suy nghĩ, nhưng cũng không nghĩ ra mình quen người đàn ông khó trị nào bao giờ

Nghê Tiêu hít sâu một hơi: “Anh còn như vậy, tôi có thể kiện anh tội giam giữ người phi pháp”

Người đàn ông vẫn luôn căng thẳng, tựa hồ vừa nghe thấy một chuyện buồn cười, khóa môi hơi cong lên:

“Phải không?. Không ngại cứ thử xem”

Ngoài miệng thì nói lời khiêu khích, nhưng trong lòng lại tức giận đến muốn chết, người phụ nữ chết tiệt này, cơ hồ đã quên mất chuyện của 4 năm trước rồi!

Ai cho phép cô quên sạch anh?. Ai cho phép cô xuất hiện trong tầm nhìn của anh?.

Nghê Tiêu thấy người đàn ông này không muốn nói lý lẽ, cửa xe lại bị khóa, nhất thời cắn răng, lấy bình xịt phòng sắc lang trong túi ra, đang muốn xịt lên khuôn mặt tuấn tú của anh, thì xe bỗng nhiên đổi phương hướng, sắc mặt cô khê biến:

“Dừng xe, mau dừng xe”

Người đàn ông giả vờ mất diéc tai ngơ, dưới chân không ngừng nhấn ga, xe giống như tên đã lên dây, lao nhanh về phía trước

Trước mặt một mảng trắng xóa, tiếng nước biển thét gào trong không khí, cuốn lấy những bọt sóng.

Xe chạy nhanh giống như một viên đạn ném vào trong biển lớn, được biển lớn ôm gọn vào lòng

“A”

Nghê Tiêu hét lên một tiếng, nhắm 2 mắt lại, xong rồi, xong rồi, người đàn ông này không muốn sống nữa, lái xe vào trong biển!

Bỗng nhiên, cô thấy tay mình căng thẳng, một bàn tay mạnh mẽ kéo cô ra ngoài, Nghê Tiêu mềm nhũn tựa vào trong ngực của đối phương, mặc cho anh ta ôm lấy mình

Bốn phương yên tĩnh một cách kì lạ, bản thân cô đã chết rồi sao?.

Cô lặng lẽ mở mắt, trời và biển xanh biếc, hai cánh chim hải âu đang cúi đầu lượn vòng, còn có người đàn ông cả người toát ra tâm trạng:

“Trong lòng lão tử không được vui, người nên cẩn thận một chút”

“Anh... Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Sau khi sợ hãi ngẩn ngui qua đi, cô cuối cùng cũng bùng nổ, bị một người đàn ông xa lạ cưỡng ép lên xe, cảm giác này cũng không dễ chịu gì mấy

Môi mỏng hé mở, thanh âm của anh ta giống như quỷ satan khê vang lên bên tai cô:

“ParisplacedelaConcorde”

Cô bỗng dung mở to 2 mắt, sững sờ nhìn đôi mắt thâm thúy của anh

“Còn nhớ không, 4 năm trước ở quảng trường Paris”

Tay của anh dần dần tăng lực, khiến cô đau đến muốn ngất đi

Dù là như thế, cô vẫn lấp ba lấp bắp như cũ, cố gắng để bình ổn lửa giận trong lòng anh:

“Anh, anh, anh...Không phải anh đã nhận làm người rồi chứ?. Tôi không hiểu anh đang nói gì”

Tay nhẹ nhàng mò mẫm lấy bình xịt ở trong túi, thừa dịp khi con mắt của anh ta bắt đầu trở nên nguy hiểm, dùng sức nhấn nút, sau đó đứng lên, liều mạng bỏ chạy

Đối với cô mà nói, chỉ cần những nơi không có anh, chính là nơi an toàn

4 năm trước, trên quảng trường Paris rộng lớn, dưới suối phun thật lớn, người đàn ông tuấn mỹ lạnh lùng gấp thoảng qua, một trận đùa giỡn vô tâm

Cô vốn là tình cờ quen biết anh, cho nên mới cố tình để lại dãy số điện thoại giả cho anh

Vốn tưởng rằng giữa biển người mênh mông, cả đời này không còn cơ hội gặp lại, không ngờ lại khéo như vậy

Là anh ta

“Tôi có thể biết số điện thoại của cô không?”

Người đàn ông lạnh lùng nhẹ nhàng vươn ngón tay thon dài, rõ ràng là một câu hỏi lễ độ, nhưng vì khí thế kinh người của anh, tựa hồ giống như một câu mệnh lệnh

Cô dần dần nhớ lại, cô đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng bỏ chạy, quay đầu liếc nhìn người đàn ông ấy, giữa khe hở của mái tóc đen tung bay, anh vẫn đứng ở đó, không hề di chuyển, nhưng mà môi của anh hơi mấp máy, nếu cẩn thận lắng nghe, thì đó là câu:

“Tôi sẽ đến tìm em”

Trong ánh mắt lộ ra sự kiên định, khiến cho tim người xem đập mạnh

Nghê Tiêu về đến nhà, đã là lúc chạng vạng tối, đón lấy điện thoại, mới biết, hôm nay không ít người biết mình thắng vụ kia của Đan gia, rất nhiều tin nhắn chúc mừng được gửi đến

Cô đọc từng tin một, cuối cùng, ánh mắt dừng ở một dãy số quen thuộc, người ấy vẫn mạnh mẽ như thế, rõ ràng là quan tâm nhưng mà cũng tiếc nói nhiều thêm một chữ

“Chúc mừng em”

Ba chữ vô cùng đơn giản, giống như tính cách từ nhỏ đến lớn của anh

Nghê Tiêu ôm điện thoại di động, giống như con chuột nhỏ vừa trộm được phô mai, hi hi haha cười suốt nửa ngày

Bạn đang đọc truyện *Tìm Bước Dị Dã Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 2: Cướp Em Về Làm Vợ Tôi

Edit: An

Cô thừa nhận cho dù tin nhắn của anh chỉ có một dấu chấm tròn, cũng làm cô vui cả buổi, đơn giản vì anh không phải là người khác, anh là ký sĩ áo đen trong suy nghĩ của cô – Trần Thiệu Dương

“Đêm nay gặp nhau đi” Móng tay màu hồng xinh đẹp mau chóng ấn vài cái, sau đó bấm vào nút gửi tin nhắn

Tâm trạng của Nghê Tiêu rất tốt, khẽ ngâm nga, đi vào phòng tắm rửa mặt, chuẩn bị cho cuộc hẹn buổi tối

Bóng đêm mênh mông, màu đen yên tĩnh là màu sắc tốt nhất để che giấu

Một chiếc xe khiếm tốn dừng ở dưới lầu của cao ốc thể kỷ, Nghê Tiêu vui vẻ lên xe, trên khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười mê người:

“Thiệu Dương, biểu hiện hôm nay của em có phải rất tuyệt không?”

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai nhẹ nhàng xoay mặt lại, khuôn mặt trẻ tuổi dưới ánh trăng mang theo vài phần sùng nịch:

“Anh đã nghe trợ lý nói rồi, em vẫn luôn rất tuyệt”

Hình như có ánh đèn flash xẹt qua, Nghê Tiêu cảnh giác đóng cửa xe lên, ở đây đội chó săn rất nhiều, ngộ nhỡ như bị chụp được cái gì, nhóm fan nữ của Trần Thiệu Dương nhất định sẽ cãi nhau

Hai người tìm một hội sở tư nhân bí mật, ngoại trừ một số nhân vật nổi tiếng trong giới chính thương ra, những người khác căn bản không thể tùy tiện vào được

Nghê Tiêu ngồi xuống, thả lỏng tâm trạng, nhân lúc Trần Thiệu Dương đang nghe điện thoại, cô nhắm mắt lại thưởng thức âm nhạc xung quanh.

Một giọng nữ sắc bén bỗng nhiên cắt ngang không khí yên tĩnh, khiến cho cô nhú mào

“Tôi không cần! Nếu như Phùng thiếu anh hôm nay không cho tôi ý kiến, tôi sẽ ở lý chỗ này không đi”

Ánh mắt cô thoáng xẹt qua hai nhân vật chính đang tranh cãi, Nghe Tiêu không nhận được kinh ngạc nhú mào, hóa ra là công tử ăn chơi có tiếng – Phùng Tiêu Đình

Phùng Tiêu Đình này có một đôi mắt hoa đào hẹp dài, mấy năm trước vẫn luôn chơi bởi gái gái, năm ngoái mới cưới một nữ văn nghệ binh làm vợ, nhưng chưa đến một năm, đã chán ghét công việc của vợ quá bận rộn khiến quan hệ của 2 người trở nên xa cách, vì thế 2 người thỏa thuận ly hôn trong vui vẻ, vụ ly hôn này do một người chị trong ngành của Nghe Tiêu giới thiệu

Chị ấy từng nói với Nghe Tiêu rằng Phùng Tiêu Đình không phải là người đàn ông có tác phong nghiêm túc, không có việc gì thì đừng nên tiếp xúc nhiều với anh ta

Dù sao cũng là chuyện không liên quan đến mình, cô thu hồi tầm mắt, chuyển tâm uống cà phê

Nhưng mà, 2 người càng cãi càng lớn, mắt thấy dây dẫn thuốc nổ này sắp lan đến bên mình, Nghe Tiêu nhú mào, đứng dậy, vẻ mặt không kiên nhẫn, Phùng Tiêu Đình như nhìn thấy được con mồi, ánh mắt nhất thời sáng lên

Rút cánh tay của cô bạn gái đang không ngừng chu môi bắt mồm, Phùng Tiêu Đình tiến lên ngăn ở trước mặt Nghe Tiêu

“Nghê luật sư, không nhớ tôi sao?”

Gần đây, số người hỏi cô có nhớ họ hay không hơi bị nhiều, cô nhún mào:

“Phùng đại thiếu, ngưỡng mộ đã lâu”

Phản ứng không mặn không nhạt của cô cũng không dập tắt ánh mắt nóng bỏng của anh ta, anh ta nhún vai, hai tay nhét vào trong túi, tiêu sái cười nói:

“Tôi một mình?. Như vậy không bằng tôi ngồi với tôi một chút?”

Đúng lúc bồi bàn bụng mồm đi tới, Phùng Tiêu Đình thuận tay ôm ngang eo nhỏ của Nghe Tiêu, ôm cô vào trong lòng mình

Chuông báo động trong lòng Nghe Tiêu vang lên mãnh liệt, nhất thời ngây người một chút, rồi ngượng ngùng nói:

“Thật ngại quá, tôi còn có việc phải đi trước”

Phùng Tiêu Đình vốn muốn ngăn cô lại, nhưng sắc mặt đột nhiên thay đổi

“Ồ!” Bỗng nhiên đụng phải một bức tường thịt cứng rắn, Nghe Tiêu che mũi, vẻ mặt xui xẻo:

“Đau quá”

Khi ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông cao hơn mình một cái đầu, nhất thời ngây người

Thế giới này làm sao có thể nhỏ như vậy?. Buổi sáng mới tránh được ma quỷ của anh ta, buổi tối lại tình cờ gặp anh?.

Đan Diệc Thần mặc quần áo bình thường, bên người không có cảnh vệ viên ban sáng đi cùng, nhưng mà khí thế vẫn bức người như cũ, anh lạnh lùng liếc nhìn Phùng Tiêu Đình một cái, đối phương sờ sờ mũi, thức thối rồi đi

“Tôi ngược lại nhìn không ra em rất có lực hấp dẫn đàn ông” Anh từ trên cao nhìn xuống Nghe Tiêu, thản nhiên nói

Nghê Tiêu hừ lạnh một tiếng: “Tôi ngược lại nhìn không ra quân trưởng anh lại nhiều chuyện như vậy”

Ban ngày, cô đã điều tra xong thân phận của người đàn ông trước mặt này, anh là trưởng quan cao nhất của quân khu thành phố A, cũng là người đàn ông độc thân được phụ nữ xã hội thượng lưu hoan nghênh nhất

Nghe nói thủ đoạn của người đàn ông này rất lợi hại, cô biết anh ta lợi hại, cho nên mới không muốn dây dưa với anh ta, ánh mắt của cô liếc nhìn thấy Trần Thiệu Dương đã quay lại, Nghe Tiêu vui sướng gọi:

“Thiệu Dương, em ở đây”

Cách một đám người, ánh mắt Đan Diệc Thần xuyên qua tầng tầng lớp lớp chướng ngại vật, cuối cùng cũng nhìn thấy Trần Thiệu Dương

Khuôn mặt tuần dật, đáng người phi phạm, người đàn ông này xem ra không hề kém mình chút nào

Nghê Tiêu vui vẻ, đang muốn bước qua, bỗng nhiên cô bị Đan Diệc Thần ôm lấy eo nhỏ, cô giật dử nói:

“Anh muốn làm gì?”

“Muốn cướp em về làm vợ tôi” Người nào đó chẳng biết xấu hổ trả lời

Thế là dưới ánh mắt khiếp sợ của Trần Thiệu Dương, Đan Diệc Thần xách Nghê Tiêu giống như xách con gà nhỏ đi ra ngoài

“Anh làm gì vậy? Mau buông tay cho tôi”

Nghê Tiêu dờ khóc dờ cười, không ngừng giãy dụa

“Rầm” một tiếng

Người nào đó quả nhiên ngoan ngoãn buông tay, Nghê Tiêu thừa cơ đá lên đầu gối anh một cái, nhưng bị anh né tránh

“Trưởng quan, tôi thực sự không hiểu, tôi chộc giận anh khi nào, cho dù tôi có chộc giận anh, anh cũng nên đại nhân đại lượng tha cho tôi có được không?”

Nghê Tiêu giống như hạt đậu rang không ngừng công kích liên tục, nhưng mà không hề ảnh hưởng chút nào đến Đan Diệc Thần

Giả ngốc sao?. Đan Diệc Thần hơi nhàu mày, cười lạnh nói:

“Tôi nói tôi sẽ tìm được em”

Ánh mắt của anh xet qua cái cổ mảnh khảnh và trắng nõn của cô, trong lòng như có lửa thiêu đốt, nếu như không cố gắng kiềm chế bản thân, ước chừng đã sớm vác cô về nhà đánh đòn rồi

Anh sống hai mươi mấy năm. Có dạng phụ nữ nào mà anh chưa từng gặp qua?. Ai thấy anh mà không ngoan ngoãn, dịu giọng chứ?. Chỉ riêng có cô gái này, đã hoàn toàn vượt qua tầm khống chế của anh

Thời điểm Nghê Tiêu đang muốn ăn ngay nói thật, thì cứu tinh cũng kịp thời đuôi tới, bà vai nóng lên, eo bị người nào đó ôm lấy, cô an tâm hơn rất nhiều, không nhìn được nhìn Trần Thiệu Dương bằng ánh mắt căm kích

“Xin hỏi anh là...”

Trần Thiệu Dương bình tĩnh đánh giá Đan Diệc Thần, anh nhìn ra được người đàn ông này có thân phận bất phạm, bằng trực giác của mình, anh biết việc hôm nay sẽ không đơn giản như vậy

Nếu là chuyện khác, còn chưa tính, nhưng chuyện liên quan đến Nghê Tiêu

Ánh mắt của Đan Diệc Thần chuyển xuống cánh tay của Trần Thiệu Dương, sắc mặt dần trở nên âm u, đang muốn phát tác thì tiếng ồn ào từ nơi không xa truyền đến, Nghê Tiêu quay người lại, thì mơ hồ nhìn thấy đám nhân viên bảo vệ và vài người lạ mặt, hình như là đang có xung đột, xô xô đẩy đẩy nhau, một máy chụp hình rút ra từ trong túi

Người đàn ông có khuôn mặt xa lạ hoảng hốt muốn chạy trốn, bị nhân viên bảo vệ tóm đến trước mặt Đan Diệc Thần

“Trưởng quan, nên xử lý thế nào?”

Ánh mắt nghiêm khắc của Đan Diệc Thần, xet qua khuôn mặt của người đàn ông xa lạ đang cố giả vờ bình tĩnh, lạnh lùng nói:

“Chào hỏi anh ta một chút, dạy cho anh biết quy tắc làm phóng viên thật tốt”

Trong hội sở tư nhân của mình cư nhiên có một “chó săn” trà trộn vào, thiếu chút nữa đã chụp được hình khách VIP đến hội sở, đây chính là một sai lầm to lớn của ông, ông chủ ra sức nói lời xin lỗi, chờ sau khi nhìn thấy vẻ như la sát của 2 người đàn ông đang giằng co, nhất thời trong lòng âm thầm không ngừng kêu khổ, một người là tư lệnh la sát nổi tiếng của khu A, một người là thân tượng của đội bóng toàn dân, có danh hiệu là “môn thần” – Trần Thiệu Dương

Đắc tội với người nào cũng không được, vì thế ông chủ nhanh trí, ngoài miệng không nói gì, nhưng sau lưng lại phái người đi tìm cứu binh

Chỉ chốc lát sau, trợ lý Amy của Trần Thiệu Dương đã chạy tới, khi nhìn thấy Nghê Tiêu thì sắc mặt không được tốt lắm

“Nghê Tiêu, tôi nhớ cô cũng biết Thiệu Dương là nhân vật của công chúng, cho dù có muốn làm loạn cũng phải có chừng mực một chút”

Trần Thiệu Dương khẽ rùng mình: “Amy...”

“Chẳng lẽ anh đã quên, một năm trước vì cô ta, suýt nữa anh đã bị đuổi khỏi câu lạc bộ rồi sao?. Kết thúc cuộc sống chuyên nghiệp của anh?”

Giọng nói của Amy nâng cao lên mấy độ, trên khuôn mặt lạnh lùng hiếm khi xuất hiện tia phẫn nộ

Nghê Tiêu hít một hơi thật sâu: “Thiệu Dương, anh đi trước đi, em có chuyện muốn nói với vị Đan tiên sinh này”

Trần Thiệu Dương do dự một lát, thấy vẻ mặt kiên trì của Nghê Tiêu, thì dần dần rời khỏi

Nghê Tiêu nhìn bóng lưng của anh, có chút chua xót, không sai, anh là nhân vật của công chúng, làm sao có thể vì cô mà đánh mất tiền đồ sáng lạn được?.

Một năm trước, nếu không phải cô tùy hứng muốn anh từ Châu Âu trở về để mừng sinh nhật với cô, làm anh thiếu chút nữa bỏ lỡ trận đấu, suýt bị đuổi khỏi câu lạc bộ

Suy cho cùng, có lẽ cô quá ích kỉ rồi!

Thờ ơ nhìn tất cả màn này, khóe miệng Đan Diệc Thần cong lên một nụ cười châm biếm, anh tao nhã ngồi xuống, đưa tay ra hiệu, bồi bàn rất nhanh mang đến một chai rượu đỏ

“Laffey năm 93, có muốn uống thử không?” Anh nhẹ nhàng rót một ly rượu, tựa hồ như những chuyện không vui trước đó chưa từng xảy ra

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3

Nghê Tiêu đặt mông ngồi xuống, mở to 2 mắt, uống thì uống, ai sợ ai chứ!

Sự thật chứng minh, Nghê Tiêu vẫn còn quá non, người đàn ông này không đơn giản như trong tưởng tượng của cô, mới đầu là cô một ly, anh một ly, hai người luân phiên uống, càng về sau thì biến thành anh thoải mái thanh thần dựa trên sofa, cô hoàn toàn không thể dừng lại được

Nghê Tiêu có một tật xấu, là sau khi uống say sẽ bắt đầu đào tâm khoét phổi tâm sự với người khác, cô mất say lơ đãng, lờ mờ gục xuống bàn, cười hi hi nói:

“Anh biết không?. Từ nhỏ đến lớn trong lòng tôi chỉ có một mình anh Thiệu Dương...Tôi...Tôi... chờ đợi được gả cho anh ấy....Đàn ông khác, tất cả... tôi đều cảm thấy chán ghét...”

Có lẽ do uống say, nên đôi mắt của cô tỏa sáng lấp lánh, màu da trắng nõn phớt hồng, trên môi đỏ mọng còn vương giọt rượu, cho dù cô nói về người đàn ông khác ở trước mặt anh, nhưng anh cũng không có cách nào nổi nóng với cô.

Trọng tâm không ổn định, Nghê Tiêu bỗng nhiên muốn ngã khỏi bàn, Đan Diệc Thần nhanh tay lẹ mắt đã bước lên đỡ cô lại

Roi vào vòng ôm ấm áp, Nghê Tiêu thỏa mãn chui vào lòng anh, đầu cọ sát, thì thào tự nói một mình

“Nghê Tiêu, em đừng mong chạy trốn...”

Anh nhẹ nhàng cúi người, níu non ở bên tai của cô, môi mọng như có như không chạm vào vành tai nhỏ xinh của cô, ái muội, nhu tình, mi hoặc đến cực hạn

Nhắm mắt lại, ký ức lại ùa về. Khi mở mắt ra, phẳng phất đã đưa mình trở về quảng trường Paris 4 năm về trước

Suối phun âm nhạc to lớn cách 10 giây sẽ phun ra bọt nước cao mấy chục thước, dưới ánh mặt trời khúc xạ 7 màu đẹp đẽ

Trên đường phố nước ngoài, chim bồ câu trắng tao nhã đậu trên vai của du khách, có họa sĩ công giá vẽ đi qua, và nhóm mấy anh chàng đẹp trai đang ôm đàn ghi ta hát tình ca, khiến cho thành phố càng tăng thêm màu sắc lãng mạn

Khi ấy, anh vẫn chỉ là một người đàn ông bình thường, đi cùng với thủ trưởng ra nước ngoài giải quyết công việc, còn lại thời gian một ngày cuối cùng không có việc gì làm, liền ngồi ở trong quán cà phê trên quảng trường lãng lãng thưởng thức cảnh sắc

Anh vốn có diện mạo tuấn mỹ, hơn nữa cuộc sống quân nhân nhiều năm đã tôi luyện cho anh khí thế lạnh lùng và đường nét sắc bén, thu hút không ít ánh

mắt của những người phụ nữ xung quanh.

Có rất nhiều ánh mắt ái mộ nhìn về phía anh, với độ nhạy bén của nghề nghiệp, khiến anh nhận ra xôn xao xung quanh mình, anh hơi nhíu mày, đứng dậy định đi ra ngoài hít thở không khí.

Anh vốn định tùy ý đi dạo trở về, nhưng trên quảng trường đột nhiên truyền đến tiếng reo hò làm anh tò mò, vì thế không chút để ý liếc qua, nhưng lại làm anh giật mình.

Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh nhìn một người con gái một cách chăm chú.

Trong đám người nhộn nhịp, nhóm mấy anh chàng đẹp trai đang huýt sáo, nhảy theo điệu nhạc, một người mặc váy dài Bohemia đang lôi kéo tay một cô gái khiêu vũ, cô xoay tròn, ngoái đầu nhìn lại, trên mặt tươi cười như hoa, mái tóc dài đen nhánh tung bay trong gió, người xem bốn phía bị sự vui vẻ của cô gái đông phương này cuốn hút, bắt đầu tham gia vào điệu múa nhộn nhịp

Cô gái dần trở thành tiêu điểm giữa đám đông, cô nhẹ nhàng lượn vòng, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo hơi thở của cỏ thơm đặc thù trong những ngày đầu xuân ở Paris. Ánh mặt trời xán lạn tà tà chiếu lên khuôn mặt cô.

Trong khoảng khắc ấy, Đan Diệc Thần không hề nghi ngờ, nếu như sau lưng cô có một đôi cánh, có lẽ cô chính là thiên sứ mà ông trời đã phái xuống để cứu vớt cuộc đời độc thân 20 mấy năm qua của anh.

Chính anh cũng không biết mình đã đứng đó bao lâu, mãi đến khi điệu múa kết thúc, đám đông tản ra, khi cô gái định rời đi, anh đã làm một chuyện mà bản thân anh còn cảm thấy bất ngờ.

“Tiểu thư, có thể nói cho tôi biết số điện thoại của cô không?”

Người đàn ông chưa bao giờ bắt chuyện với phụ nữ, đương nhiên cũng nhận ra lời nói của mình có bao nhiêu gượng gạo và mất tự nhiên.

Khi đó, cô gái tên Nghe Tiêu không biết người đàn ông trước mắt từ nay về sau, sẽ là người cùng cô dây dưa cho đến chết ở trong sinh mệnh, nếu như biết trước chắc lúc ấy cô sẽ không đùa anh ta như vậy

Đàn ông muốn xin số điện thoại của Nghe Tiêu không ít, nhưng người thẳng thắn như anh ta lại là người đầu tiên, cô giả hoạt cười, sáng khoái nói:

“Được thôi”

Cô tùy tiện xé một tờ giấy, viết lên một dãy số, rồi chớp chớp mắt nhìn anh: “Tiên sinh, tôi đợi anh liên lạc nha”

Sau đó, cô giống như nai con vui vẻ biến mất trong đám đông

“Nghe Tiêu...”

Anh thì thầm nhớ kỹ tên của cô, trong lòng hình như mở ra một thế giới hoàn toàn mới

Đợi đến buổi tối, khi anh trở về gọi điện thoại cho cô, không có người bắt máy, trái tim anh dần dần đập nhanh, cuối cùng một giọng nam thô kệch vang lên:

“Nơi này là sở nghiên cứu bệnh viện tâm thần chim hòa bình Paris đường đường Thánh Mã Lợi Á, xin hỏi có thể giúp gì được cho ngài?”

Anh sửng sốt một chút, sau đó dùng tiếng Pháp lưu loát để hỏi lại một lần nữa, sau khi nghe được câu trả lời chắc chắn của đối phương, anh tức giận nhào tờ giấy thành nhàu nhĩ

Anh lại bị một cô gái nhỏ đùa giỡn!

Nhớ lại ý cười giả hoạt trong mắt cô ban sang, trong lòng anh đột nhiên dâng lên lửa giận, anh thề, nếu có ngày gặp lại, anh nhất định sẽ tra tấn cô cho hả dạ!

Cũng không ngờ, khi gặp lại cô, đã là 4 năm sau.

Đan Diệc Thần không còn là thiếu niên dễ bị kích động như 4 năm trước, mà Nghe Tiêu cũng không còn là cô gái nhỏ không tim không phổi

Anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của người con gái trong ngực, trên khuôn mặt hoàn mỹ như tượng điêu khắc Hy Lạp lộ ra một tia lãnh khốc

Phùng Tiêu Đình cũng được, Trần Thiệu Dương cũng được, anh hoàn toàn không để ý đến họ, trong mắt anh, không có đối thủ nào không thể đối phó.

Trong mắt chợt hiện lên ý lạnh, anh cười lạnh vài tiếng, cô bé à!. Em chuẩn bị tiếp chiêu đi!

Nghe Tiêu mơ hồ tỉnh lại từ trong mơ, cô gãi gãi mái tóc lộn xộn, muốn xuống giường nhưng dường như vướng phải một vật gì đó.

Quan trọng là vật đó còn phát ra tiếng rên.

Cái gì vậy?. Cô miễn cưỡng mở to mí mắt buồn ngủ, chờ sau khi nhìn thấy rõ người ở trước mặt thì hét lên:

“A.....”

Sau đó ôm chầm rơi ở trên đất lên, quẩn quanh người...

“Anh, anh, anh! Anh đã làm gì tôi?”

Về mặt cô kích động, tối hôm qua xảy ra chuyện gì, cô không còn nhớ rõ nữa.

Sáng sớm tỉnh mơ, Đan Diệc Thần quần áo hở một nửa nằm ở trên giường, trên xương quai xanh khêu gợi còn có vài dấu răng, thật sự khiến người ta mơ tưởng!

Đan Diệc Thần giật tái mặt, tối hôm qua cô xem anh như đồ ăn cần lung tung, hại anh máu nóng cuộn cuộn, cả đêm không ngủ, lại còn không thể làm gì cô

Hiện giờ nhìn thấy dáng vẻ ủy khuất của Nghê Tiêu, anh nhất thời lười biếng nghiêng người tựa vào đầu giường, cười lạnh một tiếng:

“Nên làm cũng đã làm rồi, Nghê Tiêu, em sẽ không ngốc đến mức này chứ?”

Àm một tiếng giống như sấm sét vang trời, Nghê Tiêu run rẩy vuron ngón trỏ:

“Đan Diệc Thần, tôi... Tôi muốn thiên anh”

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4

Thành phố A là một đô thị phồn hoa, bên trong thành phố tác đất như tác vàng như thế này, người có thể đặt trụ sở văn phòng luật ở một trong những tòa nhà cao nhất ngay trung tâm thành phố, không phải có vài thủ đoạn thì cũng là người có tiền

Mà ông chủ Lặc của văn phòng luật sư Cẩm Phong rõ ràng là nhân vật lớn bao gồm cả 2 điều trên.

Nghê Tiêu vẫn cho rằng phiền não nhiều nhất của những người có tiền chẳng qua là vì họ có rất nhiều tiền nhưng không có chỗ để tiêu, nhưng mà khi vào làm trong văn phòng luật này rồi cô mới biết, hóa phiền não của nhân vật lớn có đôi khi chính là cố gắng để tiếp đất.

“Cái gì!. Cậu nói người phụ nữ kiện trong vụ ly hôn lần trước,

Lặc Tư Thanh là cháu gái của ông chủ Lặc à?”

Nghê Tiêu phun ra một ngụm trà, thiếu chút nữa đã phun vào mặt bạn đồng nghiệp Diệp Miêu Miêu ngồi ở đối diện

Diệp Miêu Miêu nâng mắt kính, trong mắt lộ ra tia khinh bỉ: “Nghê Tiêu, cậu xem bộ dạng ngực to não nhỏ của cậu kia, cậu nghĩ đi Lặc Tư Thanh cũng họ Lặc, ông chủ Lặc cũng họ Lặc, huống hồ, trước khi vụ kiện diễn ra, ông chủ Lặc đã gọi riêng cậu còn gì, người có chút thông minh đều sẽ liên tưởng đến tất cả, được chưa?”

Nghê Tiêu sờ sờ mũi, ngượng ngùng cười. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh người phụ nữ xinh đẹp, bình tĩnh ở phiên tòa ngày ấy

Lặc Tư Thanh, nghe nói là kỹ sư cao cấp trong đội đặc chủng, chuyên môn tham gia phân tích, nghiên cứu số liệu quân sự

Mà chồng của cô ấy, Đan Diệc Thuyền tiếng tăm lẫy lừng, được xưng là huấn luyện viên sĩ quan ma quỷ trong đội đặc chủng

Hai người đó ở bên nhau như vậy, vậy mà không ly hôn, thật giống như sao Hỏa với trái đất vậy!

Chẳng qua là, nhắc đến vụ kiện đó, cô thấy có chỗ không đúng, Đan Diệc Thuyền không tìm một luật sư nổi tiếng để đối đầu với mình, chiếu theo thái độ của anh, hình như anh muốn để cho Lặc Tư Thanh thắng kiện

Chỉ có điều đó là chuyện gia đình người ta, không liên quan gì đến cô, Nghê Tiêu thu hồi suy nghĩ, lại nghe Diệp Miêu Miêu kinh hô:

“Nghê Tiêu, tại sao trên cổ của cậu lại có một vết đỏ thế?. Có phải bị muỗi cắn không?”

Nghê Tiêu cả kinh, theo bản năng dùng tay che lại dấu đỏ trên cổ mình, chỉ nghe Diệp Miêu Miêu nghiêng răng lấy thuốc sát trùng trong tủ ra:

“Tớ đã nói rồi, vì sao mấy hôm nay tớ cảm thấy da mình ngứa ngáy.... Con muỗi chết tiệt...”

May mà đồng nghiệp của cô là người có suy nghĩ đơn giản, nếu không cô cũng không biết nên giải thích thế nào

Nghê Tiêu soi gương, quan sát mình một chút, không khỏi nghĩ tới Đan Diệc Thần chết tiệt, buổi sáng hôm nay bị anh ta lừa gạt như vậy làm cho cô hoảng sợ suýt nữa đã đến bệnh viện để kiểm tra xem mình còn là xử nữ hay không?. Chờ khi cô phục hồi chỉ số thông minh, mới ý thức được mình bị anh treu đùa, cho nên đã đâm anh mấy cái

“Nghê Tiêu, mới làm ăn của cậu đến rồi” Cửa bị đẩy ra, Diệp Miêu Miêu lên tiếng nói

Nghê Tiêu vội vàng dùng khăn quàng che khuất cổ của mình, sau đó vội vàng đi vào phòng làm việc, đã thấy có người đàn ông ngồi đợi trên sofa

“Xin chào, tôi là Nghê Tiêu”

Sau khi tự giới thiệu ngắn gọn, Nghê Tiêu lập tức đi thẳng vào vấn đề:

“Tôi có thể giúp gì được cho ngài?”

Người đàn ông ngẩng đầu, trong ánh mắt đầy tơ máu, Nghê Tiêu bị vẻ tuyệt vọng trên mặt của ông ta dọa sợ, theo bản năng xê dịch về phía sau

“Nghê tiêu thư, tôi đọc bài viết trên báo mới đến đây tìm cô, lần trước cô đã cãi thẳng vụ kiện của Đan gia. Gần đây tôi và vợ tôi cãi nhau rồi quyết định ly hôn, tôi không muốn cô ta lấy được một đồng nào của tôi, con tiện nhân đó...”

Khi nhắc đến vợ của mình, ông ta nhin không được siết chặt 2 tay lại, nét mặt rất dữ tợn

Nghê Tiêu đã tiếp nhận không ít khách hàng muốn ly hôn, nhưng mà người có cảm xúc kích động như thế là lần đầu tiên cô nhìn thấy. sau khi ổn định tâm trạng một chút, Nghê Tiêu mới miễn cưỡng cười nói:

“Lý tiên sinh, ngài có thể kể lại sự việc cho tôi biết một chút được không?”

Sau khi tiễn Lý tiên sinh, Diệp Miêu Miêu nâng cằm quay lại nhìn Nghê Tiêu, dáng vẻ cô độc, tịch mịch:

“Thật là hâm mộ cậu, diện mạo thì xinh đẹp, tốt nghiệp ở trường đại học danh tiếng, được ông chủ trọng dụng, khi nào tớ có thể theo kịp cậu thì tốt rồi”

Nghê Tiêu thề lời: “Sao tâm trạng của cậu lại không có sinh khí như thế?. Tớ đem vụ kiện này giao lại cho cậu có được không?”

“Đừng, không biết vì sao Lý tiên sinh này làm cho người ta cảm thấy hoảng hốt, khiến người ta cảm thấy có chỗ nào là lạ, cậu vẫn nên nhận thì hơn” Diệp Miêu Miêu bỏ miếng khoai tây chiên vào trong miệng, bắt đầu nhai chẹp chẹp

Nghê Tiêu ôm một xấp hồ sơ thật dày, trong lòng vốn bình tĩnh bỗng nhiên dâng lên một chút bất an nhàn nhạt, nhưng mà cảm giác bất an này rất nhanh đã bị tiếng chuông điện thoại gián đoạn

“Alo, tôi là Nghê Tiêu”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lát, sau đó truyền đến một giọng nói trầm thấp:

“Ăn cơm chưa?”

Ăn cơm?. Giờ này đương nhiên là chưa ăn rồi, vì thế cô trả lời:

“Chưa”

Nói xong, mới nhớ tới còn chưa hỏi đối phương là ai

“Xuống lầu, quẹo trái, tôi ở nhà hàng màu xanh mã não chờ em ăn cơm” Điện thoại bỗng nhiên bị ngắt

Nghê Tiêu sững sờ giờ điện thoại, sau một lúc lâu mới từ cách nói chuyện của đối phương mà đoán ra thân phận của anh ta

Trong những người cô quen, ngoại trừ Đan Diệc Thần kiêu ngạo tự cho mình là đúng ra, còn có ai dùng giọng điệu nói chuyện rầm thúi không cho phép nghi ngờ như thế?

Được, dù sao Đan Diệc Thần anh cũng có rất nhiều tiền, đi làm thật anh một chút cũng không tệ

Nghê Tiêu vỗ vỗ bả vai của Diệp Miêu Miêu cười tủm tỉm hỏi: “Có muốn đi ăn một bữa thịnh soạn không?”

Hoàn cảnh trong phòng ăn rất trang nhã, Đan Diệc Thần ăn mặc cũng lịch sự, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản làm tôn lên nét tuấn mỹ của anh, hơn nữa mái tóc ngắn được cắt gọn gàng nhìn như thế nào cũng giống bạn hồi đại học của Nghê Tiêu

Diệp Miêu Miêu háo sắc nhìn Đan Diệc Thần, thực đơn cầm trong tay vẫn nằm y nguyên ở trang đầu

Nghê Tiêu ho khan vài tiếng, kéo lại lực chú ý của Diệp Miêu Miêu, cô nhìn chăm chăm vào thực đơn, nhưng ngoài miệng lại thấp giọng lầm bầm:

“Cậu đừng làm tớ mắt mịt như thế, lớn như vậy còn chưa gặp đàn ông sao?”

“Thấy thì thấy rồi, nhưng mà chưa gặp được người có phong độ tốt như thế.... Cậu xem nét mặt của anh ta kia..... Cậu ở đâu tìm được một người đàn ông tuyệt mỹ như thế?”

Diệp Miêu Miêu thừa dịp Đan Diệc Thần đang gọi món ăn, cho nên quay sang thì thảo với Nghê Tiêu, bày tỏ ý tán thưởng của mình

Đến khi ánh mắt của Đan Diệc Thần nhìn chăm chăm vào khăn lụa trên cổ của Nghê Tiêu, miệng anh bỗng nhiên cong lên nụ cười khó hiểu, này giờ anh đều không bộc lộ cảm xúc, giờ phút này lại nhe răng cười như thế, nhất thời làm cho toàn bộ thế giới của Diệp Miêu Miêu bắt đầu trở nên quay cuồng

Nghê Tiêu kinh ngạc nhìn Diệp Miêu Miêu: “Miêu Miêu, cậu có cần khăn giấy không?”

“...Cần khăn giấy để làm gì?....”

“...Miêu Miêu, cậu chảy máu mũi rồi...”

Diệp Miêu Miêu vội vàng chạy vào toilet, lúc này Nghê Tiêu không khách khí hỏi:

“Nói đi, mời tôi ăn cơm muốn làm gì?”

Cô cũng không tin Đan Diệc Thần có lòng tốt mời cô ăn cơm không

Đan Diệc Thần không nhanh không chậm dựa lưng vào trên ghế, ánh mắt bình tĩnh:

“Lạc Tư Thanh là chị dâu của tôi, em biết chứ?”

Cất, vô nghĩa, cả thành phố A này ai không biết chứ? .

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5

Thấy cô đảo cặp mắt trắng dã không nói lời nào, anh lại bắt đầu kiên trì kéo dài đề tài:

“Anh của tôi là Đan Diệc Thuyền, chắc chuyện này em cũng biết?”

“...”

“Em chia rẽ hôn nhân của anh chị tôi, trong lòng em chắc cũng hiểu?”

Nghê Tiêu cảm thấy buồn ngủ, nhưng kết quả lại bị câu này làm cho tỉnh giấc, cô định bác bỏ, nhưng Đan Diệc Thần lại chậm rãi nói:

“Mấy ngày nay tâm trạng anh của tôi không tốt lắm, nghe nói có vài tân binh mới vào đội đặc chủng, đã bị anh ấy huấn luyện người không ra người, ngơ ngác không ra ngơ ngác”

Uy hiếp và khiêu khích trắng trợn, Nghê Tiêu cuối cùng cũng hiểu anh ta muốn nói gì, nói không sợ là giả, địa vị của Đan gia ở thành phố A, chỉ một cái giẫm chân của bọn họ thôi, cả thành phố cũng phải run rẩy.

Trong lòng cô cảm thấy hơi lạnh:

“Vì thế, Đan Diệc Thần, anh muốn thay anh trai mình trả thù tôi?”

Đan Diệc Thần ung dung điều chỉnh tư thế ngồi một chút, nở nụ cười:

“Sai rồi, tôi muốn cứu em”.

Nhìn thấy dáng vẻ khó hiểu của Nghê Tiêu, anh đưa tay sờ đầu Nghê Tiêu giống như sờ đầu vật cưng:

“Nghê Tiêu, làm người yêu của tôi được không?”

Anh hỏi hết sức nho nhã lễ độ, dáng vẻ hết sức “Tôi rất quan tâm đến suy nghĩ của em”. Kỳ thực lại bá đạo, độc tài, không quan tâm đến Nghê Tiêu có đồng ý hay không.

Nghê Tiêu xem như đã biết rõ tính tình của Đan Diệc Thần, lúc anh ta bắt đầu đưa ra lời đề nghị này, thì tư duy của trưởng quan theo quán tính xuất hiện, bạn đồng ý cũng phải đồng ý, bạn không đồng ý cũng phải đồng ý, chỉ có phục tùng mới có con đường sống.

Cho nên, vì để bữa cơm này có thể kết thúc trong hòa bình, cô liếc qua Diệp Miêu Miêu đang hưng phấn chạy tới, lộ ra một nụ cười giả bộ:

“Tôi sẽ suy nghĩ lại”

Ăn xong bữa cơm, Diệp Miêu Miêu đã trở thành fan ruột của Đan Diệc Thần. Nếu như Đan Diệc Thần trở thành một nam thần, thì Diệp Miêu Miêu nhất định trở thành người lãnh đạo của hội fan cao cấp, hơn nữa còn là một hội fan đông đảo.

“Nghê Tiêu, vị trưởng quan kia có phải có ý với cậu không?” Diệp Miêu Miêu tiến đến trước mặt Nghê Tiêu, cười như tên trộm nói.

“Đi đi, bây giờ tớ rất vội”.

Mày Nghê Tiêu cau lại, điện thoại trong tay không ngừng gọi đi gọi lại một dãy số, kì lạ, từ lần trước vị Lý tiên sinh ấy đến một lần, về sau không thấy tăm hơi của ông ấy đâu cả, điện thoại không bắt máy, tin nhắn không trả lời, giống như bốc hơi khỏi thế giới vậy

Nghê Tiêu có một dự cảm không tốt, cô đoán suy nghĩ, quyết định tự mình đến viếng thăm nhà Lý tiên sinh

Đi ô tô đến một biệt thự xa hoa ở ngoại thành, sắc trời cũng hơi u ám, thấp thoáng truyền đến tiếng sấm vang ầm ầm báo hiệu một cơn mưa to sắp đến.

Nghê Tiêu cẩn thận nhấn chuông, con chó trong vườn hoa phe phẩy cái đuôi đến trước cửa sắt, sủa rất lớn tiếng, không bao lâu, một người phụ nữ mặc váy ngắn màu đen đi ra, người phụ nữ này có dáng người đầy đặn, đường cong lộ liễu, mái tóc ngắn chấm vai, nhưng không hiểu sao khiến người ta cảm thấy xa cách.

Người phụ nữ đi đến trước cửa sắt, con chó dường như rất sợ bà ta, cuối cùng mang theo cái đuôi bỏ trốn mất dạng, bất an trong lòng Nghê Tiêu không ngừng tăng lên, nhưng không rõ nguyên nhân.

“Xin chào, xin hỏi Lý tiên sinh sống ở đây phải không?. Tôi là luật sư của ông ấy”. Đầu tiên, Nghê Tiêu tự giới thiệu về bản thân mình.

“Ông ấy không có ở nhà, lần sau cô ghé lại đi”. Người phụ nữ nói xong, muốn đóng cửa sắt lại.

Ngày khác?. Đường xa như vậy mình đến một lần đã quá mức rồi, còn ngày khác?. Nghê Tiêu nhanh nhẹn đưa tay ra ngăn cánh cửa đóng lại, lộ ra nụ cười ôn hòa nói:

“Tôi có thể ở đây chờ ông ấy về không?”

Hai người giằng co một lát, ai cũng không chịu thỏa hiệp, lúc này âm thanh thật lớn bỗng nhiên vang lên, Nghê Tiêu mờ mịt thò đầu nhìn, chỉ thấy trên lầu có bong người đàn ông chợt lóe

Không phải Lý tiên sinh trốn mình đấy chứ?. Nghê Tiêu âm thầm suy đoán.

Người phụ nữ trong nháy mắt trở nên khẩn trương: “Nếu không thì cô vào ngồi một lát đi?. Mặc dù có thể hôm nay ông ấy không về”

Nghê Tiêu gật đầu, đi theo người phụ nữ tiến vào.

Cửa sắt chậm rãi đóng lại, trong vườn hoa, con chó quỳ rạp trên mặt đất, ánh mắt màu nâu dần trở nên ảm ướt.

“Lý phu nhân, tôi mạo muội đến tìm Lý tiên sinh như vậy, thật xin lỗi”

Sau khi đi vào, Nghê Tiêu nhìn thấy ảnh cưới trên tường người phụ nữ mặc váy đen trước mặt là vợ của Lý tiên sinh – Ninh Vĩ Như.

Ninh Vĩ Như ra hiệu cho Nghê Tiêu ngồi xuống trước: “Không sao, lần này tôi trở về chỉ muốn dọn hành lý để chuyển ra ngoài sống, cô cứ ngồi xuống trước đi” Nói xong thì cô ta đi lên lầu.

Nghê Tiêu cảm thấy kì lạ, biệt thự lớn như vậy nhưng lại không có người hầu, trống rỗng, Lý tiên sinh không biết đi đâu, nhớ tới bóng đen xẹt qua mình vừa nhìn thấy, vóc người cường tráng, rõ ràng là một người đàn ông...

Không sai!. Lý tiên sinh rất gầy, người đó không phải là Lý tiên sinh!

Liên tưởng đến vụ án ly hôn của 2 người, khi Lý tiên sinh nhắc đến Ninh Vĩ Như, vẻ mặt của ông ta rất dữ tợn, Nghê Tiêu bắt đầu suy nghĩ, chẳng lẽ Ninh Vĩ Như thừa dịp Lý tiên sinh không có ở nhà mà giấu tình nhân ở trong nhà để yêu đương vụng trộm?.

Rất có khả năng này, Nghê Tiêu nghĩ đến đây, đột nhiên cảm thấy hưng phấn, được lắm, nếu như bị mình nắm được chứng cứ, lúc đó phần thắng vụ kiện này rất cao.

Nghê Tiêu cầm túi giả bộ đi tìm toilet, kỳ thực đi lòng vòng xung quanh để tìm người đàn ông ban nãy, khi đi tới cầu thang phía tây, cô bỗng nhiên ngửi thấy hơi thở không giống

Xa lạ, lạnh như băng, nguy hiểm, và... sát khí.

Trái tim của Nghê Tiêu đột nhiên nhảy lên, không kịp phán đoán đó là cảm giác gì, cô chợt ý thức được mình đã đi vào một nơi nguy hiểm, cô theo bản năng muốn xoay người xuống lầu, nhưng mà sau đầu đau xót, tiếp đó cô bị mất ý thức, rơi vào trạng thái tối tăm

Nghê Tiêu bị trận tranh cãi kịch liệt đánh thức, cô nhận thấy tay chân của mình bị trói chặt, ngoài miệng còn bị dán băng keo, trong căn phòng tối đen, mùi máu tươi nồng nặc

Cô run rẩy suy nghĩ, muốn giãy dụa một chút, lại phát hiện bởi vì khăn trướng và sợ hãi nên tay chân của mình đã sớm cứng ngắc, không thể nào động đậy được

Ngoài cửa, tiếng tranh cãi lớn dần, trong phòng tối đen không tài nào nhìn thấy rõ được cảnh vật xung quanh mình, thính giác của Nghê Tiêu dần trở nên nhạy bén

“Không giết nữ luật sư kia, giữ cô ta lại chính là tai họa” Là thanh âm của đàn ông, trong giọng nói còn mang theo một chút tàn nhẫn

“A Đông, không cần quan tâm đến người phụ nữ đó, chúng ta cầm tiền rồi trốn đi không được sao?. Chúng ta đã giết Sùng Minh rồi, em thật sự không muốn giết người nữa...” Thanh âm nức nở của người phụ nữ mơ hồ truyền đến, Nghê Tiêu run lên bần bật, bọn họ.... Bọn họ đã giết chết Lý Sùng Minh?

Như thế, mùi máu tươi nồng nặc trong căn nhà này, là.... Của Lý Sùng Minh?.

Nước mắt của Nghê Tiêu trong nháy mắt rơi xuống, tuy rằng bình thường gan của cô rất lớn, nhưng mà đây là lần đầu tiên cô gặp phải vụ án giết người, nhất là bây giờ hung thủ còn ở bên ngoài bàn bạc có nên giết cô hay không?.

Tính mạng đang bị đe dọa, Nghê Tiêu khịt khịt mũi, cô phải tranh thủ thời gian, nếu như 2 người kia thỏa thuận xong, cùng vào đây giết cô chỉ sợ hôm nay cô sẽ trở thành oan hồn đi làm bạn với Lý tiên sinh mất!.

Cô cắn răng, sờ xoang xung quanh, cuối cùng đụng phải một thân thể lạnh như băng, Nghê Tiêu cơ hồ hét chói tai, cả người của cô càng run rẩy, cô biết đó là thi thể của Lý Sùng Minh.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6

Tất cả phương tiện liên lạc trên người đều bị lấy đi, chỉ có thể xem trên người Lý Sùng Minh có không, cô vừa chảy nước mắt, vừa nói với chính mình, không sao, không sao, chỉ cần một chút nữa là ổn rồi...

Hai tay cô mò mẫm trên thi thể người đàn ông đã lạnh như băng, cuối cùng cũng tìm được di động trong áo khoác âu phục của ông ta, Nghê Tiêu mừng rỡ, bấm 110, áp di động vào gò má, chỉ chờ đối phương bắt máy.

Thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, Nghê Tiêu nghe được đầu bên kia điện thoại đã có người bắt máy, cô nắm chặt thời cơ, nhanh chóng nói:

“Biệt thự số 23 đường Tây Giao, cứu tôi...”

Tiếng bước chân lộn xộn, và đèn trong phòng bỗng nhiên sáng lên khiến cô cảm thấy tuyệt vọng, xong rồi, tất cả đều xong rồi!.

Một đôi chân mang giày da đã bay điện thoại, Nghe Tiêu bị người ta ném vào góc tường, anh ta tựa hồ cảm thấy còn chưa hả giận, dứt khoát tiến lên tát cô hai cái, đánh đến khóe miệng cô chảy máu, suýt nữa thì hôn mê.

Rõ ràng Ninh Vĩ Như không ngờ Nghe Tiêu lại tinh nhanh như vậy, cô ta đang ngờ ngác nhìn hiện trường hỗn loạn, không biết nên làm thế nào mới đúng.

“Lúc này mà em còn do dự sao?. Mau giết cô ta rồi bỏ trốn, cảnh sát sẽ lập tức đến đây!”

A Đông đưa cho Ninh Vĩ Như một cây dao, lạnh lùng nói.

Nghe Tiêu nhếch nhác ngẩng đầu, cái bàn xiêu vẹo, còn có, thi thể lạnh giá vừa mới bị cô chạm qua, vẫn nằm yên trên sàn không nhúc nhích.

Trong mắt Ninh Vĩ Như hiện lên một tia độc ác, giống như đã đưa ra quyết định, chậm rãi đi về phía Nghe Tiêu. . .

Mà lúc này, trong Bộ tư lệnh quân khu, một người đàn ông trẻ tuổi đang đứng nhìn bản đồ quân sự điện tử, không hiểu sao chợt cảm thấy khó chịu, anh cúi bỏ hai nút áo, hai tay chống ở trên hành lang, nhìn về phía cảnh sát cây cỏ ở xa xa, một viên cảnh vệ chạy đến, thì thầm bên tai anh vài câu.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của anh ta tựa hồ lộ vẻ khiếp sợ, một giây sau, anh cất bước đi ra ngoài.

Viên cảnh vệ sờ sờ mũi, vẻ mặt lo lắng đi theo, anh đã đi theo trưởng quan nhiều năm, giờ phút này anh có thể ngửi thấy mùi sát khí. . . và lo lắng trên người trưởng quan

Cô gái Nghe Tiêu đó thật có bản lĩnh, viên cảnh vệ nhũn nhũn.

Thành phố A, buổi tối mùa hè.

Gió lạnh hiu hiu thổi, trong khi mọi nhà đang chìm vào giấc ngủ an bình, thì 7,8 chiếc xe cảnh sát đang gào thét chạy về phía Tây Giao

Trong xe một người mặc quân phục bộ đội đặc chủng, vẻ mặt lạnh lùng nhìn lướt qua Đan Diệc Thần tinh thần khẩn trương, mở miệng nói:

“Hôm nay anh vì chú mà đã điều động những đội viên xuất sắc nhất trong đội ra đây”

Đan Diệc Thần đưa mắt nhìn người anh trai có khuôn mặt tương tự mình mấy phần, nếu không phải anh nói cô gái ấy có quen biết với Lạc Tư Thanh, không chừng hôm nay Nghe Tiêu có chết trước mặt anh ta, anh ta cũng không động lòng.

“Em nợ anh một phần ân tình”

Anh nói xong, quay đầu nhìn về phía Diệp Miêu Miêu đang khẩn trương nắm chặt 2 tay:

“Cô kể lại mọi chuyện cho bọn tôi biết xem nào”

Diệp Miêu Miêu nuốt từng ngụm nước, kể lại tất cả chuyện xảy ra ngày hôm nay, thì ra Nghe Tiêu vừa mới rời khỏi, Diệp Miêu Miêu đã nhận được một món quà, phía trên không có viết tên người nhận, Diệp Miêu Miêu nhất thời tò mò, vì thế quyết định mở nó ra.

Kết quả cô phát hiện là một mẫu ngón tay bị cắt đứt, bên trong còn có lá thư hăm dọa, Diệp Miêu Miêu nhìn lướt qua nội dung, sau đó sợ tới mức ngây ngẩn cả người, lập tức gọi điện báo cảnh sát.

Hóa ra vụ án ly hôn của Lý tiên sinh mà Nghe Tiêu tiếp nhận, ông ấy là người có bệnh tinh thần phân liệt hai tính cách, một mặt ông ta đến tìm Nghe Tiêu giúp mình ly hôn, mặt khác lại mâu thuẫn muốn ngăn cản Nghe Tiêu giúp mình.

Sau khi gọi điện cho cảnh sát, biết Nghe Tiêu đến biệt thự của Lý Sùng Minh trên đường Tây Giao, Diệp Miêu Miêu lại đem chuyện này báo lại cho Đan Diệc Thần, cô biết người đàn ông đáng tin cậy này có thể mang Nghe Tiêu an toàn trở về.

Đương nhiên, Diệp Miêu Miêu không biết vị Lý Sùng Minh tiên sinh bị nhân cách phân liệt đã chết. Nhưng mà cú điện thoại vô tình của cô đã giúp cho Nghe Tiêu có cơ hội được cứu sống.

Xe còn chưa ổn định dừng lại, thì Đan Diệc Thần đã nhảy xuống xe, anh đi nhanh về hướng biệt thự, Đan Diệc Thần ra lệnh cho nhóm bộ đội bao vây toàn bộ biệt thự, ngửa đầu nhìn thoáng qua độ cao của biệt thự:

“Xem ra, muốn phá bỏ cửa ta phải bắt đầu từ lầu 2, ta cần một người đi vào”.

“Tôi đi”

Cơ hồ không chút do dự, Đan Diệc Thần đã cúi bỏ quân phục tư lệnh quân khu, đeo bao tay, muốn leo lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt.

Viên cảnh vệ sợ tới mức hai đùi phát run, tại sao trưởng quan có thể tự mình đi được?. Nếu ngộ nhờ gặp phải chuyện gì bất trắc, cho dù có chặt anh ra làm 8 khúc, anh cũng không gánh nổi trách nhiệm này đâu.

Nghĩ đến đây, viên cảnh vệ cuồng quit ôm đùi Đan Diệc Thần, suýt nữa nước mắt nước mũi cũng chảy ra:

“Ngài đừng làm tôi sợ, ngài không thể đi a...”

Đan Diệc Thần chán ghét đẩy anh ta ra, nhanh chóng men theo đường ống bò lên trên, ngay cả trang bị an toàn cũng không mang theo....

Đan Diệc Thần thở dài, nhìn bản vẽ địa hình dưới lầu, nhóm binh lính khỏe mạnh ẩn nấp ở từng góc của biệt thự, súng bắn tia giấu ở trong bụi cây đã chuẩn bị sẵn sàng.

Mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ đợi Lý Sùng Minh xuất hiện.

Mà trong phòng, Ninh Vĩ Như tay cầm dao run nhè nhẹ, cô từng bước một đến gần Nghê Tiêu đang cuộn tròn trên mặt đất, trong ánh mắt toàn là màu máu:

“Nghê luật sư, chớ có trách tôi, tôi cũng chỉ vì bất đắc dĩ thôi”

Nghê Tiêu cắn môi, sắc mặt tái nhợt: “Bây giờ cô quay đầu vẫn còn kịp, tại sao phải tiếp tục sai lầm chứ?. Cảnh sát sẽ đến đây ngay, không bằng cô bỏ dao xuống, cùng tôi đi tự thú đi...”

“Không!. Lý Sùng Minh căn bản là một gã điên, ông ta hành hạ tôi, cũng hành hạ cuộc hôn nhân này, tôi chỉ muốn có một tình yêu mãi mãi, là A Đông, là A Đông đã cứu tôi, Nghê luật sư, thật xin lỗi...”

Cảm xúc của cô ta kích động, ngắt ngang lời của Nghê Tiêu, sau đó vẽ hung ác trong mắt chột lóe:

“Giết một người cũng là giết, giết 2 người cũng là giết, chỉ tại cô xui xẻo, tự đưa mình đến cửa mà thôi”

Cô ta nâng cao cây dao trong tay lên, hiện lên ánh sáng lạnh, Nghê Tiêu tuyệt vọng nhắm mắt lại, chờ đợi cơn đau đón bỏ mạng

“Àm”

Một tiếng nổ vang lên, cây dao rơi vào trên đùi của Nghê Tiêu, một tiếng hét thê thảm qua đi, người đàn ông rống giận và tiếng đánh nhau không ngừng vang lên, sau đó Nghê Tiêu được ôm vào lòng ngực ấm áp, người đó thấp giọng nói:

“Nghê Tiêu, cô gái ngoan”

Thanh âm quen thuộc, là anh, Đan Diệc Thần.

Nghê Tiêu run rẩy mở to mắt, đập vào mắt là hình ảnh A Đông và Ninh Vĩ Như đang hôn mê bất tỉnh nằm trên sàn, còn có đôi mắt đen nhánh của Đan Diệc Thần, có lẽ bởi vì được cứu sống, quá vui sướng nên cô cuộn tròn trong lòng anh, huhu khóc òa lên:

“Đan Diệc Thần...Tôi sợ quá...Vừa nãy tôi suýt nữa chết rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 7

Mặc dù người đàn ông này luôn đối đầu với cô, luôn làm cho cô phát hỏa, nhưng mà trong giờ phút này, thế giới thật to lớn, chỉ có vòng ôm của anh là an toàn nhất.

Thấy cô còn có thể khóc, môi mọng của Đan Diệc Thần nhếch lên:

“Không có việc gì là tốt rồi”.

Anh vừa muốn bế Nghê Tiêu lên, thì nghe bên tai có tiếng gió thổi qua, anh nhan nhẹn đẩy cô ra, nghiêng người tránh né, chân dài đá trúng A Đông đang bỏ nhào tới.

“A Đông”

Ninh Vĩ Như từ từ tỉnh dậy, vừa vận nhìn thấy cảnh này, nhất thời móc ra khẩu súng, hòng súng tới om nhắm thẳng vào Đan Diệc Thần, cô ta chuẩn bị

bóp còi.

“Đừng”

Trong lòng Nghê Tiêu căng thẳng, cửa sổ bỗng nhiên bị phá vỡ, một vài bóng đen nhảy vào trong phòng.

Viên đạn được bắn ra, giống như thước phim quay chậm, Nghê Tiêu không kịp suy nghĩ, đã bỏ nhào về phía trước.

Trong mắt Đan Diệc Thần hiện lên một tia lạnh thấu xương, anh ôm lấy đầu của Nghê Tiêu, trong chớp mắt, xoay người hứng lấy viên đạn, kêu lên một tiếng đau đớn, rồi ngã xuống bên cạnh cô.

“Trưởng quan” Cục diện trong phòng đã bị khổng chế, mà viên cảnh vệ cũng đã nhảy vào, mặt như tro tàn chạy về phía Đan Diệc Thần.

Nghê Tiêu ngây ngốc đứng ở tay chỗ, mà tay của cô toàn là máu...anh... Lại vì cô mà đỡ viên đạn ấy?.

“Mau đưa người đến bệnh viện”.

Tiếng ồn ào bốn phía rơi vào im ắng, nhóm bộ đội đặc chủng giải phạm nhân đi ra ngoài, Đan Diệc Thần cũng được người khác dìu đi, tất cả đều khôi phục lại yên tĩnh, chỉ có quang cảnh lộn xộn xung quanh chứng tỏ nơi đây vừa mới trải qua một hồi sống chết.

Nghê Tiêu ngây người một lát, như người trong mộng mới tỉnh lại:

“Tôi cũng đi”

Mới vừa nhắc chân, đã bị viên cảnh vệ ngăn ở bên ngoài:

“Cô không thể đi!. Đầu tại vì cô nên trưởng quan của chúng tôi mới bị thương. Vừa rồi, nếu không phải cô ngu ngốc bỏ nhào về phía anh ấy, thì với bản lĩnh của anh ấy nhất định có thể né tránh được viên đạn đó”.

Viên cảnh vệ thờ phỉ phò, vừa nói vừa trút giận lên đầu Nghê Tiêu.

Nghê Tiêu cuối cùng cũng dựa vào bản lĩnh da mặt dày của mình, theo bọn họ đến bệnh viện quân khu, vết trầy nhỏ trên người cô đã được băng bó cẩn thận, cô ở ngoài phòng bệnh chân chườm rất lâu, vẫn không dám đi vào.

Chỉ chốc lát sau, bác sĩ đi ra, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Viên đạn của bệnh nhân vừa mới lấy ra, cần được nghỉ ngơi, cô không được ở thăm quá lâu”

Nghê Tiêu gật đầu như già tòi, nếu không có Đan Diệc Thần, mạng nhỏ này của cô cũng không còn, bây giờ cô chỉ một lòng hy vọng sức khỏe của anh ta mau chóng bình phục.

Nghĩ đến đây, cô vội vã ôm chặt lấy cánh gà ấm áp trong lòng, đây là món cô đặc biệt nhờ Diệc Miêu Miêu ninh dùm, vì để lấy lòng Đan Diệc Thần đang bị thương, tuy rằng không phải do bản thân cô ninh, nhưng mà cũng là một phần tâm ý.

Nghê Tiêu ló đầu ra nhìn, sau đó đi vào, trong phòng bệnh sạch sẽ, Đan Diệc Thần mặc quần áo bệnh nhân, nằm dựa lưng về phía cô, cô rón rén đi vào, để cánh gà xuống, ngồi yên một lát, đang chuẩn bị đi, chợt nghe thanh âm nặng nề của anh ta vang lên:

“Em tính đi?”

Nghê Tiêu hoảng sợ, cười gượng nửa ngày, sau đó gãi gãi đầu nói:

“À, tôi nghĩ anh vẫn còn đang ngủ”

Đan Diệc Thần khó khăn trở mình, nhìn thấy bộ dạng ngơ ngác của Nghê Tiêu, thì nhú mày:

“Giúp tôi một chút”

Nghê Tiêu vội vàng đỡ ở phía sau của anh, giúp anh ổn định, Đan Diệc Thần thả lỏng, cả người dựa vào thân thể của cô, lo lắng vết thương ở sau lưng anh, nên Nghê Tiêu âm thầm chịu đựng.

Liếc mắt nhìn thấy cánh gà ở trên bàn, sắc mặt của Đan Diệc Thần cũng khôi phục lại một chút, cô gái này xem ra cũng có lương tâm.

Ngước mắt, anh nhìn thấy vết sẹo trên gò má của Nghê Tiêu, anh muốn đưa tay chạm vào. Nghê Tiêu im lặng cúi đầu, đầu ngón tay anh chỉ cách gương mặt vài ly, thì cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Không khí trong phòng bệnh ngưng kết lại vài giây, sắc mặt của Đan Diệc Thần bỗng nhiên trở nên u ám

“Đi ra ngoài”

Không hổ là quân nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh, chỉ cần vài giây, người ở cửa đã biến mất sạch sẽ, hơn nữa, cửa cũng được đóng lại

“Khụ, khụ”

Nghê Tiêu ho khan vài tiếng, sắc mặt đỏ bừng:

“Tôi lấy canh cho anh ăn một chút”

Dù sao cũng không thể ngưng ngừng đứng ở trong phòng, không làm gì hết!

Đan Diệc Thần cũng nghe theo, hiếm khi thấy anh không phản đối, Nghê Tiêu thổi canh rồi đút cho anh ăn, mãi cho đến có vài giọt rơi xuống bộ đồ bệnh nhân của anh.

Khi khoe miệng của Đan Diệc Thần chậm rãi trầm xuống, thì Nghê Tiêu cảm thấy xấu hổ vô cùng, lần đầu tiên bón canh cho bệnh nhân, ai ngờ còn khó hơn trong tưởng tượng của cô.

“Trong ngăn tủ có quần áo sạch sẽ, em cầm đến đây giúp tôi thay”. Đan Diệc Thần thản nhiên nói.

Nghê Tiêu vội vàng tìm quần áo nửa ngày, mới xoay người, 2 tay bịt kín 2 mắt, nhưng từ giữa khe hở của mấy ngón tay, cô cũng có thể nhìn thấy thân thể trần trụi của anh.

Cô không thể không thừa nhận, vóc người của người đàn ông này rất gọi cảm, không hổ là xuất thân từ quân nhân, chỗ nên gầy thì nên gầy, chỗ cần có cơ bắp, thì cơ bắp săn chắc, đặc biệt là cơ bụng 6 múi, thực khiến cho người ta muốn phun máu!

“Tôi...Tôi đưa quần áo cho anh...”

Nghê Tiêu tự nhận mình không phải là thực nữ gì, cũng không phải chưa từng thấy qua đàn ông còi trần, nhưng mà không biết vì sao, bây giờ cô đỏ mặt với anh, không nhận được dâng lên cảm giác ngưng ngừng, cô âm thầm tự nói với mình, bản thân mình đúng là già mồm cái lão!

Đan Diệc Thần cười nhạo một tiếng, đưa tay nhận lấy quần áo.

Nghê Tiêu chỉ cảm thấy tay mình trống rỗng, sau đó cổ tay căng thẳng, bị người ta kéo nằm ở trên giường, cô kinh hô một tiếng, nhưng lúc phục hồi tinh thần đã bị ai đó đặt dưới thân.

Khuôn mặt tuần mỹ của anh ta cách cô quá gần, trao đổi hơi thở lẫn nhau, khiến cô mặt đỏ tai tía, nhưng vẫn khăng khăng cứng miệng nói:

“Đan Diệc Thần, anh muốn chết phải không?. Mau buông tôi ra”

Đan Diệc Thần tựa hồ đã quyết định muốn trêu đùa cô, mặt mày giãn ra, môi mông nhếch lên:

“Nếu không thả thì sao?”

Được, anh nghĩ trên người anh có vết thương, nên cô không dám đánh anh có phải không?.

Nghê Tiêu quay đầu đi, muốn cắn vào bả vai anh, nhưng bị anh tránh được, một giây sau, trời đất quay cuồng, môi đã bị người ta chiếm lấy.

Cô mở to 2 mắt, ko thể tin nhìn Đan Diệc Thần, anh ta, anh ta, anh ta...Anh ta lại có thể cường hôn cô?.

Đan Diệc Thần hoàn toàn không quan tâm đến vết thương ở sau lưng, hai tay giữ lấy thân thể Nghê Tiêu đang giãy giụa, dần dần hôn sâu hơn, nụ hôn của anh bá đạo, tiến quân thần tốc, không chút do dự, nghiêng trời lệch đất, trong khoảnh khắc, đã tàn sát khắp nơi từng góc ngách trong miệng của Nghê Tiêu, Nghê Tiêu chỉ cảm thấy đầu vẩn mắt hoa, mềm nhũn nằm ở trên giường, tùy ý để anh hôn.

Không biết qua bao lâu, Đan Diệc Thần nhẹ nhàng rời khỏi miệng của Nghê Tiêu, cúi đầu cười khê:

“Đồ ngốc, cũng không biết nhắm mắt”

Nghê Tiêu lúc này mới phục hồi tinh thần, vừa mới trải qua nụ hôn đến choáng váng, hiện tại cô giống như một con thỏ nhỏ bị kinh hãi, bật dậy chạy ra ngoài, đâm phải y tá đang tiến vào.

Nghê Tiêu có tật giật mình, cúi đầu đi ra ngoài, tâm tư rối loạn, vừa rồi có phải mình bị trúng tà không, lại có thể say sưa trong nụ hôn của anh ta?.

Đúng rồi, đó là nụ hôn đầu của cô!

Từ nhỏ cô đã thề sẽ trao nụ hôn đầu tiên của mình cho Trần Thiệu Dương, nhưng mà bây giờ lại bị người đàn ông đã mạn này cướp mất rồi!

Nghê Tiêu vừa buồn bực vừa rối rắm, đã thấy viên cảnh vệ mang theo vẻ mặt kiêu ngạo xuất hiện, theo sau rõ ràng là một người đàn ông cao lớn mặc quân phục.

“Nghê luật sư” Người đàn ông gật đầu tỏ ý chào Nghê Tiêu:

“Nghe danh đã lâu”

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 8

Nghê Tiêu sừng sờ nhìn người đàn ông trước mặt, nếu nói Đan Diệc Thần là một ngọn lửa được gọt dũa tỉ mỉ, thì người đàn ông có khuôn mặt tương tự anh mấy phần chính là một khối băng, lạnh lùng, trầm mặc, nhưng khí thế bức người.

Đàn ông nhà họ Đan quả nhiên có lực sát thương bẩm sinh.

Cô cúi đầu né tránh ánh mắt sắc bén của Đan Diệc Thần, trong lòng không khỏi nhớ tới vụ kiện mình thắng cách đó không lâu, âm thầm mừng mình, tại sao có thể quên anh ta cũng tới bệnh viện

“Đan trưởng quan, cảm ơn anh đã cứu tôi, tôi chỉ là một người vô danh tiểu tốt, làm sao có thể để anh nghe danh đã lâu chứ, haha...”

Nghê Tiêu cười gượng, sau đó nhìn trái, nhìn phải:

“Ôi, người bạn đến đón tôi xuất viện cũng sắp đến rồi?. Đâu rồi nhỉ?”

Cô giả vờ giả vịt nhiệt tình vẫy tay với người nào đấy trong số những người đi đường cách mình 5m:

“Này, này, Diệp Miêu Miêu, tớ ở đây”

Vừa quay đầu đã nhìn thấy Đan Diệc Thần vẫn nhàn nhạt nhìn bản thân mình, khuôn mặt tràn ngập áy náy:

“Đan trưởng quan, ngại quá, tôi còn có việc phải đi trước”

Người đàn ông mặt lạnh này không dễ chọc, trước hết vẫn nên chuồn lẹ thì hơn.

Nghê Tiêu không chờ Đan Diệc Thần nói chuyện đã vội đầu chạy về phía trước, nhưng mới đi được 3 bước, chợt nghe thanh âm quen thuộc ở phía sau vang lên:

“Nghê Tiêu, cậu chạy bên đó làm gì?. Tớ ở bên này”

Diệp Miêu Miêu chống nạnh đứng ở bên cạnh Đan Diệc Thần, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Nghê Tiêu đang chạy như điên cách đó không xa.

Khóe môi Đan Diệc Thần nở nụ cười như có như không, khiến cho người xung là mặt dày như Nghê Tiêu cũng phải đỏ mặt.

Bên trong phòng bệnh, tầm mắt của Đan Diệc Thần đang tập trung nhìn canh gà mà Nghê Tiêu đưa đến, khóe miệng cười chum chim, thấy Đan Diệc Thần đẩy cửa phòng đi vào, anh khẽ ho một tiếng, sau đó thu hồi tầm mắt, một biến hóa thật nhỏ ấy cũng không qua mặt được anh trai xuất thân từ bộ đội đặc chủng như Đan Diệc Thần. Đan Diệc Thần nhàu mày:

“Vì cứu cô gái ấy, suýt nữa cậu đã mất đi tính mạng, đáng giá không?”

Đan Diệc Thần nhướn mày: “Anh vì chị dâu, cho nên mới cố tình để mình thua kiện, làm mất mặt mũi của Đan gia, đáng giá không?”

“Bốp” một tiếng, một tờ báo bị ném lên giường, Đan Diệc Thần ung dung khoanh tay nhìn anh:

“Tiêu đề trang đầu hôm nay thật tuyệt vời, cậu có thể đọc thử xem”

Dù cho anh hai không nhắc nhở, anh cũng nhìn thấy tiêu đề trên bài báo, phía dưới dòng tiêu đề lớn, nội dung của bài viết chiếm 2/3 trang báo cũng khiến anh cảm thấy bức mình.

Anh ngẩng đầu, âm trầm nhìn về phía viên cảnh vệ đang đứng ở cửa:

“Đi điều tra xem người viết bài báo này là ai?”

Cùng lúc đó, trong quá cà phê ở góc đường, Nghê Tiêu thờ ơ nghe người phụ nữ đối diện trách mắng:

“Nghe Tiêu, hình như tôi đã cảnh cáo cô tránh xa Trần Thiệu Dươn một chút!. Cô hại Thiệu Dương chúng tôi lên trang báo tin tức còn chưa đủ, bây giờ còn hại anh ấy lên tin tức xã hội?. Không phải cô muốn hại chết anh ấy, nhìn thấy anh ấy mất hết sự nghiệp thì đầu mới hài lòng chứ?”

Từng câu từng chữ của Amy đánh trúng vào lòng của Nghe Tiêu, cho dù trái tim có mạnh mẽ đến đâu, nhưng nghe người khác mắng thẳng vào mặt như vậy, cũng không tiếp tục ăn ngon miệng được, cô buông bánh mì trong tay xuống, bình tĩnh cắt ngang lời của Amy:

“Về tin tức này, hôm nay tôi mới nhìn thấy, tôi sẽ đích thân gọi điện thoại cho Thiệu Dương, về phần những tờ báo viết bậy viết bạ, tôi sẽ kiện bọn họ tội bôi nhọ danh dự và bắt bọn họ phải đền bù”

Amy kinh ngạc đánh giá cô gái tóc dài xõa vai ở trước mặt, còn nhớ rõ bốn năm trước khi cô chỉ trích cô ta như vậy, cô ta chỉ rung rung nước mắt, không dám cãi lại một câu.

Thế mà, bốn năm sau, cô ấy đã không còn là cô gái nhút nhát như trước, một cô gái yếu đuối trưởng thành thành một người phụ nữ tự tin, xinh đẹp có sức quyến rũ, khó trách Thiệu Dương anh ấy...

Nghĩ đến đây, sắc mặt Amy trầm xuống, lạnh lùng nói:

“Tôi không quan tâm cô dùng phương pháp gì để dẹp yên chuyện này!. Tôi chỉ mong cô cách Thiệu Dương xa một chút, sau này đừng liên lạc với anh ấy...”

“Dựa vào cái gì?” Cơ hồ không cần suy nghĩ, Nghe Tiêu lập tức lạnh lùng đáp lại

“Cái gì?” Amy dường như hoài nghi vào lỗ tai của mình, cô ta vừa mới nói gì?

“Chỉ dựa vào cái gì để quyết định những chuyện riêng tư trong cuộc sống của Thiệu Dương?. Chị hỏi ý kiến của Thiệu Dương chưa?. Chị chỉ là trợ lý công việc của anh ấy, chị không cảm thấy chuyện mình quản đã vượt quá phạm vi công việc của mình rồi sao?. Chị Amy, năm đó những bức thư tôi gửi cho Thiệu Dương chị đều chặn lại, chuyện này tôi còn chưa nói với anh ấy. Chị đoán xem, nếu như anh ấy biết được những năm gần đây, chị đã làm những việc gì sau lưng anh ấy, anh ấy có thể tha thứ cho chị không?”

Nghe Tiêu vững vàng ngồi, lời nói sắc bén, lạnh lùng, khí thế bức người, cô biết thái độ của mình bây giờ sẽ làm người khác chán ghét, nhưng mà cô không còn cách nào khác, Nghe Tiêu cô không phải là thánh mẫu, cũng là người có máu, có thịt, cô cũng có lúc phải bùng nổ tức giận của mình

Môi của Ami dần dần trắng bệch, cô ta ngẩng cao đầu lên, dùng nét mặt bình tĩnh lạnh lùng để che đậy cho lớp phòng bị sắp sụp đổ của mình:

“Tôi đều vì muốn tốt cho anh ấy, một ngày nào đó, anh ấy sẽ hiểu nỗi khổ tâm của tôi”

Vì muốn tốt cho anh ấy?. Những lời này thật là lý do vụn vụn về nhất thế gian!

“Thay vì nói muốn tốt cho anh ấy, không bằng cô nói rằng cô thích anh ấy, sẽ làm cho người khác tin tưởng hơn”

Chậm rãi, từng câu từng chữ, Nghe Tiêu không chút lưu tình vạch mặt nạ cuối cùng của Amy: “Chị thích Trần Thiệu Dương, vì thế chị đề phòng mỗi một người phụ nữ bên cạnh anh ấy”

“Rầm”

Amy mạnh mẽ đứng lên, va vào cốc nước, chất lỏng trong suốt dần dần lan ra khắp bàn, giống như nỗi lòng hỗn loạn của 2 người phụ nữ đang ngồi.

“Cô nói bậy, Nghe Tiêu, cô đừng đi nói bậy khắp nơi!. Xem ra hôm nay tôi không nên đến tìm cô”. Cô ta lạnh mặt phất tay áo rời khỏi, giẫm lên giày cao gót 10cm mở cửa thủy tinh đi ra ngoài.

Người đi rồi, trà cũng lạnh, đồ ăn trong miệng Nghe Tiêu cũng cảm thấy nhạt nhẽo, cô mệt mỏi tựa người vào sofa, nét mặt khản trương dần dần thả lỏng, sau khi cười khổ vài tiếng, hình như nghĩ tới cái gì đó, cô vội vàng móc di động từ trong túi ra, đã thấy có vài cuộc gọi nhỡ.

“Chết tiệt, tại sao mình lại quên mất anh ta nhỉ?”

Đan thiếu gia đang thay quần áo, áo đã kéo lên đến vai, đồng thời nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, anh tưởng là viên cảnh vệ đã trở về, vì thế không xoay người lại đã bảo người tới qua giúp.

Nghe Tiêu nhìn lên vai rộng eo hẹp của anh mà nuốt vài ngụm nước miếng... Nhìn lên thế này, chắc không phạm pháp chứ?.

Đan Diệc Thần không kiên nhẫn lên tiếng: “Tại sao còn chưa qua?”

“À, là tôi”. Nghe Tiêu vội vàng nói.

Tay kéo quần áo mới lên được phân nửa cũng dừng lại, Đan Diệc Thần im lặng một lát, mới tiếp tục động tác của mình.

Người đàn ông này đúng là âm tình bất định, Nghe Tiêu gãi gãi đầu, đi đến trước mặt Đan Diệc Thần, nhìn thấy tờ báo hết sức quen mắt đặt trên giường,

cô lúng túng thu hồi tầm mắt, trong lòng thầm mắng mình không có tiền đồ, cô không có làm gì sai, tại sao lại cảm thấy chột dạ?.

“Đúng rồi, hôm qua anh nói muốn ăn cháo thịt nạc trứng bắc thảo, tôi đã tự mình đi mua, vẫn còn nóng đấy”

Đối xử với ân nhân cứu mạng phải một lòng chăm sóc mới đúng, ánh mắt của cô liếc nhìn thấy vết thương trên lưng Đan Diệc Thần, trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác áy náy.

Đan Diệc Thần lạnh nhạt liếc nhìn Nghê Tiêu đứng ngồi không yên:

“Em xem báo rồi?”

“Ừ”

Nghê Tiêu thành thật gật đầu, cô có loại ảo giác giống như mình đang bị hỏi khẩu cung, cảm giác một giây sau Đan Diệc Thần sẽ nói: “Thằng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị”

“Em với Trần Thiệu Dương đã xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 9

Còn có thể xảy ra chuyện gì?. Người mới bị bắt cóc, đã được đội đặc công xuất hiện cứu thoát, hơn nữa vị luật sư mới này từng có tin đồn tình cảm với Trần Thiệu Dương, vì thế chuyện cũ 4 năm trước bị báo chí khai ra.

Nghê Tiêu nói thầm trong lòng, nhưng khi đối diện với ánh mắt sắc bén của Đan Diệc Thần, cô vẫn không dám lơ là thiếu cảnh giác:

“Trên báo đều nói vậy, hôm nay tôi đến chỉ là muốn xin anh một việc...”

Trong lòng cô đấu tranh thật lâu, rốt cuộc cũng kiên trì nói ra những lời trong lòng:

“Trưởng quan, anh có thể...Giúp tôi hủy bỏ bài viết này không...”

Không khí yên tĩnh giống như chết lặng qua đi, bên ngoài cửa bỗng vang lên tiếng khóc hu hu của đứa bé nào đấy, khóc đến rung động lòng người.

Nghê Tiêu vụng trộm nâng mí mắt liếc nhìn Đan Diệc Thần, lại thấy anh như có việc đăm chiêu nhìn mình, nhất thời giật nảy mình, chuyển ánh mắt đi chỗ khác.

Nghê Tiêu đi ra khỏi phòng bệnh, tựa vào tường hít một hơi thật sâu, cô không ngờ anh ta lại đồng ý vui vẻ như thế, chẳng qua là hình như phía sau đều có âm mưu, nếu không vì sao anh ta lại cười đến mức không có chút ý tốt như thế?.

Chỉ có điều, điều quan trọng nhất trước mắt chính là gọi điện nói lời xin lỗi với Thiệu Dương, trận đấu sắp bắt đầu rồi, mà trên báo lại lan tràn nhiều tin tức của anh ấy như vậy, nói như thế nào cũng là lỗi của mình.

Nghê Tiêu nghe nói anh ấy đang ở trường đua ngựa, lập tức thả lỏng, sau đó thay một bộ trang phục đua ngựa để đi gặp anh.

“Tiêu Tiêu” Trần Thiệu Dương đầu đầy mồ hôi xuống ngựa, lộ ra nụ cười với hàm răng trắng nõn: “Mấy ngày hôm trước chuẩn bị đến bệnh viện thăm em, nhưng lại bận việc không đi được, vết thương của em đã khỏi chưa?”

“Dĩ nhiên là khỏe rồi, anh Thiệu Dương, anh không biết cơ thể em rất khỏe sao?!”

Nghê Tiêu cười tủm tỉm, vỗ vỗ ngực của mình, cố gắng để cho Trần Thiệu Dương không cần lo lắng

Sau giữa trưa, trường đua vắng vẻ, yên tĩnh, tiếng ve kêu yếu ớt, đập vào mắt là bong cây đu đưa theo gió, Nghê Tiêu cười đến mức khiến tinh thần người xem phấn chấn, ngọt ngào, động lòng người, thấy mái tóc trước trán của cô bị gió nhẹ thổi phủ xuống, lòng anh khẽ động, muốn đưa tay vén lên cho cô, ai ngờ chạm phải tay của Nghê Tiêu vừa mới vươn lên.

Hai người đồng thời sùng sờ, cơ hồ đều tự mình quay mặt đi.

Trong bầu không khí kì lạ, Trần Thiệu Dương chợt hỏi: “Vị trưởng quan lần trước... Không làm khó em chứ?”

Anh vẫn nhớ ngày ấy trong hội sở tư nhân, người đàn ông tên Đan Diệc Thần đối với Nghê Tiêu có sự chiếm hữu rất mạnh, trong lòng anh có chút không thoải mái.

Nghê Tiêu lắc đầu: “Anh ta à, nếu như lần trước không có anh ta cứu em, em đã sớm mất mạng rồi...”

“Thiệu Dương... Nên trở về tập huấn rồi”. Không biết từ khi nào, Amy xuất hiện phía sau hai người, lạnh lùng nhắc nhở Trần Thiệu Dương, đã đến giờ quay trở về làm việc.

Nghê Tiêu không có quay đầu, cô sợ một khi mình quay đầu sẽ nhận không được đánh cô ta mất, bọn họ hiếm khi mới có cơ hội ở riêng với nhau một chút, Amy đáng ghét, tại sao âm hồn luôn không tan thể!

Trần Thiệu Dương muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ vuốt ve đầu Nghê Tiêu, khẽ cười nói:

“Tiêu Tiêu, lần sau nếu em gặp phải nguy hiểm, anh sẽ là người đầu tiên bảo vệ em”

Trần Thiệu Dương luôn ôn nhu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên anh nói những lời này với cô, trong khoảng thời gian ngắn, Nghê Tiêu không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ ngơ ngác đứng nhìn anh rời đi.

Sau khi quay lưng đi, về mặt Trần Thiệu Dương hơi mất mát, Amy nhìn thấy không khỏi cười lạnh một tiếng:

“Vì sao anh không nói cho cô ấy, lần trước anh có đến bệnh viện thăm cô ấy?”

Lần đó, ngày hay tin Nghê Tiêu bị thương, anh đã tranh cãi với cô một trận, liều mạng cho dù có nguy cơ sẽ bị đám phóng viên chụp được, nhưng vẫn muốn đến bệnh viện để thăm Nghê Tiêu. Amy không biết Trần Thiệu Dương ở bệnh viện đã nhìn thấy cái gì, chỉ biết là sau khi anh trở về sắc mặt rất kém, trong lòng cũng không được vui.

Trần Thiệu Dương mấp máy môi, trong đầu lơ đãng xuất hiện hình ảnh Nghê Tiêu và Đan Diệc Thần ôm hôn nhau ngày đó, người con gái lúc nào cũng đi theo sau lưng anh, bây giờ đã trưởng thành rồi, có người yêu rồi, anh chờ đợi Nghê Tiêu nhiều năm như vậy, bây giờ trở mặt nhìn cô bị người đàn ông khác cướp đi sao?.

Có lẽ anh nên điều chỉnh lại tình cảm trong lòng mình đã.

Nghê Tiêu lòng đầy phiền muộn trở về công ty, thấy có một nhóm người đang vây quanh một cái hộp bàn tán sôi nổi, cô tò mò chen vào, nhất thời sợ hãi kêu lên:

“Ôi, bộ lễ phục này thật đẹp, chắc là đắt lắm đây”

Lời còn chưa dứt, tất cả đồng nghiệp bốn phía đều dung ánh mắt mờ mịt nhìn cô, Diệp Miêu Miêu vỗ vỗ bả vai của Nghê Tiêu, sâu xa nói:

“Nghê Tiêu, cho dù thị lực của cậu có kém, thì cũng nên nhìn rõ mặt trên cái hộp viết tên người nhận là ai”

Nghê Tiêu trừng mắt không dám tin nhìn tên mình trên chiếc hộp:

“Là... Của tớ...”

Một bộ lễ phục cúp ngực màu trắng, bên hông điểm xuyết một chiếc nơ mềm mại, phía trước nơ rủ xuống khảm một viên phi thủy màu xanh biếc, vừa nhìn đã biết đây là tác phẩm thiết kế của nhà thiết kế nổi tiếng.

Nghê Tiêu ôm bộ lễ phục đi thay thử trước sự thúc giục của mọi người, trong phút chốc tất cả mọi người đều “oa” phát ra tiếng cảm thán đầy kinh ngạc.

“Tiêu Tiêu, cậu thật sự rất đẹp nha, tớ chưa từng thấy cậu xinh đẹp như vậy”

Nghê Tiêu soi gương, nhìn dáng hình của mình trong gương, quả thực rất đẹp, thật sự rất đẹp, trên gương mặt trắng nõn lộ ra vài tia phấn hồng, hơi có chút ngượng ngùng cúi đầu xuống, trong lòng có chút tò mò không biết là ai đã tặng cho cô chiếc váy quý giá này.

“Chuyện này còn chưa rõ ràng sao?. Ngoại trừ người đàn ông dưới lầu ra, có ai dám chỉ mạnh tay như vậy?.” Diệp Miêu Miêu giống như nhìn ra được suy nghĩ của Nghê Tiêu, nhận không được chỉ chỉ chiếc xe quân lục ở dưới lầu.

Xuyên thấu qua cửa sổ, Nghê Tiêu nhìn thấy viên cảnh vệ khác canh giữ cửa xe, cô tiện tay tóm lấy một chiếc áo khoác nữa sau đó cất bước xuống lầu.

“Đan Diệc Thần, anh mở cửa cho tôi”. Nghê Tiêu gõ “bịch bịch” lên cửa xe, cô thật sự không rõ người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì.

Đan Diệc Thần thờ ơ ngồi dựa vào trên ghế, viên cảnh vệ mở cửa xe rồi nói thầm:

“Bà cô của tôi ời, cô cũng vào trong đi”

Không hiểu sao lại bị đẩy lên xe, Nghê Tiêu thiếu chút nữa đã cắm đầu vào trong ngực của Đan Diệc Thần, cô mở to 2 mắt đánh giá quần áo anh ta

đang mặc trên người, nhin không được mở miệng nói:

“Không phải anh muốn đưa tôi đi dự party đấy chứ?”

“Xem ra em rất thông minh” Đan Diệc Thần liếc nhìn cô một cái, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm.

Nghê Tiêu hưng phấn nói: “Có những người trong làng giải trí xuất hiện không?. Như Chương Tử Di, Châu Tấn, Huỳnh Hiểu Minh...”

Cô tưởng tượng đến lúc mình có thể gặp được những thần tượng mà mình đã hâm mộ, thì kích động hẳn lên, đã sớm đem cảm giác không thoải mái quăng lên chín tầng mây rồi.

Khóe miệng Đan Diệc Thần hơi run rẩy một chút, anh vốn tưởng rằng cô sẽ chống cự một trận, nhưng không ngờ cô lại chấp nhận nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 10

Xe vững vàng chạy một mạch đến trước cửa một hội quán, Đan Diệc Thần nắm tay Nghê Tiêu xuống xe.

Lần đầu tiên anh đối đãi với cô giống như thân sĩ, làm cho cô có chút không quen, nhưng mà sau vài giây lưỡng lự, cô dứt khoát lựa chọn đưa tay cho Đan Diệc Thần, bởi vì cô phát hiện, có một đám phóng viên đang vây ở bên ngoài xe.

Chân mang giày cao gót bảy tấc vừa mới chạm đất, đèn flash bốn phía “bùm bùm” nhấp nháy, làm cho đêm tối trong nháy mắt trở nên sáng như ban ngày.

Nghê Tiêu chưa từng gặp qua tình huống như thế, trong lòng hơi chột dạ, chỉ có điều nhìn thấy Đan Diệc Thần ở bên cạnh uôn ngực thẳng lưng, tư thế giống như một quân nhân không sợ địch, cô cũng không tự chủ ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười ngưng đọng.

“Đừng nghĩ gì cả, cứ đi theo tôi.”

Thanh âm trầm thấp của anh vang lên ở nơi vừa ồn ào vừa xa lạ như thế này khiến cho người ta có cảm giác an tâm, Nghê Tiêu lần đầu tiên không tranh cãi với anh, mà ngoan ngoãn nắm lấy bàn tay to của anh, dưới ánh mắt đánh giá tò mò của phóng viên, bình tĩnh bước lên thảm đỏ phía trước.

Bữa tiệc này giống như một bữa tiệc từ thiện, người có mặt ngoài những cái tên nổi tiếng trong thương giới, Đan Diệc Thần với chức vụ cao cấp trong quân đội, đi đến đâu cũng có người nịnh nọt anh, thừa dịp anh đang bị các thiên kim quần lấy không có cách nào thoát ra được, Nghê Tiêu nhanh chóng nhắc vẩy đến bàn ăn, trời biết cô đối xử như thế nào a!

Vừa mới dùng bữa xong một miếng bánh ngọt, trên vai đã bị một bàn tay lớn chụp lấy, người đó cười hì hì

“Này, cô là thiên kim tiểu thư nhà ai?. Vì sao từ trước đến giờ, tôi chưa gặp cô?”

Nghê Tiêu trầm ngâm trong lòng lại gặp “công tử đào hoa” rồi, không ngờ ở đây cũng không thiếu những công tử ăn chơi khét tiếng.

Cô phục hồi tinh thần, khéo léo thoát khỏi móng vuốt của đối phương, cố gắng để bản thân lộ ra nụ cười dịu dàng:

“Thật ngại quá, tôi không phải là thiên kim nhà ai hết, chỉ tới đây ăn không uống không mà thôi”

Đến bất chuyện với cô là một đại thiếu gia mặt trắng nõn, cả người mặc âu phục, đầu tóc chải gọn gang, cặp mắt lại quét tới quét lui trước ngực cô, quả thực làm cho lòng người không thoải mái.

Nghê Tiêu nghĩ muốn sớm thoát khỏi đối phương, cho nên buông đĩa thức ăn trong tay, muốn đi về phía Đan Diệc Thần, ai ngờ đối phương lại nhất quyết không tha, trực tiếp bắt lấy tay cô, hơi tức giận nói:

“Bồn thiếu gia còn chưa nói xong, ai cho phép cô rời đi?”

Trong lòng Nghê Tiêu cảm thấy buồn cười, đây là cái đạo lý gì vậy?.

Anh ta nói chuyện, cô phải ngoan ngoãn lắng nghe sao?. Cô không chút khách khí đẩy cánh tay anh ta ra, bước về phía trước.

Người đàn ông ngay ngăn cả người, tiếp đó, một cơn tức giận dâng lên trong lòng, anh ta ra hiệu cho một người bạn gái ở đằng trước, cô ta hiểu ý, giờ

chân ra.

Nghê Tiêu lao đảo một cái, vấp phải mép váy, lại đụng phải người bồi bàn đang bung rượu hướng cô đi tới, nhất thời một ly rượu hắt lên váy của cô, còn chưa kịp hét chói tai, thì trọng tâm của cô bất ổn, ngã xuống mặt đất, chặt vật không chịu nổi.

Tiếng vang thật lớn ấy đã thu hút ánh nhìn của bốn phía, gian kế của anh ta đạt được nên lộ ra nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa, người phụ nữ kia lại nhẹ nhàng thu hồi chân, đứng lặng ở trong đám người, bộ dạng như đang xem kịch vui

Váy màu trắng của cô đã sớm bị lem bẩn, vết rượu theo cần cổ của cô chảy dọc xuống ngực, chảy dọc xuống dưới, trong vòng vây xem lặng ngắt như tờ, ánh mắt của cô hung hăng phóng tới trên người “Tiểu bạch kiểm”

“tiểu bạch kiểm” bị ánh mắt của cô làm cho kinh sợ lùi về phía sau 2 bước, bỗng nhiên nhớ tới thân phận của mình, nhất thời ngẩng cao đầu, vẻ mặt khinh thường nói:

“Này, tôi nói vị tiểu thư này, những người ở đây đều là người có thân phận, nếu như cô không có việc gì thì hãy mau vào toilet để xử lý vết bẩn của mình đi, cũng không biết là người nào không có mắt, lại dẫn cô vào đây”

Vừa dứt lời, “Tiểu bạch kiểm” đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh chợt xuống thấp, kinh ngạc nhìn về phía những người đang dùng ánh mắt đồng cảm để nhìn mình, còn chưa hiểu bản thân đã nói sai cái gì.

Ngay lúc “Tiểu bạch kiểm” định quay người gọi bảo vệ để đưa Nghê Tiêu làm mất nhã hứng của anh ta ra khỏi đây, thì những vị khách khác bỗng nhiên tự động tách ra, nhường đường cho tiếng bước chân trầm ổn phát ra trên sàn gỗ.

“Tiểu bạch kiểm” vô tình quay đầu thúc giục bảo vệ: “Mau đem người phụ nữ này ra khỏi đây, nếu như phá hỏng bữa tiệc từ thiện tối nay, tôi sẽ không tha cho các anh đâu”

Tiếng bước chân chợt ngừng lại, người ấy cũng đã đứng trong tầm nhìn của “Tiểu bạch kiểm”, vừa thấy là nhân vật không dễ chọc, nhất thời tiến lên lấy lòng nói:

“Trưởng quan, chuyện nhỏ này cứ để tôi xử lý là được rồi, anh hãy đi nghỉ ngơi trước đi, lập tức xong ngay, lập tức xong ngay, haha...”

Trong lòng Nghê Tiêu run lên, không được tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, cô thật sự quá nhếch nhác, quá mất mặt đến nỗi không còn mặt mũi gặp người khác.

Đan Diệc Thần lạnh lùng nói: “Vừa rồi anh nói ai không có mắt dẫn cô gái này đến đây phải không?”

“Tiểu bạch kiểm” vừa định nói tiếp, bỗng cảm thấy khi trưởng quan này đặt câu hỏi, áp khí xung quanh lại giảm xuống vài phần, cho dù anh ta có ngu ngốc đến đâu, cũng mơ hồ cảm thấy sự việc không thích hợp.

Anh ta lắp bắp nói: “À...ko phải...”

Đan Diệc Thần không thèm đếm xỉa đến lời nói lắp bắp của anh ta, khóe miệng cong lên nụ cười lạnh:

“Hiện tại tôi nói cho anh biết, tôi chính là người không có mắt đó”

Lời vừa nói ra, đầu gối của “Tiểu bạch kiểm” mềm nhũn, cơ hồ muốn khụy xuống.

Trong lòng anh ta không ngừng âm thầm kêu khổ, đúng lúc này, đắc tội với người khác là chuyện nhỏ, nhưng đắc tội với vị trưởng quan mặt lạnh này, thì chỉ có một con đường chết a!

Anh vừa định cầu xin tha thứ, thì bảo vệ đã tiến vào, lời anh ta ra ngoài. Thanh âm của anh ta ngày càng xa, viên cảnh vệ bên cạnh nhìn không được lên tiếng nhắc nhở:

“Trưởng quan, đây là thiếu gia của Cung tiên sinh người chủ trì bữa tiệc từ thiện tối nay, anh xem có thể nên nể tình giao tình của 2 nhà mà tha...”

Một ánh mắt lãnh khốc quét về phía viên cảnh vệ, anh ta áp ứng thu hồi lời chưa nói hết, nhưng mà đuôi mắt lại ai oán nhìn lướt qua Nghê Tiêu, anh ta đã sớm nói Nghê Tiêu này là một ngôi sao chói! Mỗi lần trưởng quan gặp chuyện ngoài ý muốn đều là vì cô ta.

Chợt nghe tiếng kinh hô ở xung quanh, viên cảnh vệ cũng cuống quýt nhìn thử, nhất thời sợ tới mức mồ hôi chảy xuống.

Anh ta...vị trưởng quan mặt lạnh của anh, cư nhiên ở trước mặt phóng viên bé Nghê Tiêu cả người đang lơ đãng!

Đây chính là một tin tức chấn động a, một tin tức oanh tạc a!

Rất nhiều tiếng máy ảnh vang lên, viên cảnh vệ ôm đầu nói:

“Đừng nha”

Anh có thể tưởng tượng một lát trở về, trên trang báo ngày mai nhất định là chuyện xấu của người phụ nữ kia bay đầy trời!

Nghê Tiêu trốn ở trong ngực của Đan Diệc Thần, cô không dám nhìn ánh mắt của những người khác, cũng sợ người khác nhìn thấy nước mắt ứa khuất của mình, giống như ốc sên, gắt gao dựa vào tòa thành an toàn Đan Diệc Thần.

Đan Diệc Thần bế Nghê Tiêu lên đi được vài bước, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía nhóm người đang nghị luận:

“Đứng rồi, quên nói cho mọi người biết, hôm nay tôi mang vị tiểu thư này đến đây, ít hôm nữa, cô ấy sẽ trở thành vợ của Đan Diệc Thần tôi”

Cái gì?

Không chỉ có nhóm quần chúng vây xem, ngay cả đương sự là Nghê Tiêu cũng cảm thấy choáng váng, cô ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn Đan Diệc Thần, cô không nghe lầm chứ... Vợ?

“Đan Diệc Thần, anh muốn làm gì?”

Bất ngờ không đề phòng, Nghê Tiêu nhảy xuống khỏi người Đan Diệc Thần, cả người đứng không vững, lôi kéo cà vạt của anh xuống, cánh tay anh mạnh mẽ ôm lấy eo cô, trong mắt hiện lên một tia cười cưng chiều, khóe mắt tựa hồ liếc nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, bàn tay to của anh bỗng nhiên đè lại bàn tay không an phận của cô, hung hăng hôn lên môi cô.

Trong đại sảnh, cao trào thi nhau nổi lên, sau khi tất cả mọi người hóa đá, một thân hình cao lớn xuất hiện, nghiêm nghị nói:

“Còn ra thể thống gì nữa”

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11

Một người phụ nữ duyên dáng, khỏe mắt đuôi mày đều là ý cười, cô nhẹ nhàng thông thả đi đến bên cạnh người đàn ông, nói nhỏ:

“Đan Diệc Thuyền, em trai anh còn quyết đoán hơn anh, anh thật đúng là kém xa”

“Lạc Tư Thanh” Người đàn ông nghiêng răng, giận dữ gọi tên cô, hận không thể nắm cô trong lòng bàn tay, hung hăng giáo huấn cô một trận

Lạc Tư Thanh mỉm cười, khiêu khích anh ta thành công cô thật sự rất vui.

Trong vườn hoa, Nghê Tiêu về mặt hung hãn trừng mắt nhìn Đan Diệc Thần: “Anh còn chưa trả lời tôi, vì sao tự mình quyết định tuyên bố lung tung như thế hả?”

Đối mặt với con tức giận của Nghê Tiêu, Đan Diệc Thần vẫn thản nhiên nói: “Em vốn là của anh, chẳng qua là anh cho em tự do ở ngoài 4 năm thôi, bây giờ em đã trở về, đương nhiên phải trở về bên cạnh anh rồi”

Nhìn dáng vẻ tự tin của người đàn ông này, dường như trên đời không có thứ gì là anh ta không chiếm được, Nghê Tiêu cô thuộc về bố mẹ cô, thuộc về chính bản thân cô, khi nào thì thuộc về Đan Diệc Thần anh ta vậy?.

Cô tức giận không nhẹ, nhưng lại không có chỗ nào trút giận, đúng vậy, người đàn ông này có lối suy nghĩ không giống với người bình thường, không có cách nào khơi thông được.

Nghê Tiêu lắc đầu: “Cho dù anh đơn phương tuyên bố với toàn thế giới tôi là vợ của anh, nhưng mà bố mẹ tôi cũng không hoan nghênh anh”

“Tôi sẽ mau chóng đến nhà cầu hôn”

Về mặt Đan Diệc Thần trịnh trọng, anh lờm 2 người đang đứng xem kịch vui cách đó không xa, mỉm cười: “Sẵn tiện có anh hai với chị dâu của anh làm chứng”

“Xùy” truyền đến một tiếng cười, Nghê Tiêu quay đầu lại, chỉ thấy có một đôi nam nữ đang đứng trên lầu hai, khuôn mặt của người đàn ông anh tuấn nhưng mà sắc mặt ửng đỏ, chính là Đan Diệc Thuyền mà cô đã gặp qua mấy lần.

Mà người phụ nữ, dáng người yếu điệu, xinh đẹp, hào phóng, không phải là Lạc Tư Thanh người đã đến tìm mình để giúp chị ta ly hôn sao?.

Bốn người đối mặt nhìn nhau, cuối cùng Lạc Tư Thanh giờ cao ly rượu lên, hướng Nghê Tiêu cười nhợt nhạt: “Nghê luật sư, còn chưa cảm ơn em đã giúp chị cãi thắng vụ ly hôn, có muốn cùng chị uống một ly không?”

Về mặt của Nghê Tiêu đầy hắc tuyến... Người phụ nữ này, thật sự là tự vạch áo cho người khác xem lưng.

Hiếm khi được yên tĩnh, trên bàn nhỏ, Nghê Tiêu và Lạc Tư Thanh ngồi đối diện nhau, trọng tâm câu chuyện đương nhiên không rời khỏi hai người đàn ông nhà họ Đan.

“Diệc Thần không phải là người dễ dàng xúc động, nhiều năm rồi bên cạnh chú ấy cũng chưa có người phụ nữ nào xuất hiện, lần này chú ấy cao giọng tuyên bố với người ngoài thân phận của em như vậy, chứng tỏ chú ấy đã thật lòng yêu em rồi”

Lạc Tư Thanh đang đưa chất lỏng trong ly rượu, lười biếng nói.

Nghê Tiêu chỉ im lặng, không trả lời.

Lạc Tư Thanh thấy cô im lặng không lên tiếng, nhất thời nở nụ cười: “Chị thấy không phải em không thích Diệc Thần, tại sao hai người ở chung một chỗ lại như nước với lửa thế?”

“Ai nói em thích người đàn ông tự phụ đó”. Nghê Tiêu phản bác lại theo phản xạ có điều kiện, thấy Lạc Tư Thanh mỉm cười nhìn mình thì mới thấy phản ứng của mình có phần quá khích, vì thế sau đó im lặng ngồi xuống.

Dường như nghĩ tới cái gì đó, Nghê Tiêu nhìn không được hỏi: “Em cũng có một chuyện rất tò mò, trưởng quan Đan Diệc Thuyền rõ ràng rất iu chị, nhưng vì sao chị lại muốn ly hôn với anh ta?. Đan trưởng quan rõ ràng không muốn ly hôn, nhưng vì sao lại cố ý thua chị trên tòa?”

Hôm ấy ra tòa, Nghê Tiêu mới biết đối thủ của mình là người nhà họ Đan, lẽ ra cô đã chuẩn bị tâm lý để đánh một trận chiến lớn, ai ngờ luật sư của đối phương vẫn chưa tới, phiên tòa lại diễn ra phi thường suông sẻ, hình như không chút khó khăn, Lạc Tư Thanh muốn gì thì đạt được cái đó, từ đầu đến cuối Đan Diệc Thuyền cũng không tỏ ra tức giận.

Anh ta rõ ràng yêu Lạc Tư Thanh, cho dù là người ngoại cuộc như cô cũng có thể nhìn thấy.

“Ôi, cô bé, đề tài này đã vượt quá phạm vi chủ đề nói chuyện của chúng ta rồi”

Lạc Tư Thanh chớp chớp mắt, dáng vẻ ý vị thâm trường nói: “Có một câu chị muốn nhắc nhở em, đàn ông Đan gia không phải là người bình thường, nếu như một ngày nào đó em thật lòng yêu Diệc Thần thì phải chuẩn bị tâm lý cho tốt, chuyện tình cảm không hề đơn giản như em tưởng tượng, nhất là người đàn ông làm bạn đời với em, đến từ Đan gia”

Nghê Tiêu lắc đầu: “Em tuyệt đối sẽ ko thích Đan Diệc Thần, bởi vì em có người trong lòng rồi”

Người trong lòng của cô hiền lành tốt bụng tốt hơn gấp nghìn lần so với vẻ bá đạo vô lý của Đan Diệc Thần.

Lạc Tư Thanh rừ mi xuống, lộ ra một tia cười phức tạp, xem ra con đường tình cảm của bọn họ, còn gian nan hơn của cô với Đan Diệc Thuyền...

Nghê Tiêu không nghĩ tới Đan Diệc Thần lại hành động mau lẹ như vậy, hôm nay cũng như mọi ngày, thời điểm cô vẫn còn ở công ty luật bận rộn đến trời đất quay cuồng, bỗng nhiên nhận được điện thoại của cha mình, bảo cô trong vòng nửa tiếng phải nhanh chóng về nhà.

Nghê Tiêu cho rằng trong nhà đã xảy ra chuyện gì đó, chờ khi cô vào nhà thì bị đồng quà tặng cao như núi dọa sợ hết hồn.

“Ba, chưa tới năm mới, ba mua nhiều quà như thế để làm gì” Nghê Tiêu tùy tiện rút một hộp quà, vừa mới mở ra, thiếu chút nữa hét lên:

“Bố, vòng ngọc này rất quý đấy, bố?”

Nghê Chấn từ trong nhà đi ra, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nghê Tiêu, con nói cho bố biết có phải con đã tự định chuyện chung thân với người khác rồi hay không?”

Nghê Tiêu ngây người, nghĩ tới nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại, chỉ vào những quà tặng trên mặt đất:

“Những thứ này... không phải đều là sính lễ cầu hôn chứ?”

Nghê Chấn chỉ vào trong phòng: “Ồ chỗ mẹ con vẫn còn một đồng đấy, Tiêu Tiêu à, nếu như con đã bằng lòng, bố mẹ cũng không còn gì để nói, dù sao ông nội nhà người ta tự mình đến đây cầu hôn, bố cũng không tiện cự tuyệt, chỉ xem con có đồng ý hay không thôi”

Điên rồi, Đan Diệc Thần quả thực điên rồi, còn dám bảo ông nội anh ta đích thân đến tận nhà cô cầu hôn.

Nghê Tiêu hít sâu một hơi, cố gắng khiến cho bản thân giữ bình tĩnh: “Ba, con không muốn, từ chối hết đi, từ chối hết cả đi”.

Con bảo tức giận của Nghê Tiêu tựa hồ ảnh hưởng đến bộ tự lệnh quân khu, Đan Diệc Thần sờ sờ mũi của mình, hình như cảm thấy hơi ngura ngura.

Tuy rằng ánh mắt nhìn chằm chằm vào bố cục chỉ huy tác chiến, trong lòng lại nghĩ đến chuyện nhờ ông nội đi cầu hôn, chiếu theo tính tình của Nghê

Tiêu, không cần nghĩ anh cũng biết cô nhất định sẽ từ chối.

Nghĩ tới đây, anh phiền chán cởi bỏ 2 nút áo, nhìn chăm chăm viên cảnh vệ đang đứng ngáy ngốc ở ngoài cửa.

Viên cảnh vệ bị anh nhìn chăm chăm đến sồn cả gai ốc, cổ họng không nhin được ấp a ấp ứng nói:

“Trưởng quan...Ngài...Ngài...nhìn chăm chăm tôi như vậy, thật sự rất dọa người, Rốt cuộc có chuyện gì, ngài cứ dặn dò”

Đan Diệc Thần trầm tư một chút, lúc này mới nghiêm túc hỏi:

“Làm cách nào để nắm bắt được lòng của phụ nữ?”

“Khụ, khụ...”

Dường như ý thức được vấn đề mình hỏi không thích hợp cho lắm, Đan Diệc Thần ho hai tiếng, dời tầm mắt về phía bản đồ quân khu.

Viên cảnh vệ nghe xong, vội chạy ra bên ngoài một lát, sau một lát cầm một quyển sách đưa cho Đan Diệc Thần: “Trưởng quan, mời xem”

Đan Diệc Thần nhìn lướt qua, cả người nhin không được chấn động, viên cảnh vệ đang cầm một cuốn sách, tiêu đề trên đó là 36 kế theo đuổi bạn gái, mấy chữ đó khiến cho người ta lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12

Mấy ngày sau, Nghe gia lại nghênh đón một vị khách mới trẻ tuổi, một chiếc Buick màu đen khiêm tốn dừng ở trước cổng nhà, người lái xe bước nhanh xuống xe, một người đàn ông có tướng mạo xuất sắc bước xuống, đánh giá tất cả bên trong sân.

Hôm nay Đan Diệc Thần mặc áo sơ mi trắng đơn giản, anh ra hiệu cho viên cảnh vệ ở bên ngoài chờ anh, anh chỉ mang theo hai chai rượu đi vào trong.

Tiếng gió thổi qua trước mặt, Đan Diệc Thần cảnh giác nghiêng người né tránh, người nọ không ngờ anh có thể né tránh, chiêu thức chưa dừng lại, một quyền hắc hổ đào tâm lại tiếp tục.

Năm đó, Đan Diệc Thần ở trong quân đội am hiểu nhất chính là đánh nhau và thuật bắt tóm, chỉ là anh không rõ người đánh lên mình là ai, vì thế cánh tay của anh duỗi ra, muốn vặn lấy cánh tay của vặn lấy cánh tay của đối phương, thế nhưng đối phương cũng nhạy bén phát giác ra điều đó, thuận thế tránh né được đòn tập kích của anh, sau đó thừa dịp huyếch cùi chỏ lên.

Bên này hai người bắt đầu giao đấu với nhau, bên kia, Nghe Tiêu vừa mới thức dậy đang mơ mơ màng màng chuẩn bị đi đánh răng, khi đi ngang nhìn thấy 2 người đánh nhau thì cô bỗng hét lên một tiếng:

“Bố, Đan Diệc Thần, hai người định phá hủy cái sân này sao?”

Bố?. Trong lòng Đan Diệc Thần chấn động, thoáng nhìn thấy nắm đấm của ông đang đánh về phía mình, động tác của anh chậm lại, dĩ nhiên anh bị trúng một đấm vào đầu

Ở ngoài, viên cảnh vệ nghe được động tĩnh, suýt nữa đã nổ súng, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Đan Diệc Thần thì bất đắc dĩ lùi về phía sau vài bước.

Nghê Chấn thu hồi chiêu thức, híp mắt đánh giá thân thủ của người trẻ tuổi trước mặt, sau đó thì ngây ngẩn cả người, vẻ mặt Đan Diệc Thần cũng tràn đầy kinh ngạc:

“Nghê huấn luyện viên”

“Hóa ra hai người quen biết nhau à?”

Nghê Tiêu bĩu môi, thấy mẹ cô đang làm việc trong nhà cũng ra đón, vẻ mặt nhiệt tình: “Diệc Thần a, không ngờ người đến cầu hôn là cháu, lâu rồi không gặp đã làm đến tư lệnh rồi”

Thái độ của Đan Diệc Thần, bộ dạng ngoan ngoãn giống như ở rể, mở miệng một tiếng:

“Chào đi”

Khiến sắc mặt của bà Dương Vạn Lệ cũng sáng rõ hẳn lên.

Mất thấy mẹ mình đã sớm quên mất chủ trương đối ngoại, Nghê Tiêu không nhận được núm góc áo của Nghê Chấn: “Bố, các người không đem bán con gái của mình chứ?”

Nghê Chấn cười haha, vỗ vỗ đầu của Nghê Tiêu: “Bán cho người khác thì chỉ có một chữ thiệt thòi, nhưng bán cho thằng nhóc Diệc Thần này thì ổn định, không cần bồi thường a”

Nghê Tiêu biết tính của mẹ cô, chỉ cần trong nhà có khách tới chơi, cảm xúc nấu ăn của bà cũng tăng vọt lên, quả thực nhiệt tình mười phần, Đan Diệc Thần lại biết tùy mặt gửi lời, cho nên chọc cho Nghê Chấn rất vui vẻ, hai người đánh cờ trong phòng khách, Nghê Chấn thắng được vài ván, cho nên tâm tình càng thêm thoải mái.

Nghê Tiêu ngờ ngác ngồi ở một bên giống như người ngoài, cô bi thống nghĩ, có lẽ cô không phải là con ruột của bố mẹ, cô thấy nếu tiếp tục cục diện này, sự tồn tại của cô một chút cũng không có.

Trong bữa cơm nâng ly cạn chén, Nghê Tiêu mới biết, hồi đó lúc Đan Diệc Thần mới vào quân đội, bố của cô là huấn luyện viên thể năng của anh, hướng dẫn cho anh vài năm rồi mới rời đi.

Nghê Chấn khen Đan Diệc Thần không dứt miệng, Đan Diệc Thần cũng không hề đề cập đến chuyện cầu hôn, chỉ quanh quẩn nhớ lại chuyện cũ, rượu được ba tuần thì Nghê Chấn say, vỗ vỗ bả vai của Đan Diệc Thần:

“Tiểu tử cậu, có tiền đồ... Luận về gia thế, tướng mạo, học vấn, con gái của bác không xứng với cháu...”

Nghê Tiêu gấp một cục sườn bỏ vào trong miệng, nháy mắt biến thành tảng đá, buồn phiền ngấn ở trong ngực.

Đan Diệc Thần vẻ mặt khiêm tốn, nét mặt hoảng sợ nói:

“Huấn luyện viên quá lời...”

Nghê Chấn cười haha, xoay chuyển lời nói: “Nhưng mà chuyện hôn nhân vẫn phải do con gái của bác quyết định, Diệc Thần à, nếu con không nắm được trái tim của con bé, bác cũng...”

Đan Diệc Thần cười: “Huấn luyện viên nói phải, điều này con sẽ chú ý”

Tính cách 2 người đều giống như hồ ly, khi nói chuyện thì một giọt nước cũng không lọt, mỗi người đều đo sức không lùi

Nghê Tiêu nghe đến đây, bố đã đem chuyện hôn nhân giao cho mình quyết định, chuyện hôn nhân này có thành hay không cũng phải do mình đồng ý, nhất thời cảm thấy com rất thơm, nhai như thế nào cũng rất ngon.

Cô cười tùm tùm liếc mắt nhìn Đan Diệc Thần một cái, thấy anh cười dịu dàng nhìn mình, nhất thời nghiêm mặt lên, kiêu ngạo không thèm để ý đến anh, ai bảo anh ta chạy tới đây chịu khổ, đáng đời!

Sau khi ăn cơm xong, Đan Diệc Thần từ giả muốn ra về, Dương Vạn Lệ gọi con gái đi tiễn, hai người vừa ra khỏi nhà, Nghê Tiêu đã cười ha hả nhìn anh:

“Sao, hôm nay có phải cảm thấy rất ám ức hay không?”

Tiếng cười còn chưa dứt, anh đã đề cô lên tường, hơi thở đàn ông mãnh liệt đột nhiên xâm nhập, tay của Nghê Tiêu như bị gồng cùm xiềng xích không thể nhúc nhích, chỉ có thể trọn mắt hung tợn uy hiếp anh:

“Này, đây là nhà của tôi, anh dám làm càn, tôi kêu lên đấy, để cho người lớn trong nhà nhìn thấy bộ mặt thật của anh”

Đan Diệc Thần nhẹ nhàng nhú mào, vẻ mặt thanh thản nói: “Được, em gọi đi”

Gọi thì gọi, ai sợ ai!. Nghê Tiêu nâng cao âm lượng, tiếng “Bố ơ” còn chưa ra khỏi miệng thì miệng đã bị Đan Diệc Thần ngăn lại, Nghê Tiêu cắn chặt khớp hàm, ngăn không cho đầu lưỡi của anh tiến vào.

Đan Diệc Thần cũng không gấp, nhẫn nại quanh co ở trên môi cô một hồi, Nghê Tiêu nhìn không được mở miệng nhắc nhở: “Sau khi tôi ăn cơm xong còn chưa đánh răng đấy”

“Không sao...”

Đan Diệc Thần thì thầm một tiếng, công chiếm đôi môi mềm mại của cô.

Nghê Tiêu ưm, ưm ưm, mạnh mẽ vỗ ngực của anh, thay vào đó thân thể đàn ông của anh cũng cứng rắn giống như sắt thép, khoa tay múa chân bình thường hoàn toàn không có sức uy hiếp nào với anh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đợi đến khi Đan Diệc Thần hôn đủ rồi, lúc này anh mới thấy thỏa mãn nâng cằm của Nghê Tiêu lên, anh hài lòng đánh giá khuôn mặt đỏ bừng của cô, cùng ánh mắt mông lung như nước, nhận không được lại khẽ hôn thêm một cái:

“Nhớ kỹ, tất cả của em đều thuộc về anh, người đàn ông khác đừng mơ tưởng chạm vào”

Sau khi tuyên bố một cách bá đạo, anh ta lên xe đi mất, Nghê Tiêu tựa vào tường, vuốt vuốt trái tim luống cuống của mình, thẹn quá hóa giận.

Hừ, vừa rồi cô lại không kiềm lòng được chìm đắm trong nụ hôn của anh ta!

Tại sao cô không thể kiềm lòng của mình được. Như vậy không phải sẽ làm cho anh Thiệu Dương thất vọng sao?.

Cuộc đời của Nghê Tiêu lại lần thứ hai trở nên rối rắm!

“Nghe nói, nếu như một người phụ nữ không cảm thấy bài xích với nụ hôn của một người đàn ông, thì chứng tỏ người phụ nữ đó cũng không hề ghét anh ta, có lẽ trong tiềm thức của cô ấy thẳng thắn hơn bản thân cô ấy”

Không biết Diệp Miêu Miêu đang xem trang web nào đấy, mà nói lảm bảm một mình.

Trong khoảng thời gian này, Nghê Tiêu vội vàng thi lấy bằng luật sư, tuy rằng sau khi thắng vụ kiện của Lặc Tư Thanh thì danh tiếng của cô cũng lan truyền rộng, nhưng mà năng lực của cô đến đâu, bản thân cô biết rõ, dù sao cũng là sinh viên vừa bước ra khỏi cánh cổng đại học chính pháp, vì thế đi từng bước kiên định cũng tốt.

Lúc này, cô đang xoa xoa ánh mắt nhức mỏi vì đọc sách, tiện tay móc một túi khoai tây chiên của Diệp Miêu Miêu để thả lỏng tâm tình, ai ngờ liếc nhìn đến màn hình máy tính của Diệp Miêu Miêu.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Viêm Ruột Thừa

Cô chỉ vào ảnh của người đàn ông mặc quân trang nghiêm túc, run run nói: “Diệp Miêu Miêu, không phải cậu điên rồi chứ?”

Dựa theo suy nghĩ của Nghê Tiêu, nếu không phải là phát điên ai lại đem ảnh của Đan Diệc Thần đi làm hình nền máy tính.

Càng khủng bố hơn là, tấm hình của đó còn có dấu hiệu bị mờ, chứng tỏ là do Diệp Miêu Miêu tải từ trên mạng về.

Diệp Miêu Miêu “cát” một tiếng: “Làm ơn đi, đây là nam thần của tớ có được không?. Cậu chẳng thèm dòm ngó gì đến người ta, lại không biết có bao nhiêu người phụ nữ điên cuồng vì anh ta...”

Nghê Tiêu nhìn bộ dạng si mê của Diệp Miêu Miêu, trong lòng đột nhiên cảm thấy không thoải mái, cô đảo mắt nhìn lướt qua trang web, nhất thời nhớ tới nụ hôn của mình với Đan Diệc Thần hôm qua, chẳng lẽ nói, cô thật sự hơi thích anh ta sao?.

Không, không, ý tưởng này thật đáng sợ, người cô thích rõ ràng là anh Thiệu Dương dịu dàng, ôn hòa.

Nghê Tiêu cũng không biết mình suy nghĩ cái gì, bỗng thốt ra một câu hỏi Diệp Miêu Miêu:

“Diệp Miêu Miêu, cậu cũng thích Đan Diệc Thần sao?.

Tay cầm chuột của Diệp Miêu Miêu trở nên căng thẳng, sau đó chậm rãi buông ra, cô nâng mắt kính, thông thả nói:

“Đi chết đi, nam thần với đàn ông tớ phân biệt rất rõ ràng, Đan Diệc Thần là nam thần của tớ, nhưng là người đàn ông của cậu, haha”

Nghê Tiêu không có nói tiếp, trong phút chốc, cô cảm thấy vấn đề mình hỏi... hơi quá đáng.

Từ khi Đan Diệc Thần đến Nghê gia, thì Dương Vạn Lệ đã lên lịch cho việc chung thân đại sự của Nghê Tiêu.

Dương Vạn Lệ lúc còn trẻ là hoa hậu giảng đường nổi tiếng trong khoa tiếng Pháp, khi ấy nam sinh theo đuổi bà từ thành đông đuổi đến thành tây, sau cùng bố của Nghê Tiêu dựa vào “nhân phẩm xuất sắc” của mình đã theo đuổi được Dương Vạn Lệ, từ đó về sau sống hạnh phúc suốt mấy chục năm.

Mấy năm nay, những người bạn bên cạnh bà không ngừng ly hôn, cho nên bà biết tầm quan trọng của việc tìm được một người đàn ông tốt.

Nhìn thấy con gái mình đến tuổi thành hôn, tình cảm trong cuộc sống lại không có tiến triển gì cả, đứng nhìn thấy bà là một giáo sư tiếng Pháp dịu dàng văn minh, nhưng khi trở về nhà cũng giống như những người mẹ trong thiên hạ, thích lái nhái.

Hôm nay, nhìn thấy con gái bà có vẻ rảnh rỗi, Dương Vạn Lệ lập tức ngồi xuống băng ghế bên cạnh con gái: “Tiêu Tiêu, gần đây con với Diệc Thần có liên lạc với nhau không?”

Sợ con gái bà không hiểu, cho nên bà dứt khoát nói rõ hơn một chút: “Mẹ thấy chàng trai Diệc Thần ấy cũng không tệ, công việc xuất sắc, nhân phẩm cũng tốt, là học trò của bố con, đương nhiên sẽ không tồi. Người đàn ông tốt như vậy đốt đèn lồng cũng không tìm được người thứ hai, con mau chóng nắm thật chặt, đừng để những đứa con gái khác đoạt mất”

Nghe Tiêu nhắm mắt lại, cúi đầu thờ dài, lời của bà nói không đến 100 lần, thì cũng được 99 lần rồi, cô an ủi mẹ nói:

“Mẹ, người yên tâm, con gái của mẹ thông minh lanh lợi, không sợ không gả được, về phần Đan Diệc Thần, cho dù anh ta có tốt đến đâu cũng ko liên quan đến con, cứ như vậy đi nha”

Cô ôm gối vào trong phòng mình, Dương Vạn Lệ tiếp tục gõ cửa bám riết không tha: “Coi như quên đi, mẹ mặc kệ chuyện của con, nhưng con nhớ giữa trưa mang chút trà đến cho bố, bố quen uống trà ở nhà rồi”

Nghe Tiêu kiên trì cầm gối trà ra cửa, cô thật sự rất bội phục Đan Diệc Thần, lần trước gặp mặt, anh ta không hề đề cập đến chuyện cầu hôn, nhưng mà không biết anh ta nói cái gì, mà mới được bố của cô trở về quân khu, nói là muốn mời bố cô tiếp tục làm huấn luyện viên thể năng.

Cả đời Nghe Chấn chỉ có một giấc mộng quân nhân, tuy rằng tuổi đã cao nhưng vẫn nhiệt huyết, đừng nói Đan Diệc Thần xem ông như cha vợ trả lương cao cho ông, cho dù không có trả lương ông cũng không từ chối.

Bây giờ mỗi ngày Nghe Chấn đều đến quân khu để huấn luyện thể năng cho tân binh, chân chạy vật đương nhiên sẽ giao lại cho Nghe Tiêu rồi.

Đây là lần đầu tiên Nghe Tiêu đến khu quản lý quân sự, trời nóng nực, cô buộc cao mái tóc, mặc áo thun ba lỗ và quần jean ngắn chưa đến đầu gối, đi theo những người lính gác cổng vào trong, trời nóng như vậy mà họ còn mặc quần dài để thi hành nhiệm vụ, Nghe Tiêu dùng ánh mắt sùng bái mà nhìn bọn họ, ngoài sân, còn có rất nhiều binh sĩ đang thao luyện dưới ánh mặt trời chói chang.

Cô đứng dưới bóng cây không bao lâu, thì nhìn thấy bóng dáng của bố.

Nghe Chấn nhìn thấy quần áo của con gái thì nhất thời nhũn mảy, mới mở miệng giáo huấn Nghe Tiêu:

“Tại sao con lại ăn mặc như vậy?. Còn ra thể thống gì nữa?”

Nghe Tiêu thề lười, không dám cãi lại, cho nên vừa mới đưa trà đến xong liền muốn đi về, Nghe Chấn phát phát tay:

“Con về vội thế làm gì, con bé ngọc này, một chút lễ phép cũng không có, nếu như đã đến đây rồi thì đến chào hỏi Diệc Thần một tiếng đi”

Nghe Tiêu suy sụp, vội vàng năn nỉ: “Ba, trời nóng như vậy, cho con về trước đi”

Cũng không chờ bố cô trả lời, Nghe Tiêu lập tức chạy mất, cô không muốn gặp Đan Diệc Thần, để tránh bị anh ta ép buộc nữa.

Xuyên qua một rừng cây, Nghe Tiêu mơ hồ nghe thanh âm của bọn lính hô khẩu hiệu, cô vừa tò mò trốn ở một bên, chỉ thấy một chiếc xe quân đội màu xanh lục từ trên đường mòn chạy qua, nhóm binh lính 2 bên chạy theo sau.

Người đàn ông trong xe, đội nón, mặc quân trang, quần hàm trên bà vai ngay ngắn chỉnh tề, xuyên thấu qua cửa kính xe sáng ngời, Nghe Tiêu nhìn thấy người ấy ngồi nghiêm chỉnh, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, lần đầu tiên trong đời, Nghe Tiêu nhìn Đan Diệc Thần đến ngây người.

Cô không thích những người đàn ông phong mang tất lộ*, Đan Diệc Thần chính là mẫu người như vậy, giống như một cây dao sắc bén, đâm thủng tất cả những ý đồ trong lòng cô.

*: nhìn thấu suy nghĩ của người khác

Nhưng mà hôm nay, tận mắt nhìn thấy Đan Diệc Thần mặc quân trang, cô bỗng nhiên cảm thấy sự sắc bén của anh giống như một loại vũ khí, khiến cho người khác thuần phục, khiến cho người ta ngưỡng mộ, mang đến cho người ta cảm giác an toàn.

Xe Jeep đã đi xa, Nghe Tiêu còn đang đứng ngơ ngác, không biết trôi qua bao lâu, mãi đến khi một chiếc lá rơi xuống trên mặt cô, cô mới như tỉnh lại từ trong mộng, vỗ vỗ gò má mình, Nghe Tiêu tự nói với bản thân: Không được háo sắc!

Nghe Tiêu về đến nhà, vừa muốn bước vào, chợt nhìn thấy một người đàn ông nghiêng người dựa vào tường ở cửa, người ấy kéo mũ lưỡi trai rất thấp, che khuất khuôn mặt, nhưng khóe môi lại lộ ra nụ cười dịu dàng khiến cô cảm thấy hết sức quen thuộc.

Cô ba chân bốn cẳng chạy tới, vui mừng nói: “Anh Thiệu Dương, sao anh lại tới đây?”

Cô cảnh giác nhìn lướt qua bốn phía: “Amy không có tới?”

Trần Thiệu Dương buồn cười xoa xoa tóc cô: “Vài ngày nữa, anh phải ra nước ngoài thi đấu, đến lúc đó sẽ có một khoảng thời gian không gặp em, bây giờ đến thăm em không được sao?”

Đương nhiên là được.

Trong lòng Nghê Tiêu reo hò nhảy nhót, nhưng bên ngoài lại giả vờ bình tĩnh: “Đúng rồi, anh Thiệu Dương, ngộ nhờ bị phóng viên chụp được thì không tốt đâu, chúng ta mau chóng vào nhà đi thôi”

Dương Vạn Lệ không có ở nhà, có lẽ đã đến trường rồi, Nghê Tiêu mở tủ lạnh: “Anh Thiệu Dương, bên ngoài trời nóng như vậy, chắc anh khát nước rồi, em lấy nước cho anh uống...”

Đồ uống trong tay đột nhiên rơi xuống đất, bụng cô cảm thấy đau nhói.

Nghê Tiêu tưởng đi cả của mình đến cho nên miễn cưỡng nuốt đồ uống lên, nở nụ cười cho Trần Thiệu Dương:

“Anh Thiệu Dương cứ ngồi chơi, em đi rồi quay lại ngay”

Cô bước vào toilet, nhìn bản thân trong gương rồi hít sâu một hơi, không bình thường, không phải loại đau bụng này, có phải sáng nay mình ăn gì đó cho nên bụng bị đau không?

Nghĩ đến Trần Thiệu Dương thật vất vả mới trở về một chuyến, dù sao cũng không thể để anh ở trong phòng khách một mình, nghĩ đến đây, Nghê Tiêu cố gắng chống đỡ trở lại phòng khách, đã thấy Trần Thiệu Dương vẻ mặt lo lắng nhìn mình:

“Tiêu Tiêu, tại sao sắc mặt của em lại tái nhợt như vậy?. Em không sao chứ?”

Nghê Tiêu lắc đầu, cười thoải mái: “Không có việc gì, tối hôm qua em ngủ nên bị cảm lạnh, anh Thiệu Dương, anh định khi nào xuất ngoại?”

“Mấy ngày nữa, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thì thứ 2 tuần sau đi...” Nghê Tiêu cố gắng tập trung tinh thần muốn nghe Trần Thiệu Dương nói cái gì, ai ngờ cơn đau trong bụng càng ngày càng kịch liệt, giọng nói của anh phảng phất như từ thế giới bên kia thổi đến, vừa xa lạ, vừa mơ hồ.

Mồ hôi lạnh của Nghê Tiêu chảy ròng ròng: “Em... Em đi vào toilet một lát...”

Cô đứng lên, đi không được 2 bước thì đã mềm nhũn ngã xuống mặt đất...

Thời điểm Nghê Tiêu tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở trong bệnh viện, Nghê Chấn và Dương Vạn Lệ đang dùng vẻ mặt lo lắng nhìn cô, thấy cô tỉnh lại, thì họ đều thở phào nhẹ nhõm.

“Ba, mẹ, con bị làm sao vậy...” Nghê Tiêu hoảng hốt ngồi dậy, lúc này mới phát hiện trên tay mình còn kim tiêm.

“Con, con bé ngu ngốc này, con bị viêm ruột thừa tái phát được đưa đến bệnh viện mà còn không biết, may mà Thiệu Dương đưa con đến kịp thời”

“Anh Thiệu Dương đâu?. Anh ấy đi rồi hả?” Nghê Tiêu vội vàng hỏi.

Nghê Chấn thờ dài, lôi kéo tay áo của Dương Vạn Lệ ý bảo bà cùng ra ngoài, chờ mọi người ra khỏi phòng bệnh, Nghê Tiêu mới phát hiện ngoại trừ bố mẹ, còn có một người đang đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang đứng ở trong góc.

Khuôn mặt của người đó được che đầy rất kín, thế mà nhu tình trong ánh mắt anh, khiến cô liếc nhìn một cái đã có thể nhận ra anh ngay.

Cô xấu hổ gãi gãi đầu: “Anh Thiệu Dương, vừa rồi em lại hại anh rồi”

Thấy kim tiêm trên tay cô muốn lệch ra ngoài, Trần Thiệu Dương vội vàng nắm lấy tay cô: “Cẩn thận một chút... Tại sao lớn như vậy, mà không biết chăm sóc bản thân mình thật tốt?”

Nghê Tiêu cười haha: “Vì có anh ở bên em mà”

Lúc còn nhỏ, cô và Trần Thiệu Dương cùng nhau lớn lên, khi đó Thiệu Dương đi theo bố để luyện thể năng, cô tan học trở về, thích nhất là ôm một bình nước, ngoan ngoãn ngồi ở trên bậc thềm nhìn Thiệu Dương và bố luyện tập.

Cứ như vậy thời gian nháo nhảng cái thoi đưa, Trần Thiệu Dương cũng từ một thiếu niên trầm mặc ít nói trưởng thành thành một cầu thủ nổi tiếng, chỉ có duy nhất một điều không thay đổi đó chính là tình cảm thanh mai trúc mã giữa 2 người.

Cô vẫn luôn thích Trần Thiệu Dương dịu dàng và che chở, như người bạn, như người anh, như người cha, để lòng của cô không lúc nào không cảm thấy an toàn và tin cậy.

Khi đã qua rất nhiều năm rồi, Trần Thiệu Dương lại nắm tay cô, vẫn giống như hồi bé khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, Nghê Tiêu hơi khần trương, lòng bàn tay cô đỏ mề hôi, sợ trạng thái quần bách của mình bị phát hiện, cô cố ý thu hút sự chú ý của Trần Thiệu Dương: “Anh Thiệu Dương, anh xem, bên ngoài có cầu vòng kia, thật đẹp”

Ánh mắt của Nghê Tiêu lấp lánh tỏa sáng, hàng mi thon dài và khuôn mặt trắng nõn khiến cho lòng của Trần Thiệu Dương khê động, chợt có một khoảnh khắc anh bỗng nhiên không thể khống chế được mình, cúi đầu xuống hôn lên khóe miệng đang mỉm cười của cô.

Cả người Nghê Tiêu cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Đồ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Chuyện Xấu

“Em còn đẹp hơn cầu vồng ngoài kia” Anh nói nhỏ.

Đây có thể xem là lời tỏ tình của anh ấy không?. Mãi cho đến khi Trần Thiệu Dương rời đi, Nghê Tiêu vẫn ở trong trạng thái ngây ngốc, khiếp sợ. Trần Thiệu Dương hôn cô, cô luôn thích được anh hôn, nhưng không biết vì sao lúc ấy cô không cảm thấy vui nổi, ngược lại còn cảm thấy chột dạ?.

Cuối cùng, cảm giác của cô giống như mình vừa mới ... vượt quá giới hạn ở bên ngoài!

Nghê Tiêu ôm lấy đầu kêu rên một tiếng, có phải cô nên đi đến khoa tâm thần tìm bác sĩ lấy thuốc không?.

...

Ngày đó Nghê Tiêu xuất viện, người đến đón cô là Đan Diệc Thần, anh bỏ hai tay vào trong túi, lười nhát đứng ở bên cạnh xe, đôi mắt yên tĩnh nhìn cô chăm chăm.

Trong lòng Nghê Tiêu chột dạ, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Đan Diệc Thần, cô thầm nắn bần thân mình vô dụng, cô đâu có làm gì sai, tại sao không dám nhìn thẳng vào mắt của anh ta?.

Đan Diệc Thần cũng không phát hiện cô có điều gì không thích hợp, rất chăm sóc, đưa cô trở về Nghê gia.

Cô suy nghĩ, lại cảm thấy hơi buồn bực, anh ta đường đường là một tư lệnh, làm tài xế cho mình thật không tốt, vì thế cười gượng nói cảm ơn.

Sau khi cô xuống xe, cửa xe đột nhiên hạ xuống, Đan Diệc Thần nhìn bóng lưng gầy gò của cô, thân nhiên nói: “Nghê Tiêu, lần sau không cho phép em bị bệnh!”

Nghê Tiêu hơi cảm động quay đầu, thấy vẻ mặt ghét bỏ của Đan Diệc Thần nhìn mình, lại bỏ thêm một câu:

“Em xem ngực của cô gầy đến không thấy nữa rồi!”

“Àm”.

Nghê Tiêu cảm thấy nổi trận lôi đình, mơ hồ có cảm giác lửa cháy lan đồng cỏ.

**

Trong rừng, mùi khói thuốc súng nồng đậm vừa mới tản đi, nhóm binh lính bị ép buộc diễn tập mệt mỏi hết sức, tựa người vào bên gốc cây thở dốc, một chiếc xe Jeep vội vàng lái vào đây, một viên cảnh vệ từ trên xe nhảy xuống, ánh mắt thông minh chú ý tới Đan Diệc Thần trong đám đông.

“Báo cáo quân trưởng!. Quân khu có điện báo, mời quân trưởng sau khi diễn tập quân sự xong thì lập tức trở về”

“Lên xe”. Đan Diệc Thần nhảy lên xe, xóc nảy cả dọc đường, đi về hướng quân khu.

Còn chưa kịp đi tới cửa, đã nghe bên trong truyền đến tiếng cười vang dội, Đan Diệc Thần nghe ra là thanh âm của thư ký Mã Trường Thanh, nhất thời nhú mày.

Xóc màn cửa lên, thư ký Mã đã nhiệt tình chào đón: “Diệc Thần à, chúc mừng cậu diễn tập quân sự lần này đã toàn thắng, quả nhiên bây giờ là thiên hạ của người trẻ tuổi a”

Ông ta chắc chắn khen ngợi, ánh mắt khôn khéo đánh giá Đan Diệc Thần từ trên xuống dưới, đáng vẻ càng nhìn càng hài lòng.

Đan Diệc Thần cúi bao tay màu trắng, ném xuống ghế tựa nói: “Thư ký Mã, có chuyện gì cứ nói thẳng đi”

Vị thư ký Mã này từ trước đến nay nếu như không có chuyện gì, ông ta cũng không đến đây.

Thư ký Mã lắc đầu cười: “Tôi có thể có chuyện lớn gì?. Chỉ là muốn đến nhắc nhở cậu một tiếng, buổi tối trong quân khu có biểu diễn, cậu nhất định phải tới, đừng quên đấy.”

Nhìn Mã Trường Thanh đi ra ngoài, ánh mắt Đan Diệc Thần lạnh buốt nhìn về phía viên cảnh vệ ở bên cạnh, viên cảnh vệ sợ tới mức run rẩy, lùi về phía sau 2 bước đáng thương tội nghiệp nói:

“Trưởng quan, không liên quan đến tôi, tôi cũng không biết thư ký Mã tới...”

Niềm vui lớn nhất trong cuộc đời của Mã Trường Thanh chính là được làm ông mai, nhóm binh lính trong quân khu hằng năm đều đóng quân ở bên ngoài, chung thân đại sự là một vấn đề khó khăn, bởi vậy mỗi năm, hội biểu diễn trong quân khu đã trở thành đại hội xem mắt trả hình của nhóm binh sĩ.

Anh rửa mặt, cầm lấy khăn lông lau lau nước, lúc này mới thản nhiên nói:

“Cậu còn độc thân?”

Viên cảnh vệ ngượng ngùng cười cười.

Hội diễn trong quân khu bắt đầu, những vũ công vốn nên thay quần áo từ lâu, nay họ lại cầm quần áo, mặt âm trầm tụ tập ở cùng một chỗ, cảm giận nhìn chăm chăm cửa phòng hóa trang đang khép chặt.

Tổng cộng chỉ có một phòng hóa trang chuyên dụng, người giới thiệu ở bên ngoài đang đông đặc giới thiệu sơ về chương trình, nhưng cánh cửa ấy vẫn chưa có dấu hiệu mở ra.

“Người bên trong là ai thế?. Thay quần áo có cần lâu vậy không?. Hay là ngủ luôn trong đó rồi?” Hứa Di nóng nảy mở miệng trước, cô là em gái của đội trưởng Hứa, đội trưởng Trần gần đây mới lập công, cho nên không ai dám trêu chọc em gái của anh ta, thấy có người mở miệng trước, cho nên có một số người lên tiếng phụ họa:

“Haiz, phòng hóa trang bị độc chiếm như vậy, tiết mục sắp bắt đầu rồi, phải làm sao bây giờ?”

Không bao lâu sau, cửa mở ra, đã thay xong trang phục, Nhạc Vân nghiêm mặt đi ra, Hứa Di thấy cô ta mặc vũ y nhạc Waltz, nhất thời nổi giận:

“Không phải chỉ thay một bộ trang phục thôi sao?. Có cần phải khóa cửa lại không, cô có biết chúng tôi đã chờ suốt nửa ngày không, Nhạc đại tiểu thư?”

Nhạc Vân từ nhỏ đã lớn lên trong đại viện quân khu, tính tình kiêu căng, cậu lại là thư ký Mã Trường Thanh, làm sao có thể để cho người ta mắng mình, nhất thời trừng mắt nói:

“Diện mạo của cô xấu xí lại không cho phép người khác trang điểm, tính tình của cô xấu như vậy, sau này có người đàn ông nào dám cưới cô?”

Hứa Di tức giận đến mức vươn tay ra muốn đánh Nhạc Vân, nhưng Nhạc Vân cũng không phải là đèn đã cạn dầu, lập tức túm lấy tóc của cô ta không buông, mọi người nhất thời choáng váng, ào ào tiến lên giải cứu, người nắm áo, kẻ nắm chân, hiện trường nhất thời trở nên rối loạn.

“Dừng lại!. Các người đang làm gì vậy?” Lãnh đạo nghe được tin, vội vã tiến vào, nhìn thấy nhất thời đen mặt quát lên:

“Không muốn tham gia quân diễn nữa thì trở về nhà đi!. Không có ai buộc các cô ở đây để tự làm mất mặt mình”

Nhạc Vân hừ lạnh một tiếng, sửa sang lại quần áo một chút, rồi vênh vác đi ra ngoài.

Tiết mục thứ nhất chính là màn biểu diễn vũ đạo của Nhạc Vân, cô nhớ cậu có nói, người đàn ông ấy nhất định sẽ ngồi xem ở hàng ghế trung tâm, nhưng mà bên trong hội trường có mấy ngàn người, tuy rằng đã rút ngắn phạm vi, nhưng mà mọi người đều mặc quân trang giống nhau, nhất thời không thể phân biệt đâu là anh ta.

Nhạc Vân thu hồi ánh mắt, nghĩ đến lát nữa có thể nhìn thấy Đan Diệc Thần, tim nhất thời đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, còn chưa hoàn thành điệu múa, cô đã vội vàng chạy xuống sân khấu, quả nhiên nhìn thấy người ấy ngồi ngay ngắn ở bên trong, hiếm khi đội nón, mày kiếm mắt sáng, khí thế sắc bén, giống như một thanh kiếm sắc có thể rời khỏi vỏ bất kì lúc nào.

Nhạc Vân nhìn đến ngượng ngùng, quay đầu năn nỉ cậu của mình tìm chỗ riêng để cho 2 người bọn họ tiếp xúc.

Mã Trường Thanh khó xử nói: “Vân Vân, không phải cậu không muốn giúp con, nhưng mà Đan Diệc Thần này, không ai có thể thuyết phục được anh ta, cậu có thể mời anh ta đến đây đã phí hết tâm sức rồi, anh ta cũng không phải là người dễ dãi đâu con”

“Ôi cậu, cậu cho cháu với anh ấy ở riêng một lát thôi, nếu như cháu với anh ấy thành đôi, không phải cậu sẽ trở thành cậu vợ của tư lệnh sao?. Rất có mặt mũi nha”. Nhạc Vân làm nũng với Mã Trường Thanh.

Không còn cách nào khác, Mã Trường Thành chỉ có thể cười haha tìm viên cảnh vệ lần nữa, nói thầm vài tiếng, viên cảnh vệ do dự một lát, thấy tâm trạng của Đan Diệc Thần cũng không tệ, cho nên bước qua thì thầm bên tai anh.

Đan Diệc Thần thấy thời gian không sai biệt lắm, nên mở miệng dặn dò: “Cậu ở đây xem tiếp đi, đừng bỏ lỡ tiết mục ”

Viên cảnh vệ mở to 2 mắt ngơ ngác nói: “Trưởng quan,...trưởng quan, sao ngài lại biết?.” Sao trưởng quan lại biết tiết mục tiếp theo là của người trong lòng anh?.

Đan Diệc Thần mỉm cười, vỗ vỗ bả vai anh ta rồi rời đi.

Viên cảnh vệ nhìn thấy Hứa Di và rất nhiều vũ công theo tiếng nhạc xuất hiện trên sân khấu thì mặt đỏ lên, chăm chú quan sát.

Mã Trường Thành nói, địa điểm sắp xếp ở trong phòng làm việc của anh, đúng là buổi tối, ngọn đèn vàng chiếu xuống, mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng dáng yếu điệu phản chiếu trên cửa sổ.

Anh khẽ nhún mảy, bước chân dừng một chút, cuối cùng vẫn đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 15

Nghe được động tĩnh, tim của Nhạc Vân gần như đình chỉ, tâm trạng hồi hộp khiến cho long bàn tay của cô ta đổ đầy mồ hôi, cô lấy dũng khí xoay người lại, nhất thời bị khuôn mặt gần gũi trước mặt làm cô cảm thấy nghẹt thở.

Thảo nào cậu nói, những người con gái muốn gả cho anh có thể lập thành một liên đội, hèn chi cậu nói muốn cô chú tâm cho hội diễn lần này một chút quả nhiên không sai, khó trách người mạnh mẽ như Hứa Di khi gặp anh gò má cũng sẽ phồng hồng, ngượng ngùng và xấu hổ.

Thời điểm nhìn gần, mặt mày của anh như vẽ, vai rộng, eo hẹp, dáng người tuấn tú, những lời đồn về anh không hề khoa trương chút nào!.

Thấy Nhạc Vân ngơ ngác không nói lời nào, Đan Diệc Thần chậm rãi mở miệng:

“Nhạc tiểu thư, cô tìm tôi có việc gì không?”

Nhạc Vân ý thức được mình hơi thất lễ, nên liền thu hồi tầm mắt, chậm chạp nói: “Trưởng quan, mời anh ngồi, tôi rót cho anh ly nước”

Cô cầm tờ báo lên, dịu dàng ngồi ở trên sofa cúi đầu, trong lòng lại đang suy nghĩ xem, mình nên nói chuyện gì với anh.

Bất tri bất giác, bầu không khí bỗng trở nên nặng trĩu.

Nhạc Vân len lén ngẩng đầu nhìn anh một cái, đã thấy ánh mắt Đan Diệc Thần chăm chú nhìn vào tiêu đề tờ báo, sắc mặt khó coi tới cực điểm, thấp thoáng còn nghe thấy tiếng nghiến răng của anh.

“Trưởng quan, anh có khỏe không?” Nhạc Vân đánh bạo muốn đưa tay để chạm vào anh, nhưng anh đã đứng phắt dậy, đi ra ngoài.

Nhạc Vân gấp đến độ đuổi theo: “Trưởng quan, anh còn chưa uống trà xong”

Một đêm này, viên cảnh vệ có thể nói là xuân phong đắc ý, nữ thần mà cậu thầm mến nhiều năm- Hứa Di – không chỉ nói chuyện với cậu, thậm chí còn nở nụ cười với cậu, cô cười đến mức ngọt ngào...

Trong lúc anh đang đắm chìm trong ảo tưởng vô tận, thì thanh âm của Đan Diệc Thần lạnh lung vang lên, ngắt giấc mộng đẹp của anh:

“Trở về thành phố”

“Bây giờ sao?”

Viên cảnh vệ nhảy dựng lên, không thể tin được chỉ vào bóng đêm thăm trầm ngoài cửa sổ.

Đan Diệc Thần lạnh lung liếc mắt nhìn cậu ta một cái: “Có vấn đề gì không?”

Dĩ nhiên là không thành vấn đề, viên cảnh vệ lo lắng sợ hãi đi chuẩn bị xe, trong đầu Đan Diệc Thần hiện lên hình ảnh Nghê Tiêu giống như con chim nhỏ rúc vào lòng người đàn ông khác, nhất thời tức giận đến đầu muốn nổ tung, anh mới rời đi vài ngày, cô gái này đã không chịu được cô đơn rồi sao?.

Xe nhanh chóng chạy như bay ở trong màn đêm, ai cũng không phát hiện, phía sau còn có một chiếc xe khác bám theo.

Nhạc Vân sốt ruột nhìn chiếc xe Jeep đằng trước sắp biến mất khỏi tầm mắt cô, cô luôn miệng thúc giục:

“Nhanh một chút, đuổi theo chiếc xe kia”

Tài xế lau mồ hôi trên trán, xấu hổ nhắc nhở: “Nhạc tiểu thư,... chiếc xe đằng trước không phải của Đan quân trưởng sao?. Cô xem, cho dù tôi có mười lá gan cũng không dám vượt mặt xe của quân trưởng đâu a”

Nhạc Vân cá giận nói: “Nếu hôm nay ông không giúp tôi đuổi theo chiếc xe kia, một lát lúc trở về nhà, tôi sẽ nói với cậu tôi đuổi việc ông”

Trong lòng cô rất khâm trọng, rõ ràng tất cả đang tốt đẹp, vì sao Đan Diệc Thần nói đi là đi?.

Tiếc là Nhạc Vân cô không phải là người dễ dàng bỏ cuộc như vậy, nếu như cô đã nhìn trúng Đan Diệc Thần thì sẽ không để anh đi dễ dàng như vậy, cho dù có phải đuổi đến biệt thự của anh cũng không có vấn đề gì.

Chiếc xe phía trước tựa hồ ý thức được phía sau có xe theo dõi mình, nên chậm rãi dừng lại.

Chỉ thấy viên cảnh vệ từ trên xe nhảy xuống, đi tới trước xe của Nhạc Vân.

Lái xe sợ tới mức cúi người xuống, không ngừng kêu khổ: “Nhạc Vân tiểu thư, là cô bảo tôi bám theo xe của trưởng quan, một lát trở về cô phải giải thích rõ lý do của mình”

Trong lúc nói chuyện thì viên cảnh vệ đã chạy tới ngoài cửa sổ xe, gõ gõ cửa sổ xe, cửa kính chậm rãi hạ xuống, viên cảnh vệ cười, ý bảo Nhạc Vân nhận máy.

Nhạc Vân kinh ngạc tiếp nhận điện thoại, nhất thời liền nghe một giọng nói đang nổi trận lôi đình:

“Vân Vân, con mau trở lại cho cậu”

Là giọng nói của cậu.

Nhạc Vân lắc đầu: “Không được!.. Cậu, con sắp vào tới thành phố rồi, con không về đâu”

Mã Trường Thanh ở đầu dây bên kia tức giận đến sắc mặt đỏ bừng: “Tại sao con lại không hiểu chuyện như vậy?. Con có biết chiếc xe con đang dùng là xe chuyên dụng của quân khu hay không?. Nếu như có người điều tra được, sẽ nói cậu lạm dụng phương tiện để sử dụng vào việc riêng, tiền đồ của cậu sẽ bị hủy trong tay con, con mau về đây cho cậu.”

Khuôn mặt Nhạc Vân lúc đỏ lúc trắng, hận không thể tìm một vết nứt để chui vào.

Viên cảnh vệ lấy điện thoại lại, lễ độ gật đầu với cô ta: “Làm phiền Nhạc tiểu thư rồi, à đúng rồi, trưởng quan của chúng tôi còn nói, nếu như cô không ngại, hôm nào trưởng quan của chúng tôi sẽ đến nhà họ Nhạc để làm mối cho Nhạc tiểu thư và Hứa đội trưởng”

Nhạc Vân ngẩn ngơ, viên cảnh vệ đã bước nhanh trở về.

Sao Đan Diệc Thần lại biết chuyện đội trưởng Hứa đang theo đuổi cô?. Nhạc Vân không nghĩ ra, ngay cả viên cảnh vệ ban nãy cũng không nghĩ thông, chỉ có điều anh luôn nghĩ thông một chuyện, không có ai dám trêu chọc thủ trưởng của anh, chọc giận thủ trưởng, hậu quả rất nghiêm trọng

Nghĩ tới nghĩ lui, người có thể nắm lần bảy lượt chọc giận trưởng quan chỉ có thể là cô gái ấy thôi.

Rạng sang 2 giờ.

Đan Diệc Thần rút cuộc cũng về đến thành phố A, viên cảnh vệ đang định chở anh về nhà, thì anh lại thản nhiên nói:

“Đi đến Nghê gia”

Giờ phút này, chỉ sợ Nghê Tiêu đã sớm ngủ rồi.

Viên cảnh vệ há miệng thờ đốc, cuối cùng cũng chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh, xe chậm rãi từng ở trước cửa nhà họ Nghê, Đan Diệc Thần rút ra một điều thuốc, cúi đầu chậm rãi châm lửa.

Dáng vẻ hút thuốc không có chút điêu luyện nào, nhiều lần bị khói thuốc làm sặc đến ho khan, viên cảnh vệ nhìn thấy cũng cảm thấy bực bội, vuốt điện thoại, anh đang nghĩ muốn đánh thức Nghê Tiêu dậy, người phụ nữ không tìm không phổi ấy, để cho cô ấy nhìn thấy quân trưởng của anh đối xử với cô ta tốt như thế nào.

“Cậu về nghỉ ngơi trước đi”

Đầu thuốc ở trong màn đêm lấp lóe phát ra hương khói lượn lờ, anh ho một tiếng rồi phân phó nói.

Viên cảnh vệ biết tính cách của Đan Diệc Thần nói một là một, nói hai là hai, cho nên đành phải lung túng nói:

“Quân trưởng, nếu như ngài mệt, thì nên nghỉ ngơi ở trong xe một lát, sang mai tôi sẽ mang bữa sang đến cho ngài”

Một người đàn ông, tại sao lại nói nhiều lời vô nghĩa như vậy?. Đan Diệc Thần tròn mắt nhìn anh ta, anh ta lập tức cong đuôi chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Đồ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16

Nghê Tiêu nằm hình chữ bát trên giường đang mơ giấc mộng đẹp, môi của Trần Thiệu Dương đã gần trong gang tấc, lại nghe một tiếng gọi lạnh lùng:

“Nghê Tiêu...”

Đan Diệc Thần giờ hòng sung tối om lên, chia vào đầu của Trần Thiệu Dương...

“Đừng...”

Nghê Tiêu giật mình ngồi dậy, mồ hôi trên lưng vẫn chảy ròng ròng, một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại, chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Gãi gãi mái tóc lộn xộn, Nghê Tiêu uể oải đi ra khỏi phòng, Dương Vạn Lệ đã chuẩn bị xong bữa sáng.

“Mẹ, con ra ngoài luyện tập thể dục một lát rồi về” Cô miễn cưỡng đội mũ thể thao, đeo tai nghe đi ra khỏi cửa.

Dương Vạn Lệ vội vàng đuổi theo, đem 2 cái bánh sandwich và một chai sữa dúi vào tay cô cười nói:

“Cầm”

“Con về rồi ăn, cầm nhiều phiền phức lắm”

“Con bé này, bảo con cầm thì cầm đi, con không ăn thì cho người khác ăn, được chưa?” Dương Vạn Lệ cười thâm ý, vù một cái đã bay vào phòng bếp.

Nghê Tiêu nhún vai, cũng tốt, dù sao trên con đường đối diện cũng có kẻ lang thang quanh năm phải đi ăn xin, không bằng cho ông ta là được rồi.

Đêm qua bên ngoài có trận mưa lớn, trên đường cái có rất nhiều lá cây rụng xuống, có lẽ là vì bộ đội đóng quân ở thành phố A rất nhiều, vẻ trang nghiêm và màu xanh của màu áo quân nhân đã nhuộm đậm cả thành phố, ngay cả cây ngô đồng thường thấy nhất trong thành phố cũng mang vẻ rần rờ và trang nghiêm.

Nghê Tiêu chạy chậm trên đường, muốn đem bữa sáng tặng cho kẻ lang thang, nhưng ông ta chỉ cố chấp nhận một cái bánh sandwich, nhân tiện nghĩ hoặc chỉ chỉ nhà Nghê Tiêu ở phía đối diện:

“Tối hôm qua ở đó cũng có một kẻ lang thang, tôi thấy anh ta đứng ở trước nhà cô cả đêm, cô chia bữa sáng cho anh ta đi”

Cái gì?. Lại xuất hiện một kẻ lang thang sao?.

Nghê Tiêu nghi hoặc đi qua, nhất thời tròn tròn mắt, xe Jeep đậu ở trong góc không thấy được, đầu lọc roi đầy trên mặt đất, Đan Diệc Thần nghiêng người dựa vào trước xe, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn mình.

Rất lâu không gặp, anh ta gầy đi nhiều.

Nghe kẻ lang thang nói, tối hôm qua anh ta đứng ở đây cả đêm?.

Làm sao có thể?. Đan thủ trưởng như anh ta có lý do gì đứng ngây ngốc ở trước nhà cô cả đêm?. Nghê Tiêu nhớ lần trước kẻ lang thang ôm một người qua đường, khóc đến nghiêng trời lệch đất:

“Vợ à, van cầu em, đừng rời xa anh”.

Cô quả quyết khẳng định, nhất định là mắt của ông ta có vấn đề, 80% là nhìn lầm rồi.

Đan Diệc Thần cúi đầu xuống, nhìn thoáng qua sandwich trong tay cô, ánh mắt chuyên chú hỏi:

“Cho tôi?”

Nghê Tiêu vội vàng đem sandwich đưa cho anh ta: “Anh còn chưa ăn sang phải không?. Mẹ của tôi làm đấy”.

Đan Diệc Thần ừ dột hồi lâu, trên mặt cuối cùng cũng xuất hiện một chút hòa hoãn, anh vừa mới cắn một ngum sandwich đã nhìn thấy kẻ lang thang chạy tới từ đường phố đối diện.

Kẻ lang thang dơ dáy bẩn thỉu ấy trong tay cũng cầm một cái sandwich giống thế, trong lòng ôm một đồng đệm chẵn, trên hàm răng thiếu một cái răng cửa, cười vô cùng chân thành: “Người anh em, mới tới sao?. Chấn mền chia cho cậu một nửa”

Một ngum đồ ăn nhện ở trong cổ họng, muốn nuốt cũng không được, nhổ ra cũng không xong, ánh mắt Đan Diệc Thần dần dần trở nên nguy hiểm, Nghe Tiêu xấu hổ cười cười, kẻ lang thang vẫn cố chấp như cũ, muốn đem chấn mền tặng cho Đan Diệc Thần.

Cửa xe mở ra, Đan Diệc Thần thân nhiên nói: “Cảm ơn anh đã tặng lễ vật, lên xe.”

Kẻ lang thang đánh giá chiếc xe một chút, chụp tay anh nói: “Ngồi xe, đi chơi, đi chơi.”

Sau đó ông ta chui vào bên trong chiếc xe.

Thấy Nghe Tiêu vẫn ngây người đứng ở đằng kia, anh liếc xéo cô một cái: “Em định đứng ở trong mưa bao lâu?”

Cô lúc này mới giật mình, hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống, quần áo thể thao trên người đã sớm bị ướt. Nghe Tiêu cuống quýt chỉ về phía nhà mình:

“Tôi... tôi đi vào là được rồi, anh đi trước đi.”

Đùa giỡn gì vậy!. Cô không muốn ngồi chung xe với sát thủ!.

Đan Diệc Thần cũng không có miễn cưỡng, quay đầu nhìn kẻ lang thang mỉm cười khe khẽ: “Làm sao bây giờ, vị tiểu thư đưa bữa sáng không muốn đi chơi với chúng ta”

Kẻ lang thang lập tức bày tỏ không sao cả, định chui ra khỏi xe: “Không sao, chúng ta vào nhà cô ấy chơi đi.”

Ánh sáng trong mắt anh chợt lóe, phúc hắc mà lại mỉm cười thâm sâu.

Nghê Tiêu cắn răng, hung hăng mở cửa xe, đi thì đi, ai sợ ai!

Dọc theo đường đi, hai người im lặng không nói gì, nhưng kẻ lang thang thì ngược lại, toàn bộ hành trình ông ta đều rất sôi động, một lát thì vỗ tay hát nhạc thiếu nhi, chốc chốc thì khóc lóc muốn vợ mình.

Xe dừng lại trước viện dưỡng lão của thành phố A, sở trưởng đã sớm mang toàn bộ nhân viên xếp thành đội ngũ chỉnh tề giờ khẩu hiệu hoan nghênh chào đón Đan Diệc Thần

“Hoan nghênh thủ trưởng đến viện của chúng tôi” Sở trưởng là một người đàn ông trung niên hơi đầu, run rẩy chào đón, trên người còn mang theo mùi rượu nhàn nhạt.

Đan Diệc Thần ung dung thân nhiên liếc qua bụng bia của sở trưởng: “Giang sở trưởng, hương vị rượu và thức ăn của Lâm Xuyên các không tệ phải không?”

Giang sở trưởng vừa nghe đến Lâm Xuyên các, ánh mắt nhất thời sáng lên, tự cho là Đan Diệc Thần cảm thấy hứng thú, bày ra năng lực thao thao bất tuyệt của mình:

“Lâm Xuyên các đúng là hội sở cao cấp của thành phố A chúng ta, chẳng những rượu và thức ăn có hương vị không tệ, ngay cả...”

Ông ta đưa mắt, thờ ơ liếc nhìn Nghe Tiêu, Giang sở trưởng lặng lẽ lại gần Đan Diệc Thần, cười mờ ám:

“Về phương diện ấy, nếu Đan thủ trưởng thích, hôm khác sẽ đưa anh đến đó thử một chút.”

Cách rất gần, mơ hồ có thể ngửi được mùi thoai nát trên người Giang sở trưởng, Nghe Tiêu che miệng nôn khan vài tiếng, vẻ mặt chán ghét muốn ngăn cũng không được.

Đan Diệc Thần gật đầu, ra hiệu cho kẻ lang thang tiếp tục vào trong bệnh viện, lại vỗ vỗ bả vai của Giang sở trưởng:

“Chọn ngày không bằng đúng ngày, đêm nay Giang sở trưởng đặt phòng đi. Tôi nhất định sẽ đến, về phần người tôi đưa đến, phiền Giang sở trưởng tìm bác sĩ khoa tâm thần điều trị cho ông ấy cho tốt”

“Nhất định, nhất định” Giang sở trưởng cúi đầu gật đầu nói.

Mãi đến khi Đan Diệc Thần lái xe đi, Giang sở trưởng vẫn dẫn đầu nhóm công nhân viên vui vẻ vỗ tay đưa tiễn.

Nghê Tiêu nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Đan Diệc Thần, không nghĩ tới một người có long dạ lạnh lùng cứng rắn như anh ta lại có thể thu nhận một người lang thang, chỉ tiếc vị Giang Sở Trường ấy không phải là người tốt gì, đã phụ long khổ tâm của Đan Diệc Thần.

Đang cúi đầu suy nghĩ, Đan Diệc Thần ở bên cạnh cũng tiện tay gọi điện thoại cho mấy người bạn, báo tin tối nay bọn họ đến Lâm Xuyên các có chuyện lớn, nhớ mang theo vài người để đi bắt tội phạm hiện hành.

Sau khi đưa Nghê Tiêu đến cửa, cô xuống xe, do dự một chút lại chạy về hỏi:

“Anh có muốn vào nhà tôi ngồi một lát không?”

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 17: Nói Dối

Đan Diệc Thần lắc đầu, bỗng nhiên đưa tay tóm lấy Nghê Tiêu, cánh tay anh lại dài, cho nên mặc cho Nghê Tiêu giãy dụa cũng bị anh kéo vào trong ngực.

“Anh làm gì vậy?. Mau buông tay ra...” Cô nóng nảy, trên đường lớn ôm ôm, áp áp nếu như để cho bố mẹ cô nhìn thấy nhất định sẽ nghi ngờ cho xem.

Nhưng mà cô làm sao có thể địch nổi sức lực của Đan Diệc Thần, giãy dụa không có hiệu quả, chỉ đành phải buông súng đầu hàng.

Cô khó chịu, ngọt ngào nói:

“Xung quanh nhà của tôi hằng năm đều có đội chó săn xuất hiện, nếu như anh bị chụp được cũng đừng trách tôi gây phiền phức cho anh”

Cô nói đều là sự thật, nơi này ngoài nhà của cô, cũng có vài minh tinh sống ở đây, cho nên thỉnh thoảng cô cũng hay bị làm là minh tinh, và bị chụp lên sau lưng.

“Vậy xem như huề nhau” Anh mơ hồ nói, sau đó không còn nghe thấy tiếng động nữa.

Cái gì huề nhau?. Nghê Tiêu bỗng nhiên nhớ lại bài viết của mình và Trần Thiệu Dương, anh ta nhìn thấy?.

Cô dờ khóc dờ cười đang muốn đẩy Đan Diệc Thần ra, thì sức nặng cả người anh đang đè lên vóc người nhỏ xinh của cô.

Nghê Tiêu ngây ngẩn cả người: “Này, này, không phải anh ngủ thiếp đi chứ?”

Cố sức ngẩng đầu lên, nhưng chỉ nhìn thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của anh, lông mi thon dài đang yên tĩnh lay động trong gió, môi mỏng nhếch lên, cho dù đang mệt mỏi nhưng cũng không buông lỏng cảnh giác, anh đang ngủ thiếp đi, đang dựa vào người cô đứng trên đường cái mà ngủ.

Một đôi vợ chồng vừa mới đi mua rau cải về, nhìn thấy hai người không nhận được nhìn thêm vài lần.

Người phụ nữ vô cùng hâm mộ nói: “Nhìn xem, hai người bọn họ thật ngọt ngào, người đàn ông ấy hình như là quân nhân, tướng mạo cũng rất đẹp trai”

Người đàn ông không phục nói: “Hôm khác anh cũng sẽ đứng giữa đường ôm em, em không cần phải hâm mộ người ta?”

Người phụ nữ tròn mắt, chỉ tiếc rên sát không thành thét: “Mắt anh bị mù à, không thấy vị sĩ quan kia có bao nhiêu chăm sóc sao?. Cho dù người ta đang ngủ thiếp đi nhưng cũng không muốn bạn gái vắt vả, nửa ôm nửa nịu cô ấy, đáng vẻ không giống như anh, không hiểu thế nào là ôn nhu, chăm sóc”

Khuôn mặt của Nghê Tiêu chợt đỏ lên, chỉ mong Diệc Thần mau chóng buông cô ra.

Đan Diệc Thần chôn đầu mình ở trong cạp cổ của cô, khoe miệng cong lên một nụ cười, chậm rãi mở to mắt, ném một ánh nhìn sắc bén cho 2 viên cảnh vệ rục rịch ở cách đó không xa.

Viên cảnh vệ A co rúm lại: “Đừng đi, giờ phút quan trọng này, thủ trưởng nhất định sẽ giết tôi” Anh còn chưa kịp yêu đương, bo bo giữ mình vẫn là quan trọng nhất.

Viên cảnh vệ B gấp đến độ giậm chân: “Nhưng mà lão gia nói, nếu như trong vòng một giờ không đưa thủ trưởng về, hai chúng ta cũng không cần về nữa” Nghe đến khí thế như núi thái sơn của lão gia, hai người đồng thời run run một chút.

Trong lúc hai người xô xô đẩy đẩy, quyết định ai sẽ là người lên trước chịu chết, thì Đan Diệc Thần rút cuộc cũng “tĩnh” chậm rãi buông lỏng tay ra, Nghê Tiêu cũng vội vã bỏ chạy như chạy trốn, che giấu trái tim đang đập nhanh của mình, may quá, anh ta không có làm chuyện gì quá đáng, kinh ngạc sờ sờ cổ, độ ẩm của anh vẫn còn lưu lại trên người cô.

Nghê cái gì vậy?. Nghê Tiêu vỗ vỗ đầu, ra sức muốn ném hết những ký ức về Đan Diệc Thần ra sau đầu.

Cô nâng ảnh chụp chung của mình với Trần Thiệu Dương lên, đang do dự không biết có nên gọi điện thoại cho anh ấy hay không, từ khi mình xuất viện đến giờ, Trần Thiệu Dương cũng không có liên lạc lại.

Có lẽ vì bị thương, nên tâm tình không tốt sao?.

Nghê Tiêu đang mặt ủ mày chau thờ dài, thì Diệp Miêu Miêu gọi điện thoại đến hỏi cô có muốn cùng đi ăn lẩu hay không, dù sao cũng rảnh rồi không có việc gì làm, vì thế cô thu dọn một phen, rồi chạy đến chỗ hẹn.

Diệp Miêu Miêu là một người cẩn thận, cho nên khi bỏ mất kính ra, cô không khác gì người mù, nhưng mà đeo mất kính ăn lẩu, sẽ khiến cô giống như người mù hoàn toàn, nghĩ đến những sương khói sẽ bám trên mắt kính, mình giờ chiếc đĩa lên không thấy gì cả gấp bậy gấp bạ đã cảm thấy xấu hổ, bởi vậy cô đặc biệt tháo mất kính xuống, ngồi ở vị trí gần cửa sổ để thưởng thức đồ uống.

Sau đó cô bỗng nhiên mở to 2 mắt nhìn chiếc xe Jeep dưới lầu, chiếc xe này không phải xe của quân khu sao?

Cả người Diệp Miêu Miêu kích động, mơ mơ hồ hồ chỉ nhìn thấy một đám người trẻ tuổi mặc quân trang đi ra khỏi quán lẩu, trong đó có một người trẻ tuổi đứng thẳng hình như nhìn thấy Diệp Miêu Miêu ở trên lầu, nhất thời phát phát tay với cô.

Cho dù Diệp Miêu Miêu có bị cận thị cũng nhìn thấy người vẫy tay với mình là Đan Diệc Thần, không ngờ trong lúc kích động, cô đã lỡ tay làm rơi chậu hoa trên bệ cửa sổ xuống đất.

Diệp Miêu Miêu xấu hổ muốn chết, nhưng chỉ đành hét lên để cảnh báo người ở phía dưới lầu.

Thấy bộ dạng buồn cười của Diệp Miêu Miêu, nhóm quân nhân ào ào nở nụ cười, chậu hoa rút cuộc không rơi xuống đầu của mọi người bởi vì đã được một chàng trai mi thanh mục tú ở bên cạnh Đan Diệc Thần đưa tay vững vàng đỡ lấy.

Đan Diệc Thần cười nhẹ, chui vào trong xe.

Các anh em ở xung quanh không nhịn được ồn ào cả lên: “Ôi là một chậu phong tín tử, theo ngôn ngữ của loài hoa có nghĩa là thâm mến, có người thâm mến cậu đấy Mao Kiệt.”

Mao Kiệt ngại ngùng cười, ngẩng đầu ngược nhìn Diệp Miêu Miêu trên lầu đang kinh ngạc, cô ngượng ngùng cười cười với anh ta, trong lòng hơi gọn sóng.

“Mao Kiệt, còn không đi mau, nếu không sẽ không đuổi kịp thời gian bộ đội xuất phát đâu” Người ngồi trong xe thúc giục.

Đan Diệc Thần tựa hồ cũng nhìn ra tâm tư của anh ta: “Cho cậu 5 phút đồng hồ.”

Anh cười vui sướng, lấy ra một tờ giấy viết vài dòng đưa cho viên cảnh vệ ở bên cạnh, “Giúp tôi đưa tờ giấy này cho vị tiểu thư đó, được không?”

Viên cảnh vệ “hà” một tiếng rồi phui tay như không liên quan: “Chính cậu tự đi đi, nếu như tôi đi, người ta còn tưởng tôi có ý với người ta”

Mặt của Mao Kiệt sung huyết đỏ bừng, liều mạng lắc đầu.

Viên cảnh vệ phì cười một tiếng: “Cũng được, giúp cậu một lần vậy”

Sau đó cầm theo tờ lấy lên lầu đưa cho Diệp Miêu Miêu: “Này, đưa cho cô”

Diệp Miêu Miêu nhận ra anh ta là viên cảnh vệ bên người Đan Diệc Thần, tim đập mạnh: “Là anh ta đưa cho tôi?”

Viên cảnh vệ ngây ra một lúc, anh ta?. Nghĩ lại chắc con gái nhà người ta đã sớm nhận ra, nhất thời cười gật đầu: “Đúng vậy, là cậu ấy”.

Diệp Miêu Miêu cầm tờ giấy, khuôn mặt đỏ bừng, lại ngó đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng xe đã rời đi từ sớm rồi.

Cô nhẹ nhàng mở tờ giấy ra, nét chữ thanh tú mà rắn rỏi: “Có duyên sẽ gặp lại.”

“Miêu Miêu, nhìn cái gì vậy?” Nghê Tiêu vỗ bờ vai cô, cô vội vàng thu tờ giấy lại: “Tại sao cậu lại tới trễ như vậy, tớ chờ cậu hơn nửa ngày rồi.”

Nghê Tiêu chống cằm, tò mò đánh giá gò má phồng hồng của cô: “Mặt đỏ như thế, không phải cậu đã gặp được anh đẹp trai nào rồi chứ?” Nói xong còn làm bộ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Diệp Miêu Miêu hoảng loạn kéo cô lại: “Trời ơi, đừng nào loạn nữa, có anh đẹp trai nào đâu, hơn nữa trai đẹp cũng không coi trọng tớ nha”

Diệp Miêu Miêu cận thị nặng từ bé, cả ngày đeo mắt kính to đùng, suốt thời trung học còn bị mọi người ghẹo là “em gái bốn mắt”. Sau khi lớn lên, âm thịnh đương suy lại thi vào trường đại học chính pháp, muốn tìm một người mình thích từ trong đám đưa méo tảo nát, quả thực còn khó hơn so với lên trời.

Từ nhỏ đến lớn, ngoài mặt Diệp Miêu Miêu tỏ ra không quan tâm đến chuyện yêu đương, nhưng kỳ thật trong lòng vẫn để ý.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Đồ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 18: Thổ Lộ Chân Tình

Nghê Tiêu giả vờ nghiêm túc quan sát Diệp Miêu Miêu một chút, cười khanh khách nói:

“Tại sao lại xem thường bản thân như thế, Miêu Miêu, cậu về nhà soi gương kỹ một chút, thật ra cậu rất xinh đẹp, nếu không tại sao Lam đại luật sư cả ngày lại liếc mắt đưa tình với cậu?”

Lam đại luật sư mà cô nói chính là Lam thiếu gia phong lưu phóng khoáng, anh ta được mệnh danh là bạn bè của mọi người cho dù là bà lão 99 tuổi hay là những cô gái ngây thơ, trong sáng, chỉ cần tiếp xúc với anh ta thì cũng bị anh ta mê hoặc.

Diệp Miêu Miêu cười nói: “Cậu nói cứ như người ta không liếc mắt đưa tình với cậu vậy” Trên mặt mặc dù cười, nhưng trong lòng đã sớm xuất thần rồi, toàn tâm toàn ý nghĩ đến cái vẫy tay của Đan Diệc Thần với mình, tờ giấy trong tay đã sớm bị cô nắm thành nước.

Diệp Miêu Miêu về nhà đá bay giày cao gót, chuyện đầu tiên là chạy vội đến trước gương đánh giá bản thân, hàng mi như liễu, tuy bị cận thị nhưng ánh mắt sáng long lanh, cái mũi khéo léo, còn có đôi môi mười phần nữ tính, đây là lần đầu tiên cô đánh giá bản thân mình, vừa hài lòng vừa khâm phục, cô nghĩ, kỳ thật bộ dạng của mình cũng xinh đấy chứ, nếu không tại sao Đan Diệc Thần lại chú ý đến mình?”

Sau khi mở tờ giấy ra, cô nhìn nội dung lần nữa, trong lòng hết sức vui vẻ:

“Mình phải mở cánh cửa thế giới mới ra, Diệp Miêu Miêu, cố lên!”

Ngày thứ hai, văn phòng luật sư Cẩm Phong đã xảy ra một chuyện lớn, từ chú bảo vệ trong đại sảnh hay là di nhân công quét dọn, không ai không xi xâm bản tán một chuyện.

Đó chính là Diệp Miêu Miêu- người được văn phòng luật công nhận không giống phụ nữ nhất, lại cực kỳ nữ tính hơn cả phụ nữ!

Nghê Tiêu kinh ngạc đánh giá Diệp Miêu Miêu từ trên xuống dưới, mái tóc xõa ngang vai, đeo kính áp tròng, trang điểm nhạt, mặc váy vải chiffon:

“Miêu Miêu, không phải cậu đã yêu rồi chứ?”

Diệp Miêu Miêu cười ngượng ngùng: “Không phải, chỉ là muốn thay đổi phong cách một chút”

Nghê Tiêu liếc nhìn màn hình chủ của Diệp Miêu Miêu, ban đầu cô ấy để ảnh của Đan Diệc Thần, bây giờ đã đổi lại bình thường, cười hihi nói:

“Cậu không định trở thành hội trưởng hội fan của Đan quận trưởng nữa sao?”

Tay của Diệp Miêu Miêu run lên, nhưng nhanh chóng lộ ra nụ cười:

“Xem cậu nói kìa, cậu không thích người ta cũng không cần chăm biếm người ta như vậy, anh ấy tốt như thế...”

“Dù sao trong lòng tớ chỉ có anh Thiệu Dương, những người khác không liên quan đến tớ” Nghê Tiêu bưng mặt lại tiếp tục suy nghĩ đến Trần Thiệu Dương, không chú ý đến nét mặt nặng nề của Diệp Miêu Miêu.

Nghê Tiêu đấu tranh trong lòng nhiều lần, cuối cùng quyết định đến bệnh viện để thăm Trần Thiệu Dương, còn đặc biệt chọn một bó hoa tulip mà anh thích nhất, rẽ ngoặt liên gặp phải Amy, cô ta đang gọi điện thoại, trên khuôn mặt bình tĩnh hiện lên vài tia phần nộ.

Sau khi đến gần thì nghe cô ta hét lên với người trong điện thoại:

“Ok, giám đốc Trịnh, tôi đã hiểu nổi bản khoản của công ty các người, nhưng Thiệu Dương chỉ bị thương tạm thời thôi, cũng không phải tàn phế dài hạn, hợp đồng đại diện đã ký rồi, khi ấy các người còn năn nỉ Thiệu Dương ký tên?. Bây giờ lại muốn hủy hợp đồng có phải hơi quá đáng hay không?...
Này, này, giám đốc Trịnh...?”

Amy phần nộ thu hồi điện thoại, thì đột nhiên nhìn thấy Nghê Tiêu xuất hiện, cô ta cười lạnh nói:

“Thế nào?. Gây ra tai tiếng mà còn đến đây?”

Nghê Tiêu biết Amy có thành kiến sâu đậm với mình, cô cũng không có ý định giải thích, chỉ thản nhiên nói:

“Tôi đến thăm Thiệu Dương”

“Nghê Tiêu, cô có biết đây là cuộc gọi thứ mấy đòi hủy hợp đồng mà tôi nhận được không?. Mấy năm gần đây, Thiệu Dương vì cô mà gặp không ít phiền phức, tôi giúp anh ấy giải quyết, nhưng mà lần này tôi không giúp được, anh ấy vì cô kháng kháng làm theo ý mình, anh ấy không muốn đến Châu Âu để thi đấu league”

Nghê Tiêu giật mình: “Cô có ý gì?. Thiệu Dương bỏ giải thi đấu không phải vì vết thương của anh ấy sao?”

Amy châm biếm cười cười:

“Nhìn xem, cô mãi mãi cũng đều ngây thơ như vậy, có khi tôi thực sự hâm mộ cô chẳng biết gì cả, vết thương của Thiệu Dương căn bản không ảnh hưởng đến trận đấu, chỉ cần nghỉ ngơi một tháng là có thể trở lại thi đấu, nhưng mà anh ấy bây giờ vì muốn ở lại bên cạnh cô, mà anh ta quyết định từ bỏ kế hoạch để thi đấu cho câu lạc bộ Wales – câu lạc bộ đã ra giá trên trời để chiêu mộ anh ta, vì cô anh ấy quyết định từ bỏ tình yêu bóng đá suốt 10 năm, Nghê Tiêu, cô nói cho tôi biết, đây là cách cô báo đáp anh ấy ư?. Đây là niềm vui tư lợi của cô ư?”

Lời nói của Amy khiến lòng của Nghê Tiêu dâng lên ngọn sóng to lớn, cô vẫn cho là thích Trần Thiệu Dương là chuyện của một mình cô, yên lặng thích, không gây cản trở, cũng không xúc phạm đến đối phương.

Nhưng, bây giờ cô mới biết cô sai rồi, có lẽ cô chưa bao giờ đứng ở góc độ của Trần Thiệu Dương để suy nghĩ cho anh ấy.

Nghê Tiêu lặng lẽ đứng ở trước cửa phòng, nhìn Trần Thiệu Dương đang cùng bác sĩ vận động để phục hồi thể lực, cô bỗng nhiên nhớ đến năm Trần Thiệu Dương 15 tuổi, lần đầu tiên đoạt cúp, tối hôm ấy anh lặng lẽ mang cô leo lên đỉnh của Thanh Lương Sơn, hăng hái hét to trong màn đêm:

“Tôi muốn trở thành thủ môn bóng đá xuất sắc nhất thế giới”

Đó là giấc mơ của anh ấy, là mục tiêu mà anh ấy muốn đạt được trong suốt 10 năm qua.

Thế nhưng bây giờ, anh ấy lại quyết định từ bỏ ước mơ của mình, chỉ vì cô.

Có thể Amy nói không sai, cô chỉ vì tư lợi cá nhân, chưa bao giờ suy nghĩ vì anh ấy.

“Tiêu Tiêu” Trần Thiệu Dương đầu đầy mồ hôi, ngẩng đầu lên nhìn thấy Nghê Tiêu, lộ ra nụ cười rục rờ ảm áp.

Nghê Tiêu phục hồi tinh thần, đem hoa đưa cho anh, cười xinh đẹp: “Thích không?. Đặc biệt mua cho anh đấy.”

Trần Thiệu Dương nâng tay vuốt ve mặt của cô, nhủ thầm nói: “Tại sao sắc mặt lại không tốt như vậy?. Có phải Amy lại làm khó dễ em không?”

“Nào có, chị Amy rất bận, đâu có thời gian để ý đến em” Cô che giấu trốn tránh khỏi tay của anh.

Trên mặt hiện lên một tia buồn bã, Trần Thiệu Dương cười cười: “Trong khoảng thời gian gần đây, đều cho một mình Amy chống đỡ, làm khó cô ấy rồi. Chờ sau khi vết thương của anh khỏi hẳn, anh sẽ tổ chức cuộc họp báo, tuyên bố...”

“Thiệu Dương!” Nghê Tiêu hoảng loạn ngắt lời anh, trong ánh mắt nghi hoặc của anh, cô cắn răng nói:

“Em có người trong lòng rồi.”

Hình như ngay cả hô hấp cũng đình trệ, cô không dám ngẩng đầu nhìn nét mặt của Trần Thiệu Dương, cúi đầu ép mình nói:

“Em... Em biết, anh sẽ giống như anh trai chúc phúc cho em có phải không?”

Im lặng giống như chết.

Nghê Tiêu gắt gao nín chặt góc áo, cô sợ chỉ cần mình không cẩn thận, sẽ nói thật lòng mình ra cho anh biết.

Phảng phất lâu như một thế kỷ, cô mới nghe thanh âm nhàn nhạt của Trần Thiệu Dương:

“Phải không?. Vậy thì tốt, nha đầu em cuối cùng cũng trưởng thành rồi” Anh nâng tay sờ sờ đầu của Nghê Tiêu, một lúc lâu sau mới cười khò một tiếng:

“Là anh ta sao?”

Là người đàn ông giằng co với anh trong quán bar sao?. Là vị trưởng quan sau đó đã mạnh mẽ bắt cô đi sao.

Nghê Tiêu ngẩn ngơ, cô vốn chỉ muốn viện cớ tạm thời thôi, vẫn chưa suy xét chọn lựa cẩn thận, hiện tại nghe Trần Thiệu Dương nói như vậy, hình như anh ấy hiểu lầm cô với Đan Diệc Thần?.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Đồ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 19: Phong Ba.

Nghê Tiêu im lặng nhìn sự cam chịu trong mắt của Trần Thiệu Dương, trong lòng anh chua xót, nhưng chỉ có thể cười gượng:

“Bác trai rất thích làm quân nhân, con gái của bác ấy có thể tìm được một người bạn trai quân nhân, bác ấy nhất định rất vui vẻ.”

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Trần Thiệu Dương lại nở nụ cười tươi sáng:

“Đúng rồi, anh phải nhanh chóng hồi phục, để còn kịp thời gian tham gia thi đấu nữa chứ”

“Em không quấy rầy anh tập luyện nữa” Nghê Tiêu hốt hoảng đứng lên, chạy vụt ra ngoài cửa.

Cô lại nói dối lừa gạt Trần Thiệu Dương, nhưng không thể lừa gạt được chính mình.

Giờ phút này, trong lòng giống như uống phải chén thuốc đắng, nước mắt cô rơi xuống, cô nghĩ từ nay về sau, cô với anh Thiệu Dương không thể nào nữa rồi.

Nghê Tiêu đắm chìm trong bi thương của bản thân, không chú ý đến báo động cao ở phía trước, đợi đến khi đâm vào ngực của người đàn ông nào đó, cô mới hoảng hốt phát hiện mình đã phạm sai lầm nghiêm trọng.

Ánh mắt của cô ngẩng lên, chợt nhìn thấy đôi mắt thâm trầm, của anh, Nghê Tiêu uể oải nói:

“Sao anh lại tới đây?”

“Đến bệnh viện thăm bạn.”

“Ừ” Sắc mặt cô tái nhợt, đi qua bên người anh.

Khi lướt qua nhau, anh bắt được tay của cô: “Đi cùng”

Môi mọng của anh phun ra 2 chữ, sau đó nắm tay Nghê Tiêu đi ra ngoài, tay của anh rất ấm áp, cùng với bàn tay cô, mười ngón tay đan vào nhau một cách tự nhiên.

Nghê Tiêu hoảng hốt, trong thời gian ngắn đã quên mất giày dũa.

Đan Diệc Thần nhét Nghê Tiêu vào trong xe, ngừng đầu lờm một người đàn ông khác ở cửa sổ trên lầu, anh ta tựa hồ đã đứng ở đó thật lâu, sắc mặt tái nhợt, mang theo một tia hiu quạnh.

Xe đi mất, ngăn cách mọi tầm mắt của anh.

Rõ ràng cảm thấy rất khó chịu, nhưng lại không nói ra được, Nghê Tiêu rầu rĩ không vui nhìn những cảnh sắc lùi lại phía sau ngoài cửa sổ, hơn nửa ngày mới phát hiện đây không phải là đường về nhà.

“Này, anh muốn dẫn tôi đi đâu?” Cô ngồi ngay ngắn lại, nghiêm túc hỏi.

Đan Diệc Thần liếc mắt nhìn cô một cái: “Về nhà ăn cơm.”

Về nhà?. Về nhà của ai?

Hình như nhìn thấy nghi vấn trong mắt của Nghê Tiêu, Đan Diệc Thần nhếch môi: “Về nhà của anh.”

“Dừng xe!” Nghê Tiêu tức giận.

Đan Diệc Thần một tay nắm lấy vô lăng, mặt mày lộ ra vẻ lạnh lùng:

“Phía sau 3 mét có một chiếc xe trọng tải 3, 4 tấn, nếu như em muốn chết, anh thành toàn cho em.” Nói xong, quả thật đạp phanh lại.

Mắt thấy chiếc xe tải phía sau sắp đâm vào, Nghe Tiêu hét lên một tiếng, đã thấy chiếc xe khởi động linh hoạt, lốp xe ma sát với mặt đất phát ra thanh âm chói tai, xe của Đan Diệc Thần không chút nguy hiểm né tránh được va chạm của xe tải.

Nghe Tiêu cắn môi không dám chọc giận anh ta nữa, cô biết người đàn ông này trời sinh tính tình lạnh lùng, nghiêm khắc, chọc giận anh ta, kết cục nhất định rất thê thảm.

Thấy cô cuối cùng cũng giữ vững tinh thần, anh mỉm cười: “Ông nội biết anh đưa em về nhà, nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Thì ra muốn dẫn cô về để gặp ông nội anh ta, cô từng nghe bố Nghe Chấn nói, trong nhà họ Đan ngoại trừ cha mẹ của anh ta ra người đức cao vọng trọng quyết định mọi việc trong nhà chính là ông nội. Nghe nói ông nội Đan lúc còn trẻ là một quân nhân có ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh, nhiều năm qua đã nắm giữ gia pháp của Đan gia một cách nghiêm khắc, một giọt nước cũng không rỉ ra ngoài.

Đan gia là một gia tộc hiển quý, quyền thế ngấp trời, người bình thường cũng đừng mong tiến vào cửa của nhà họ Đan, cho dù là cửa phụ cũng không hỏi thăm được.

“Vì sao muốn dẫn tôi đi gặp ông nội anh?” Cô nhin không được hỏi.

Đan Diệc Thần nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô một cái: “Nàng dâu xấu dù sao cũng phải ra mắt cha mẹ chồng, trẻ cũng phải gặp, chi bằng gặp sớm một chút.”

Nghe Tiêu hung hăng tròn mắt nhìn anh?. Cái gì là nàng dâu xấu?. Cô cũng không tồi được chưa?.

Biệt thự nhà họ Đan.

Nghe Tiêu liú lười, trừng mắt nhìn tòa biệt thự nhỏ trước mắt có hơn trăm bậc thang và 2 con sư tử đá đứng nghiêm trang ở 2 bên, nói ở đây là phủ tổng thống cũng không khoa trương, thì ra nhà họ Đan đúng là giàu có giống như trong truyền thuyết.

Hình như đã sớm biết Đan Diệc Thần muốn trở về, bốn người hầu đứng ở 2 bên bậc thang, cung kính hô:

“Nhị thiếu gia đã về rồi.”

Đan Diệc Thần cởi áo khoác xuống, tiện tay đưa cho người hầu, nhìn thấy Nghe Tiêu vẫn đứng ở chỗ cũ, nhin không được nhiu mày:

“Còn đứng ở chỗ đó làm gì?. Qua đây.”

Cô hít sâu một hơi, đi qua thì đi qua, không phải chỉ cùng trưởng bối ăn một bữa cơm thôi sao?. Có việc gì đáng sợ đâu.

Nắm lấy bàn tay đang duỗi ra của anh ta, cô hást cầm lên, tao nhã, đoan trang đi vào cửa chính của nhà họ Đan.

Khỏe môi của Đan Diệc Thần cong lên, thoạt nhìn tâm tình cũng không tồi lắm, ôm lấy eo của cô, bước từng bước về phía trước.

Nghe Tiêu cắn răng: “Này, anh không được được voi đòi tiên”

Anh hiếm khi cười vô lại, ôm eo của cô chặt hơn, người ở bên ngoài nhìn thấy anh đã ôm phân nửa người cô rồi.

Nhóm người hầu nhìn nhau trao đổi ánh mắt kinh ngạc, lặng lẽ cúi đầu theo đi vào.

Dọc đường đi, đã có người thông báo từ sớm, đợi đến khi Đan Diệc Thần dẫn Nghe Tiêu vào trong phòng khách xa hoa, đã có ba vị trưởng bối ngồi đợi ở bên trong.

Ngồi ở trên ghế chủ tọa là một ông cụ khoảng 70 tuổi, tóc mai bạc trắng, tinh thần khỏe mạnh, ánh mắt trải qua năm tháng tang thương lóe ra ánh sáng cơ trí, mặc dù không giận mà uy.

Một đôi nam nữ đang ngồi bên cạnh, người đàn ông có tác phong nhanh nhẹn, người phụ nữ thì đoan trang, ưu nhã, Nghe Tiêu nghĩ có lẽ là bố mẹ của Đan Diệc Thần.

“Ông nội, bố, mẹ, công việc trong quân khu bận rộn, hôm nay mới có thời gian về nhà, biết người trong nhà thích náo nhiệt, nên con dẫn Nghe Tiêu cùng về.”

Bị gọi tên, Nghe Tiêu giật mình, hồn phách rớt cục đã trở lại.

Đan Diệc Thần quay đầu, dịu dàng nhìn cô: “Còn không mau chào hỏi ông nội đi”

Hả?. Chào hỏi?.

Tuy rằng Nghê Tiêu không rõ tình huống cho lắm, nhưng cũng biết nói những lời hào phóng, thỏa đáng, là lễ nghi cơ bản nhất, nhất là ở trong nhà giàu có, hiển hách như nhà họ Đan.

Cô thu hồi tinh thần, cúi đầu chào mấy vị trưởng bối, nhân tiện cười một cách xán lạn lộ ra lúm đồng tiền xinh xắn:

“Chào ông nội, chào bác trai, bác gái, cháu là Nghê Tiêu.”

Ông nội Đan hừ một tiếng: “Tiểu tử thôi, cháu đừng tưởng ông bị điếc hay bị mù không biết con cả ngày ở ngoài làm cái gì?”

Giọng nói chất vấn quá nhanh, khiến cho ba Đan, mẹ Đan ngay cả Nghê Tiêu cũng trở nên khản trương.

Nhưng mà, Đan Diệc Thần lại thần nhiên nghênh đón ánh mắt nghiêm khắc của ông nội: “Cháu biết không thể gạt được ông, cho nên hôm nay mới định nói rõ ràng.”

Ông nội Đan gõ cây gậy xuống mặt đất:

“Nếu như đã quyết định nói chuyện rõ ràng, Trường Thanh, cậu đến gặp mặt nói chuyện với Diệc Thần đi, chuyện của văn bối các người, nên tự mình giải quyết đi.”

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 20: Làm Chuyện Xấu.

Tiếng bước chân do dự vang lên vài tiếng, một người đàn ông trung niên vẻ mặt đầy lúng túng đi vào trong phòng khách, phía sau còn có Nhạc Vân.

Liếc mắt một cái đã nhìn thấy người trong lòng, Nhạc Vân vô cùng vui vẻ, lập tức chạy vội tới ngồi bên cạnh Đan Diệc Thần, chờ khi ánh mắt nhìn thấy Nghê Tiêu ngồi ở cạnh bên anh, sắc mặt cô ta trầm xuống, đồng thời ngẩng khuôn mặt tràn đầy ủy khuất nhìn về phía cậu Mã Trường Thanh của mình.

Nghê Tiêu nhận thấy ánh mắt của mọi người đang tập trung ở trên người mình, nhất thời muốn lạng lẽ né tránh bàn tay của Đan Diệc Thần, nào biết dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người, nụ cười của anh vẫn không thay đổi, anh quay đầu dịu dàng nhìn cô, dùng giọng nói chỉ có 2 người nghe được:

“Nếu còn nhúc nhích, anh sẽ hôn em đấy”

Thân thể Nghê Tiêu cứng đờ, cô biết anh ta nói được làm được, cô nhìn vị tiểu thư kia lộ ra ánh mắt kiêu ngạo và oán hận nhìn mình, cô cũng không muốn chuốc thêm nhiều phiền phức.

Thấy Nghê Tiêu ngoan ngoãn dựa vào bên người, lúc này Đan Diệc Thần mới cười nhìn về phía Mã Trường Thanh:

“Thư ký Mã, lần trước từ biệt, tôi nghĩ ý của tôi đã rất rõ ràng, ông cần gì phải dùng khí thế bức người như thế?”

Mã Trường Thanh là môn sinh đắc ý của ông nội Đan, thường xuyên đến chơi cờ, trò chuyện với ông, tự nhận mình có một vị trí không bình thường ở nhà họ Đan, vì vậy nhìn thoáng qua Nhạc Vân đã dầu miệng thật cao lên, ông ta mới đánh bạo nói:

“Ông nội Đan, đứa cháu này của con, sau khi gặp Diệc Thần một lần đã mắc bệnh tương tư, làm ầm ĩ lên nếu không phải là Diệc Thần thì sẽ không lấy chồng, hôm nay, con cũng không sợ mất mặt đưa con bé đến cho trưởng bối nhà họ Đan nhìn thử một chút, xem nó có hợp ý mọi người hay không?”

Nhạc Vân ngoan ngoãn đi đến bên cạnh ông nội Đan, vươn tay xoa bóp bả vai cho ông ấy: “Ông nội, con thật lòng thích anh Diệc Thần, ông nội sẽ cho con một cơ hội chứ?”

Ban này, nét mặt của Nhạc Vân là hận không thể ăn mình, trong nháy mắt đã biến thành con cừ non ngoan ngoãn, Nghê Tiêu nhìn đến tròn mắt há hốc mồm, tự thẹn không bằng.

Nhưng mà, Đan Diệc Thần lại thấp giọng cười cười:

“Nếu như em có thể biến hóa bằng một nửa cô ta, thì anh cũng không cần mất nhiều sức lực như vậy”

Dáng vẻ không để ý đến trưởng bối ngồi đây, thấp giọng cười nói của 2 người khiến cho ba Đan nhủ mảy, gia giáo của nhà họ Đan hết sức nghiêm khắc, từ trước đến nay, chuyện tình cảm đều phải được trưởng bối đồng ý, Đan Diệc Thần không được cho phép đã dẫn Nghê Tiêu về nhà, đã là xúc phạm đến gia quy.

Ông nhin không được, nghiêm khắc hỏi: “Diệc Thần, con rút cuộc nghĩ như thế nào?”

Đan Diệc Thần nghiêm mặt nói: “Ba, mẹ, ông nội, mọi người hẳn đã biết mục đích hôm nay con đưa Nghê Tiêu về làm gì”

Anh ôn nhu nhìn về phía Nghê Tiêu.

Tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, Nghê Tiêu mơ hồ có một dự cảm xấu.

Quả nhiên anh nắm tay cô, thâm tình khẩn thiết nói ở trước mặt mọi người:

“Con với Nghê Tiêu thật lòng yêu nhau, đã sớm đính ước với nhau từ lâu, cho dù có khó khăn gì, bọn con cũng quyết định ở bên nhau”

Thật lòng yêu nhau...Đính ước từ lâu...

Ầm ầm, lời điện hung hăng bỏ lên đầu Nghê Tiêu, cô ngây ngốc nhìn Đan Diệc Thần, bốn mắt nhìn nhau, giờ phút này cô rất muốn hỏi một câu, bọn họ thật lòng yêu nhau khi nào?. Khi nào thì quyết định đính ước?.

Cuối cùng, mẹ Đan là người từng trải, bà cũng thay Nghê Tiêu hỏi vấn đề mà cô muốn hỏi nhất: “Cái gì?. Diệc Thần con nói thật chứ?. Rút cuộc hai con đính ước với nhau khi nào?”

Người đàn ông mặt không đổi sắc, tiếp tục thâm tình nói:

“4 năm trước.”

Rầm a!. Cô thẹn quá hóa giận!, cô hiểu anh muốn đưa cô ra làm lá chắn trước mặt các vị trưởng bối, ngăn cản việc hôn sự với Nhạc Vân, lập tức quyết định vạch trần mảnh khốc của anh:

“Bác trai, bác gái, thật ra...”

“Thật ra Nghê Tiêu đã là người của con” Lại một quả bom ném xuống, anh thuận tay đỡ lấy Nghê Tiêu đang xui xẻo dựa vào trong người mình, vẻ mặt nghiêm túc: “Ba, mẹ, con hy vọng mọi người có thể trịnh trọng cân nhắc ý kiến của con, dù sao Tiêu Tiêu... Cô ấy đợi không được”

Mẹ Đan khiếp sợ từ trên ghế nhảy dựng lên, ánh mắt hoài nghi nhìn qua cái bụng bằng phẳng của Nghê Tiêu:

“Không lẽ, cô ấy đã...” Ý thức được ở đây có người ngoài, hai chữ mang thai bà đành phải nuốt trở lại.

Nghê Tiêu khóc không ra nước mắt, ông trời ơi, cô thật là bị oan!

Quả bom Đan Diệc Thần ném ra đã hoàn toàn thay đổi tình huống trong nhà, ông nội Đan trầm ngâm một lát:

“Nếu đã như vậy, vậy chuẩn bị cầu hôn đi”

Đan Diệc Thần lắc đầu: “Ông nội, lời cầu hôn đã được trả về rồi, lần này sợ là phải mời bố mẹ Nghê gia đến đây để bàn bạc.”

Ông nội Đan sững sốt một chút, rút cuộc mới hiểu được, giận dữ quát:

“Thằng nhóc con, ai kêu cháu giả mạo danh nghĩa của ông đi cầu hôn”

Lúc này Nghê Tiêu mới biết, anh lại có thể làm ra chuyện như vậy, trong lòng tràn đầy phức tạp.

Mọi chuyện đã phơi bày trước mặt ông nội Đan rồi, Mã Trường Thanh biết cháu của ông đã vui mừng vô ích rồi, cho dù không cam lòng cũng chỉ có thể thờ dài, hai đứa không có duyên phận rồi mang theo Nhạc Vân rời khỏi.

Nhà họ Đan không hổ là gia đình quân nhân, làm việc hết sức mạnh mẽ vang dội, một mặt giữ Nghê Tiêu ở lại ăn cơm chiều, mặt khác lại phái lái xe đến mời cha mẹ Nghê đến ăn cơm.

Giàn hoa từ đằng nở rộ, từ ngoài cửa sổ tò mò liếc nhìn đôi nam nữ trong phòng, gió nhẹ thổi qua, mang theo hương thơm xông vào mũi.

Người đàn ông áp người con gái ở trong góc tường, hai tay chống ở 2 bên vai cô, thâm tình nói:

“Chuyện đã đến nước này, em không muốn gả cũng phải gả”

Nghê Tiêu lâm vào chán nản: “Anh dựa vào cái gì tự tin tôi sẽ gả cho anh?. Tôi nói cho anh biết, cho dù tôi có đâm đầu chết cũng sẽ không gả cho loại người tự phụ, đáng ghét như anh.”

Đan Diệc Thần không chút nào tức giận, nâng cằm của cô lên: “Vậy sao?. Vậy tôi sẽ mãi mãi chờ”

Anh nhẹ nhàng vỗ tay ra tiếng, một nữ giúp việc đi đến cúi đầu nói:

“Nhị thiếu gia.”

“Tâm tình Nghê Tiêu tiểu thư không tốt lắm, cô đi tìm quyển truyện cười cho cô ấy đọc đi, khi nào cô ấy nở nụ cười, cô mới được nghỉ ngơi.”

“Anh” Nghê Tiêu tức giận đến mức cầm cái ghế ném về phía Đan Diệc Thần, ai biết sau lưng anh có mắt, nghiêng người né tránh, cái ghế trúng vào cái cửa.

Nữ giúp việc không nhìn được, nói thảm một câu:

“Nghê tiểu thư, có thể gả cho nhị thiếu gia mà may mắn của những người phụ nữ trên đời này, cô nên biết chừng mực mới đúng.”

Chẳng lẽ, tất cả phụ nữ trên đời này đều bị Đan Diệc Thần mê hoặc sao?. Không có một người bình thường à?. Nghê Tiêu bỗng nhiên hoài nghi nhân sinh quan và thế giới quan của mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 21: Tiệc Gia Đình.

Lúc chạng vạng, bố mẹ Nghê cũng đến nhà họ Đan, sau khi cha mẹ đôi bên trao đổi tình huống ngắn gọn một chút, Nghê Tiêu lại được mời đến phòng khách lần nữa.

“Tiêu Tiêu, những lời Diệc Thần nói có phải là thật không?” Nghê Chấn nghiêm khắc nhìn về phía con gái.

Nghê Tiêu muốn phủ nhận thì di động đột nhiên vang lên: Khai phong có bao thanh thiên, thiết diện vô tư =))....

Tiếng chuông di động vang dội khiến cho khóe miệng của bố mẹ Đan run rẩy một chút.

“Thật xin lỗi, con đi nghe điện thoại trước..” Nghê Tiêu vội vàng né ra, đi đến một chỗ yên tĩnh, cô hít sâu một hơi, lúc này mới mở máy:

“Alo”

Đầu bên kia điện thoại im lặng hồi lâu, một lúc sau mới truyền đến giọng nói của Trần Thiệu Dương:

“Tiêu Tiêu, là anh...”

Thời gian giống như ngừng lại trong giây phút ấy, Nghê Tiêu mờ mịt ở một tiếng rồi không biết nói gì nữa.

“Anh nhớ em...”

Lại qua thật lâu, mới nghe anh khó khăn thổ lộ: “Anh biết, trong lòng em có người khác, nhưng mà anh muốn nói cho em biết, vì em anh có thể buông tha tất cả...”

Cái mũi trong nháy mắt trở nên chua xót, Nghê Tiêu nhanh chóng cắt ngang lời của Trần Thiệu Dương:

“Thiệu Dương, anh không cần từ bỏ thứ gì vì em cả, đến bây giờ anh vẫn chưa hiểu sao?. Chúng ta căn bản là người của 2 thế giới khác nhau, em chỉ xem anh như anh trai, sau này anh nhớ đá bong cho thật tốt, thực hiện giấc mơ của mình, mà em...”

Cô cười, hít hít mũi: “Em sẽ không làm phiền anh Thiệu Dương nữa, sau này có người khác chăm sóc em rồi, anh cứ yên tâm đi”

Vội vàng cúp điện thoại, mới phát hiện nước mắt đã rơi xuống từ sớm, cô phải làm thế nào mới có thể làm cho Trần Thiệu Dương hết hy vọng đây, có lẽ cô phải tuyệt tình hơn mới được.

Hình như đã hạ quyết tâm, cô lại lần nữa lau khô nước mắt, sau đó đi vào trong giáp mặt với trường bối hai nhà.

Nghê Tiêu bình tĩnh nói:

“Bố, mẹ, những điều Diệc Thần nói đều là sự thật, con với anh ấy thật long yêu nhau, hy vọng mọi người có thể tác thành cho chúng con.”

Ngoại trừ con đường này, cô không còn con đường khác để đi.

Nghê Chấn và bố mẹ Đan liếc mắt nhìn nhau một cái, việc đã đến nước này, ngoại trừ mau chóng đính hôn, còn có thể làm gì khác nữa?.

Nhưng Đan Diệc Thần không vì cô nói như thế mà cảm thấy vui mừng, anh lạnh lùng liếc mắt nhìn Nghê Tiêu, sau đó bỏ hai tay vào túi quần, đi ra khỏi phòng khách.

Nghê Tiêu lộ ra nụ cười bình tĩnh, chỉ có cô biết nụ cười này có bao nhiêu bị động và chua xót.

Nghê Chấn và bố mẹ Đan sau khi trải qua bàn bạc, quyết định ngày đính hôn sẽ tổ chức vào 5 ngày sau, mà bố mẹ Đan cũng muốn bồi dưỡng tình cảm thêm với con dâu tương lai, vì thế mấy hôm sau đã hẹn cô đến nhà ăn cơm.

Mẹ Đan tự làm một bàn thức ăn ngon để chiêu đãi Nghê Tiêu, tuy rằng vì cô cảm thấy mình với Trần Thiệu Dương đã hết hy vọng cho nên mới đồng ý ở cùng một chỗ với Đan Diệc Thần, nhưng cũng không thể qua loa miễn cưỡng, phương diện nào nên cố gắng, vẫn nên cố gắng.

Nghê Tiêu mặc chiếc váy màu trắng khéo léo, rộng rãi trả lại cho mẹ Đan những lễ vật mang theo.

Lần này không có hồi hộp như lần trước, nhưng nhìn thấy Đan Diệc Thần lạnh mặt ít nhiều cô cũng cảm thấy áy náy, từ sau lần đó, cô cũng chưa gặp Đan Diệc Thần, tâm sự nặng nề chồng chất, cô muốn tìm cơ hội để nói với anh, nhưng anh chỉ ứng phó một cách không lạnh không nhạt.

Có lẽ vì sắp trở thành người một nhà nên ánh mắt nghiêm khắc của bố Đan khi nhìn về phía của Nghê Tiêu cũng trở nên nhu hòa hơn, Nghê Tiêu nghe mẹ Đan nói Đan Diệc Thần có việc không về được nên bảo mọi người ăn cơm trước.

Đan Diệc Thần sắm vai nhân vật mặt lạnh, cả bữa cơm cũng không nói mấy câu, Nghê Tiêu sợ không khí có chút xấu hổ, nên ngoan ngoãn tìm đề tài nói chuyện với mẹ Đan, họ càng nói chuyện càng hợp ý nhau, cũng không chú ý tới sắc trời bên ngoài trong nháy mắt đã tối

“Đã trễ thế này rồi, con về nhà cũng không an toàn, không bằng đêm nay con cứ nghỉ lại ở đây đi, dù sao trong nhà cũng còn phòng trống.” Mẹ Đan lôi kéo tay Nghê Tiêu, đáng vẻ luyến tiếc không chịu buông tay.

Nghê Tiêu do dự một lát, trễ như vậy còn về, cô cũng không có can đảm, huống chi Đan Diệc Thần lại uống rượu, bảo anh lái xe đưa cô về cũng không thỏa đáng, vì thế không thể làm gì khác hơn đành phải đáp ứng.

Thừa dịp Nghê Tiêu đi tắm, mẹ Đan cười dịu dàng vỗ vỗ bả vai con trai:

“Chiến tranh lạnh không phải là chuyện tốt, mẹ đã giúp con giữ người rồi, chuyện còn lại phải trông chờ vào con thôi.”

Đan Diệc Thần cười: “Mẹ không hổ là nữ chủ nhân của nhà họ Đan.”

Không hề hay biết mình bị 2 mẹ con nhà họ Đan tính kế, lúc Nghê Tiêu đi vào trong phòng ngủ, thì Đan Diệc Thần cũng chậm chậm đi vào.

Tay lau tóc của Nghê Tiêu cứng đờ, cô chỉ vào anh, sắc mặt đỏ bừng:

“Anh, anh, anh. ... Không phải anh muốn ngủ chung giường với tôi chứ?”

“Nghĩ cái gì vậy?”

Đan Diệc Thần đảo cặp mắt trắng dã, cầm lấy gối và chăn mền nằm ở trên sofa bên cạnh, hai tay anh gối lên sau đầu, thản nhiên nói:

“Mẹ anh vất vả giữ em lại, anh không thể phụ lòng của bà. Huống chi, em sớm muộn cũng là người của anh.”

Nghê Tiêu tiện tay, cầm lấy ly thủy tinh, cảnh giác nói:

“Đêm hôm khuya khoắt anh nên ngoan ngoãn một chút, nếu không coi chừng tôi đánh anh đó.”

Lời uy hiếp yếu ớt này khiến Đan Diệc Thần cảm thấy thú vị, anh nghiêng đầu chống cằm, sau khi đánh giá Nghê Tiêu một phen mới nói:

“Thật là dễ thương.”

“Anh!”

Nghê Tiêu tức giận đến mặt càng đỏ lên, được rồi, cô với anh ta ngay từ đầu đã không cùng cấp bậc, người bị tức cũng chỉ có mình cô mà thôi.

Đầu hôm, Nghê Tiêu vẫn còn nắm chặt ly thủy tinh, cả người trong trạng thái chiến đấu, nhưng sau nửa đêm, nhìn thấy hô hấp vững vàng của anh, vì thế mới an tâm, bình tĩnh tiến vào mộng đẹp.

Đợi đến khi tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô truyền đến, lúc này Đan Diệc Thần mới mở to mắt, anh xoay người ngồi dậy, đi đến bên giường, ngồi xuống, lặng lẽ nhìn cô gái đang ngủ say giấc.

Anh biết cô đồng ý đính hôn với anh không liên quan đến tình yêu, nhưng anh vẫn không trách móc hay dằn vặt cô, anh chỉ đành giả vờ ngốc nghếch, đắm lao thì phải theo lao thôi.

Rõ ràng là một người phụ nữ ngốc nghếch, nhưng sao anh lại để ý đến cô như vậy?.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng rất nhu hòa, Nghe Tiêu nhu thuận rúc người ở trong ổ chăn, ít đi về sắc bén trong ngày thường, càng tăng thêm vẻ mềm mại và đáng yêu của con gái.

Anh nhìn đến vui vẻ, thừa dịp cô ngủ say, anh nhin không được hôn lên môi cô thêm vài cái.

“Nghe Tiêu, ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, cái gì anh cũng có thể cho em” Anh thì thầm tự nói, vùi đầu vào trong lòng Nghe Tiêu.

Nghe Tiêu ngủ say không biết mơ thấy giấc mộng thế nào, khoe môi cô cong lên một nụ cười.

Đan gia và Nghe gia chuẩn bị chi tiết cho nghi thức đính hôn, tuy rằng nhà họ Đan rất khiêm tốn, nhưng chuyện này sớm hay muộn cũng phải truyền tin ra ngoài, huống chi thành phố A có rất nhiều tờ báo giải trí, lớn lớn nhỏ nhỏ đều đầy đủ cả, không bằng thông báo cho đồng nghiệp sớm một chút, vì thế người đầu tiên mà Nghe Tiêu thông báo chính là Diệp Miêu Miêu.

Diệp Miêu Miêu thất thần nhìn cô:

“Cậu vừa nói... Cậu với Đan Diệc Thần chuẩn bị đính hôn hả?”

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22: Say Rượu

Nghe Tiêu thấy sắc mặt của cô ấy trắng bệch, hai tay lạnh như băng, cho rằng cô bị ốm, không thoải mái, cô cười nói:

“Nếu như cậu không có thời gian tham dự lễ đính hôn của bọn mình cũng không sao, dù sao cũng chỉ là đính hôn thôi mà.”

“Nhưng mà, không phải ngay từ đầu cậu đã nói với tớ, cậu không thích anh ta sao?. Cậu không quan tâm đến anh ta sao?” lòng Diệp Miêu Miêu thì thảo hời.

Nghe Tiêu không biết nên giải thích câu chuyện phức tạp này như thế nào, chỉ có thể nhẹ nhàng nói:

“Tớ hy vọng cậu có thể chúc phúc cho tớ, Miêu Miêu, cậu là bạn thân nhất của tớ...”

“Đủ rồi!. Nghe Tiêu, dựa vào cái gì?. Dựa vào cái gì cậu muốn tôi chúc phúc cho cậu?. Tôi thích Đan Diệc Thần không phải chỉ mới một, hai ngày, cậu biết rõ, nhưng lại cùng anh ta ân ái trước mặt tôi hết lần này đến lần khác!.. Lúc trước, cậu không phải đã nói không thích Đan Diệc Thần sao?. Tại sao bây giờ lại muốn đính hôn với anh ấy?. Tôi cái gì cũng mạnh hơn cậu, cho nên có phải trong mắt cậu tôi đặc biệt giống như trò cười không?. Cậu nói xem, bây giờ cậu khoe khoang trước mặt tôi là cậu đã chiếm được Đan Diệc Thần, cậu có âm mưu gì?” Diệp Miêu Miêu vô cùng tức giận, cô chưa bao giờ nói lời quá đáng với Nghe Tiêu, nhưng mà trước mắt, cô lại nói những lời hết sức khó nghe.

Nghe Tiêu ngây dại, cô chưa bao giờ nghĩ tới trong lòng Diệp Miêu Miêu lại cất giấu nhiều tâm sự như vậy, thân là bạn thân của Diệp Miêu Miêu, nhưng cô ấy lại nghĩ Nghe Tiêu là một người xấu xa như vậy.

Sắc mặt cô tái nhợt, nhìn lòng Diệp Miêu Miêu đang phẫn nộ: “Cậu thật sự...không thêm quan tâm đến tình bạn của chúng ta?”

Diệp Miêu Miêu hừ lạnh một tiếng, tháo vòng tay mà Nghe Tiêu từng tặng cho cô, ném xuống đất: “Từ khoảnh khắc Đan Diệc Thần xuất hiện trước mặt tôi, thì ông trời đã định, có tôi sẽ không có cậu. Nghe Tiêu, tình bạn của cậu tôi không dám nhận.”

Vòng tay màu xanh biếc bị ném tan vỡ, thanh âm trong trẻo, khiến cho không ít đồng nghiệp vây xem.

Diệp Miêu Miêu ngẩng đầu, đi lướt qua bên cạnh Nghe Tiêu...Giống như chỉ thoáng qua cô.

Suy cho cùng,... Mọi chuyện vẫn không thể thuận theo ý mình.

Cô yên lặng nhặt vòng tay lên, đây là món quà lúc trước khi đi ra ngoài du lịch cô đã tặng cho Diệp Miêu Miêu, không ngờ hôm nay lại vỡ thành như thế.

Nghe Tiêu hít sâu một hơi, mạnh mẽ đè nén khổ sở trong lòng, cũng tốt, ngày khác cô sẽ tìm lý do để giải thích với cô ấy!.

Cái gì gọi là lam nhan họa thủy?. Nghe Tiêu vẫn cho là những tình tiết đó chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết, cho nên khi Diệp Miêu Miêu nổi giận với cô, cô chỉ cảm thấy mờ mịt, không hiểu được.

Cô nhớ lúc mình mới vào công ty, không quen biết ai hết, chỉ có Diệp Miêu Miêu tùy tiện nhiệt tình, cho cô vòng ôm đầu tiên, sau đó sẽ hướng dẫn Nghe Tiêu làm quen với hoàn cảnh và môi trường làm việc trong công ty.

Cô cho rằng tình bạn của các cô sẽ kéo dài cả đời, không ngờ lại bị hủy chỉ vì một người đàn ông mới gặp mặt vài lần.

....

“Đan Diệc Thần, tên khốn kiếp!. Anh là tên khốn kiếp!”

Nghe Tiêu ra khỏi quán bar, ngồi ở bên đường tiếp tục uống tiếp chai này đến chai khác, lại bắt đầu phát tiết buồn bực trong lòng, vừa mắng vừa cầm vỏ chai đập vào tường.

Tiếng thủy tinh vỡ thanh thúy làm cho lòng cô cảm thấy thoải mái, cô lung la lung lay từ cửa quán bar đứng lên, lảo đảo nói:

“Không có gì quan trọng, không phải chỉ là một người bạn thôi sao, mất đi rồi thì tìm người khác, tôi không cần”.

Cô đánh ợ hơi rượu, bước chân loạng choạng, uống đến đầu óc mơ hồ, chỉ thiếu chút nữa xụi lơ ngã trên mặt đất.

Từ lượng của Nghe Tiêu kỳ thật rất tệ, ngoại trừ lần liên hoan tốt nghiệp đại học, cô ở bên ngoài uống đến không biết trời đất, bình thường cô rất hạn chế uống rượu, tệ nhất là di động của cô đã không còn pin, nóc nhà lũng còn gặp mưa suốt đêm, lúc này bên ngoài còn có trận mưa nhỏ tí tách.

Nước mưa lạnh lẽo nhỏ xuống mặt cô, Nghe Tiêu ôm lấy đầu tìm đến một chỗ trong mái hiên, im lặng ngồi ôm chân, nửa đêm, trên phố không yên tĩnh một chút nào.

Nhóm nam nữ chè chén say sưa đang kể vai sát cánh ồn ào nói chuyện ở trong quán, nhóm mấy tên côn đồ chạy trên ngã tư đường, ánh mắt âm trầm quét ngang qua mục tiêu, ý đồ muốn tìm kiếm chút tiện nghi.

Thời gian gần đây, Nghe Tiêu luôn được vị thần xui xẻo chiếu mệnh, cô đã say đến bất tỉnh nhân sự rồi, nếu như không có tên côn đồ đến bắt chuyện với cô thì thật có lỗi với sự xui xẻo của cô rồi.

Quả nhiên trời xanh không phụ lòng người, vài giây sau, người bắt chuyện đã xuất hiện.

“Tiểu thư, cô uống say rồi à?. Có muốn theo tôi tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút không?” Một thanh âm không có ý tốt vang lên, lời kịch cũ rích khiến người ta buồn ngủ.

Nghe Tiêu mắt hững, hất tay đối phương ra: “Tránh ra”

Kết quả là mất trọng tâm, cho nên cô lại lần nữa ngã xuống đất.

Đối phương nhìn thấy cô uống say bất tỉnh cho nên cười hi hi nâng cô dậy, gọi một chiếc taxi, ôm Nghe Tiêu bỏ vào trong xe.

Trong bụng Nghe Tiêu cảm thấy rất khó chịu, hơn nữa cửa xe mở ra, gió lạnh ùa vào, cô nhin không được nhất thời:

“Oe” một tiếng.

Toàn bộ những gì ăn suốt buổi chiều đều nôn lên mình tên kia.

“Ghe tòm chết đi được! Lão tử đúng là xui tám đời.”

Đối phương nhảy lên, vừa chà vết bẩn trên người vừa dùng vẻ mặt chán ghét nhìn Nghe Tiêu, mắt thấy cô sắp nôn nữa, tên côn đồ đẩy cửa xe ra, đẩy Nghe Tiêu ra ngoài.

Nghe Tiêu nằm ở trên đường cái, cuối cùng mất đi ý thức.

....

Chờ khi cô tỉnh lại thì bản thân đã nằm ở dưới mí mắt của Đan Diệc Thần.

Cũng may là cô may mắn, tối hôm đó có cảnh sát đi trực ngang qua, nhặt cô về đồn cảnh sát, lại bấm số điện thoại đầu tiên trong danh bạ của cô, rồi gọi Đan Diệc Thần tới.

Đan Diệc Thần vừa tới, mọi người đều ngây người, thì ra “tên tự kỷ” ở trong điện thoại của Nghe Tiêu chính là vị tư lệnh mà không ai dám đùa giỡn, vì thế mọi người đều ào ào nén cười nhìn Đan Diệc Thần mang Nghe Tiêu đi.

Nghê Tiêu ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt: “Đầu tôi đau”

Lại dùng chiều này!.

Nhưng Đan Diệc Thần phải thừa nhận mình hết lần này đến lần khác đều trúng chiều này.

Anh trầm mặt, đi vòng qua xoa huyết thái dương cho cô, Đan quân trưởng từ nhỏ chưa từ hàu hạ ai, nhưng vì muốn có được trái tim của cô, thiếu chút nữa đã trở thành bảo mẫu 24 giờ, hề gọi là tới.

Đan Diệc Thần dỗ cho Nghê Tiêu ngủ rồi, thấy di động của cô vang lên, anh định trực tiếp nhấn tắt, nhưng lại phát hiện người gọi là Trần Thiệu Dương!

Anh tâm niệm niệm một hồi, cuối cùng vẫn quyết định bắt máy.

Đầu bên kia điện thoại, thanh âm của Trần Thiệu Dương nhẹ nhàng truyền đến:

“Tiêu Tiêu, anh suy nghĩ rồi, anh quyết định tháng sau sẽ trở về Châu Âu, em sẽ đến đưa anh chứ?”

Đan Diệc Thần cười lạnh một tiếng, bản lĩnh trên hoa gheo nguyệt của cô gái này càng lúc càng giỏi, sắp đính hôn với anh rồi mà Trần Thiệu Dương này còn theo đuổi không bỏ.

Anh lạnh lùng nói: “Tôi là Đan Diệc Thần, bây giờ cô ấy đang ở bên cạnh tôi, vừa mới ngủ. Nhân đây, tôi muốn nói với anh một câu, có tôi ở đây, anh mãi mãi không có cơ hội đâu.”

Vị quân trưởng trước mặt lật tay làm mây úp tay làm mưa không ít thức được lời nói của mình có bao nhiêu gây thơ, anh chỉ một lòng muốn bóp chết ý định của Trần Thiệu Dương, nhưng đã quên mất anh đã từng nói không hề để Trần Thiệu Dương vào trong mắt.

Quả nhiên, trong tình yêu, bất luận là nam hay nữ, chỉ số thông minh đều bằng 0 mũ n.

Cắt đứt điện thoại, anh hơi tức giận nhìn người phụ nữ trên giường đang ngủ đến trời đất mù mịt không hề hay biết gì, có lẽ chờ sau khi đính hôn rồi, anh sẽ tìm cơ hội để dạy dỗ cô một trận mới được.

Trần Thiệu Dương nghe đầu dây bên kia truyền đến mùi âm, tay nắm điện thoại hơi run lên, một lúc lâu sau, anh hung hăng ném điện thoại đi, khi Amy đẩy cửa tiến vào, thiếu chút nữa đã bị cục pin ném vào đầu.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy một người tốt tính như Trần Thiệu Dương lại nổi giận lớn như vậy, nhất thời chột ngẩn ra.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Bước Dị Đồ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Đính Hôn.

“Anh muốn xuất viên.” Trần Thiệu Dương trầm giọng nói.

Amy vốn muốn cự tuyệt nhưng ánh mắt Trần Thiệu Dương thật đáng sợ, không biết có phải ảo giác của cô hay không, nhưng cô mơ hồ cảm thấy, Trần Thiệu Dương tựa hồ đã thay đổi.

Gây họa xong, Nghê Tiêu không quan tâm ngủ đến khi mặt trời lên cao, đợi đến lúc cô tỉnh lại, bỗng phát hiện cô đã muộn giờ làm đến tận 3 giờ.

Cô vội vàng chạy đến văn phòng luật, thì nhìn thấy một bóng dáng tĩnh lặng lóe lên, Nghê Tiêu nhin không được đuổi theo vào thang máy:

“Lạc tiểu thư.”

Lạc Tư Thanh quay đầu, nhìn thấy Nghê Tiêu, nhất thời mỉm cười xinh đẹp: “Là Tiêu Tiêu hả, nghe nói em sắp đính hôn với Diệc Thần, chúc mừng, chúc mừng”

Nghê Tiêu bị nụ cười xinh đẹp của cô ấy lây nhiễm, nhin không được mỉm cười: “Chị sẽ đến tham dự lễ đính hôn của tôi chứ?”

Lạc Tư Thanh nhún nhún vai: “Nếu đổi là trước kia, chị có thể xem là chị dâu của em, bây giờ thì sao, chỉ là một người qua đường, đi chẳng phải rất mất hứng sao?”

Nghê Tiêu buồn bã nhìn theo Lạc Tư Thanh rồi đi, cô rất hâm mộ Lạc Tư Thanh, sống hết sức tự do, không cần chịu trách nhiệm với bất kì chuyện gì, không cần nghe theo sự sắp xếp và mệnh lệnh của ai, cô ấy sống phóng khoáng như vậy, chỉ nghe theo tiếng lòng của mình.

Khi nào thì mình có thể tiêu sái và tùy tiện như vậy thì thật tốt!

Nghê Tiêu trở về văn phòng, nhìn thấy trên mặt đất hỗn loạn giống như vừa xảy ra một cuộc đại chiến, bạn đồng nghiệp bên cạnh nhỏ giọng nói với cô:

“Ban nãy, Lặc đại tiểu thư đến, xảy ra tranh chấp với đồng sự trường, nghe nói quan hệ của cô ta với người trong nhà không được tốt lắm.”

“Vì sao?” Nghê Tiêu tò mò hỏi.

“Còn không phải vì một người đàn ông. Nghe nói năm đó, Lặc tiểu thư không để ý đến lời phản đối của ông nội và cha mẹ, cố ý từ bỏ quyền thừa kế công việc của văn phòng luật, kết hôn với Đan Diệc Truyền con trai trưởng của Đan gia, bây giờ đã ly hôn rồi, chạy đến Châu Phi làm việc, không chịu về thừa kế gia nghiệp, làm cho ông cụ tức giận quá chừng.”

Thì ra còn có một đoạn ân oán như thế a, Nghê Tiêu nghe đến nhập thần, không để ý bị người ta đẩy ngã một cái, cả người cô lao đảo đụng phải cạnh bàn, nhất thời đau đớn khiến cả khuôn mặt nhú lại.

“Thực xin lỗi, nhường một chút” Thực tập sinh ôm một cái thùng to dùng gương ngựng cười, dè dặt cẩn thận đi qua bên người Nghê Tiêu.

“Cô ấy là ai?” Nghê Tiêu tò mò đánh giá bóng lưng yếu điệu đi xa, tóc dài xõa vai, bộ dạng cực kì thông minh, nhưng không nhìn thấy rõ mặt.

“Thực tập sinh mới tới văn phòng của chúng ta mà thôi, tay chân vụng về, nhưng mà diện mạo lại rất xinh đẹp.” Đồng nghiệp khinh thường lườm một cái, trả lời.

Nghê Tiêu vô tình thu hồi tầm mắt, từ lúc Nghê Tiêu cãi nhau với cô, ngày thứ hai cô ấy đã đến từ chức rời khỏi văn phòng. Tuy rằng Nghê Tiêu là người đa cảm, nhưng cũng hiểu mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, điều duy nhất cô phải làm chính là làm tốt bốn phận công việc của mình.

Ngày đính hôn dần dần đến gần, nhật trình của Nghê Tiêu cũng trở nên bận rộn hơn, cô biết chuyện đính hôn này là do cô đồng ý trước, cho dù sau này lấy anh không phải vì yêu, nhưng cô sẽ sắm vai một người bạn gái thậm chí là một người vợ tốt.

Hẹn Đan Diệc Thần cùng đi thử áo cưới, cô nhìn hết chiếc này đến chiếc khác, nhưng vẫn chưa quyết định mặc chiếc nào, chiếc nào cũng rất xinh đẹp, Nghê Tiêu đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Đan Diệc Thần, anh nhìn lướt qua tủ lễ phục, hình như đã có chuẩn bị trước, anh vỗ tay một cái, một cái hộp được đưa đến trước mặt Nghê Tiêu.

“Thì ra anh đã chuẩn bị rồi” Nghê Tiêu mỉm cười.

Đan Diệc Thần mỉm cười nói: “Đi thử đi.”

Cô theo lời đi vào phòng thử đồ, sau khi mặc bộ lễ phục ấy xong cô cũng bị mình trong gương làm cho giật mình, gu thưởng thức của Đan Diệc Thần không tệ, anh rất biết chọn quần áo.

Cô chậm rãi đi ra, Đan Diệc Thần ngẩng đầu lên, chỉ liếc mắt một cái nhưng giống như dài đằng đẳng, anh bỗng nhiên nhớ tới tà váy đóng đưa trong gió ở Paris 4 năm trước, chỉ nhìn thoáng qua thôi, anh đã thề phải tìm được cô gái đó, để cô ấy sống với anh một đời.

Trước mắt, cô gái nhỏ bướng bỉnh này đã ở bên cạnh mình, anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn, cho dù giữa bọn họ vẫn còn vắt ngang bóng hình của một người đàn ông khác.

“Nghê Tiêu, sau này chỉ cho em cười như vậy với anh.” Anh thấp giọng ní non, trước khi cô mở miệng phản bác đã bị nụ hôn của anh giam lại.

Ánh mặt trời mới lên dịu dàng rót vào thành phố A tỉnh lại từ trong giấc ngủ say, chim chóc líu ríu nhảy nhót ở trên nóc nhà, cảnh tượng người qua đường vội vã cũng như mỗi sớm tinh mơ trước kia, vì hạnh phúc mà nỗ lực phấn đấu.

Buổi sáng tinh mơ hôm nay, Nghê Tiêu ngồi yên lặng ở trong phòng hóa trang, nghe thanh âm náo nhiệt bên ngoài, tâm tình trong lòng trở nên phức tạp, hôm nay là ngày đính hôn của cô và Đan Diệc Thần.

Sau khi thay lễ phục, cô đứng lên xoay tròn một vòng, nhìn về phía mẹ cô cười nói: “Mẹ, có phải con trông rất xinh đẹp hay không?”

Mắt Dương Vạn Lệ đỏ lên, giả bộ xoa xoa mắt như có hạt cát bay vào mắt: “Lớn tuổi rồi, ánh mắt không còn thấy rõ nữa, nhưng mà con là do mẹ sinh ra, làm sao có thể xấu được?”

Nghê Tiêu thương cảm ôm mẹ, nhẹ nhàng làm nũng nói: “Mẹ, mẹ nhìn mẹ kia, hôm nay là ngày vui mẹ khóc cái gì, đợi đến ngày con lấy chồng, không phải mẹ sẽ khóc nhiều hơn chứ?”

Dương Vạn Lệ vỗ vỗ tay của con gái, cẩn thận dặn dò: “Hôm nay bên ngoài có rất nhiều phóng viên đến, con phải cư xử đoan trang...”

Nghê Tiêu không yên lòng nghe, toàn bộ tâm tư của cô đã chạy đến chỗ của Trần Thiệu Dương, lúc này anh đang làm gì?. Tin tức cô đính hôn đã truyền khắp thành phố A rồi.

Cho dù cô đã an ủi bản thân mình phải quên Trần Thiệu Dương đi, nhưng trong khoảnh khắc này, lòng của Nghê Tiêu vẫn co rút đau đớn như cũ.

Bên ngoài, chương trình đã được tiến hành theo trình tự, nhân viên công tác gõ cửa nhắc nhở Nghệ Tiêu nên ra ngoài rồi, Dương Vạn Lệ không muốn buông con gái ra, nhìn thấy con gái mỉm cười đi ra ngoài, trong lòng bà xót xa, lại vừa vui mừng.

“Sau đây, chúng ta hãy nhiệt liệt hoan nghênh chào đón vị hôn thê xinh đẹp của tư lệnh, Nghệ Tiêu tiểu thư.”

Trong tiếng vỗ tay sôi nổi, Nghệ Tiêu hơi ngượng ngùng xuất hiện trên thảm đỏ, mọi người nhất thời sợ ngây người, Nghệ Tiêu mặc trên người bộ lễ phục đỏ rực như lửa, mái tóc đen được búi cao, lộ ra cần cổ tao nhã trắng như tuyết, váy dài uốn lượn trên thảm đỏ, cô ấy xinh đẹp giống như tinh linh bước ra từ trong rừng.

Cùng lúc bị nhiều người nhìn chăm chú, Nghệ Tiêu cảm thấy gò má mình hơi nóng lên, cô miễn cưỡng đè nén khăn trương trong lòng, kéo làn váy đi về phía trước, Đan Diệc Thần đứng vững cây tùng, khí chất hơn người, anh mặc âu phục màu trắng, mang theo bao tay trắng, mỉm cười đứng đợi cô.

Kỳ lạ, rõ ràng chỉ là đính hôn, nhưng có tâm tình như kết hôn, khăn trương, bắt an, còn có chút không yên nhô nhỏ.

Thảm đỏ rất dài, Nghệ Tiêu tự mình bước đi, thời điểm bước đến bậc thềm cuối cùng, một đôi tay thon dài đã chìa ra, ôn nhu dắt cô về phía mình.

Nghệ Tiêu giống như bắt được cọng rom cứu mạng, hai tay nắm thật chặt, cô cùng anh bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều thấy được bóng dáng của đôi phương.

“Hôm nay em rất đẹp.” Trong mắt đẹp của anh có ý cười ôn nhu.

Nghệ Tiêu mỉm cười: “Cảm ơn.”

Đan Diệc Thần đeo nhẫn đính hôn cho cô, sau đó hai người nắm tay để phóng viên chụp hình.

Đèn flash nhấp nháy khắp nơi khiến Nghệ Tiêu không thể mở mắt ra, không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô cảm thấy có một đôi mắt lạnh lùng trong đám đông đang nhìn cô chằm chằm, khiến cô cảm thấy khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 24: Người Phụ Nữ Đó Là Ai?

Cô không biết bất an trong lòng mình xuất phát từ đâu, chỉ theo bản năng nắm chặt tay của Đan Diệc Thần.

Nhận thấy bất an của đối phương, nụ cười trên mặt Đan Diệc Thần không thay đổi, chỉ cúi thấp giọng đến gần đối phương: “Không có việc gì, có anh ở đây.”

Dáng vẻ vô cùng thân mật của hai người lại dẫn tới vô số ánh mắt giết người.

Trong khách khứa vây xem, một người đàn ông trầm mặc, ngơ ngác nhìn nụ cười sáng lạn của Nghệ Tiêu, anh chưa bao giờ nhìn thấy cô cười tươi đẹp như vậy, cô hạnh phúc sao?. Hẳn là rất hạnh phúc đi!

Anh xoay người, cô đơn rời khỏi, đụng vào một người phụ nữ tóc xài xỏa vai đang khóc lóc ở cửa, Trần Thiệu Dương liếc mắt nhìn qua, nhất thời ngần ra, cô gái này nước mắt đầy mặt...

Anh chỉ dừng chân, quay đầu, người phụ nữ này đứng trong đám người, ánh mắt của cô ấy từ đầu đến cuối đều gắt gao nhìn Đan Diệc Thần chằm chằm, chẳng qua là, nước mắt của cô cũng không hề ngưng lại.

Rất xa, Phùng Tiêu Đình đi theo bố mẹ đến dự hôn lễ, khi anh ta nhìn thấy người phụ nữ này, ý cười trong mắt lướt qua trong giây lát, anh giả bộ đi qua ngang, nhưng lại dùng sức đẩy người phụ nữ đó một cái.

Người phụ nữ đứng ở hàng trước kinh hô một tiếng, ngã xuống trước mặt tân khách, quỳ gối trên thảm đỏ, thanh âm chụp hình của phóng viên dừng lại, mọi người kinh ngạc nhìn chằm chằm người phụ nữ đột nhiên xuất hiện?.

Nghệ Tiêu đang cảm thấy bóng lưng cô gái này nhìn quen mắt, thì trên tay đã buông lỏng, Đan Diệc Thần sai bước đi về phía trước, bên trong kinh ngạc, cô chỉ nhìn thoáng qua khuôn mặt khăn trương căng thẳng và khóe miệng trầm xuống của anh.

Cô gái này hoảng loạn muốn đứng lên, nhưng bị Đan Diệc Thần túm chặt, cơ hồ là thô lỗ kéo cô đứng lên, Đan Diệc Thần lạnh lùng chống lại đôi mắt diêm dâm đáng yêu của cô, thanh âm lạnh lùng nói:

“Cô tới đây làm gì?”

Cô gái nhẹ nhàng khóc nức nở, nước mắt như hoa lê, ngã nhào vào anh: “Em... Em chỉ muốn đến thăm anh, xem anh có sống tốt hay không, Diệc Thần, em chưa từng nghĩ muốn quá nhiều cuộc sống của anh, thật sự...”

Tay Đan Diệc Thần túm chặt cánh tay cô ta hơi run lên, trong ánh mắt tràn ngập sóng to gió lớn, cuối cùng lại gần như bình tĩnh, anh nói tay, thản nhiên nói:

“Tôi nói, nơi này không hoan nghênh cô, cô về đi.”

Anh hơi nâng hàm dưới lên, kiêu ngạo xoay người rời đi, sau đó hai viên cảnh vệ mang người phụ nữ đang khóc nức nở ra ngoài.

Tất cả đều khôi phục lại yên tĩnh, nghi lễ đính hôn còn đang tiếp tục, nụ cười của Nghê Tiêu vẫn không thay đổi, tựa hồ không bị chuyện này làm ảnh hưởng.

Thừa dịp không có người chú ý đến mình, cô cười khổ một tiếng, cô quả nhiên được vị thần xui xẻo chiếu mệnh, ngay cả đính hôn, mà bạn gái cũ của người ta cũng xuất hiện rồi trình diễn tiết mục hiện thân cầu huyết.

Đan Diệc Thần nhếch môi: “Nghê Tiêu, cái đầu nhỏ của em nghĩ đứng đắn một chút cho anh.”

Nghê Tiêu thu hồi ánh mắt, cười nhạt: “Anh châu quan phóng hỏa lại không cho dân chúng thổi đèn nha”

Lực nắm tay cô đột nhiên tăng mạnh, đau đến nỗi khiến cô nhe răng trợn mắt, thiếu chút nữa hất tay anh ta ra trước mặt bố mẹ.

Một hồi nghi lễ kết thúc, khách mời ào ào tản đi, Nghê Tiêu mệt đến nỗi muốn ngã xuống giường, không muốn đứng dậy nữa, đêm nay vốn là đêm cô với Đan Diệc Thần ở chung, nhưng vị hôn phu của cô đột nhiên mất tích.

Cô đi đến bên cửa sổ, vén rèm lên, Đan Diệc Thần đang ngồi trước ghế lái, anh không gọi viên cảnh vệ lái xe mà tự mình lái xe đi mất.

Nghê Tiêu mở một chai rượu đỏ, tự rót uống một mình, sau một lúc lâu nhịn không được cười cười tự giễu, nếu đã chọn kết hôn với người đàn ông mình không yêu, thì cần phải nghĩ đến, cuộc hôn nhân này chưa chắc có thể thoải mái vượt qua.

Đan Diệc Thần với người phụ nữ ấy có quan hệ gì, căn bản không liên quan đến cô.

Đan Diệc Thần đạp xuống chân ga trước mắt, một đường chạy nhanh như bão táp, rốt cuộc cũng dừng xe trước một tòa biệt thự.

Xuống xe đi đến trước biệt thự mở cửa, chiếc màn cạnh cửa sổ sát đất bay bay trong gió, một phụ nữ mặc áo ngủ chiffon, đi chân trần ngồi trên cửa sổ, hình như cô biết anh nhất định sẽ đến, quay đầu lại buồn bã cười:

“Diệc Thần, em biết anh nhất định sẽ trở về.”

Anh trầm mặc không nói, chỉ nhàn nhạt nhìn cô ta, một giây sau cô đã chạy vội tới, nhào về phía anh, cô ta ôm lấy anh, nước mắt tràn mi:

“Diệc Thần, tha thứ cho em năm đó đi không một lời từ biệt, em sai rồi, nhiều năm như vậy, em không có quên anh, anh nói cho em biết đi, anh cũng không có quên em phải không?”

Người phụ nữ ôn nhu nỉ non ở trong bóng đêm mang theo vẻ tươi đẹp, thân thể mềm mại của cô cọ xát ở trên người anh, Đan Diệc Thần bỗng nhiên bế người phụ nữ lên, đi ra phía ngoài.

Lòng của cô gái kia vui vẻ, càng lưu luyến trên miền ôm cổ của anh

Một giây sau, cô ta và cả hành lý của cô ta cũng bị Đan Diệc Thần ném ra ngoài, Lưu Văn Văn không ngờ anh lại tuyệt tình như vậy, trên mặt nhất thời lúc xanh lúc tím

“Má Trương” Đan Diệc Thần lạnh lùng gọi người hầu biệt thự, chỉ chớp lát sau, một người phụ nữ trung niên cẩn thận đi tới, đôi tay bắt an lau chùi trên tạp dề:

“Tư lệnh, anh tìm tôi?”

“Chìa khóa biệt thự này cũng nên thay rồi, sau này người lạ đến không được mở vào” Đan Diệc Thần dặn dò xong rồi lên xe đi mất.

Má Trương xoa xoa trán đã toát mồ hôi lạnh, thấy Lưu Văn Văn cắn môi đứng ở chỗ ấy thì nhất thời thúc giục:

“Lưu tiểu thư, cô đi nhanh đi, nếu tư lệnh về nhìn thấy lại trách phạt tôi nữa.”

Bà chủ động tiến lên giúp cô ta kéo hành lý: “Đi thôi, tôi giúp cô gọi xe...” Ai ngờ còn chưa đi được 2 bước đã bị một đôi tay nắm chặt lại.

Lưu Văn Văn một giây trước còn khóc đến hoa lê đầm mưa, bây giờ trên mặt đã không còn vẻ điềm đạm đáng yêu nữa, cô ta trầm giọng hỏi:

“Đi Trương, ngay cả đi cũng muốn đuổi tôi đi sao?. Chẳng lẽ đi đã quên, 4 năm trước nếu không phải tôi thấy đi thành thật, xin Đan Diệc Thần giữ đi lại, thì không biết bây giờ đi đã đi ăn xin ở đâu rồi.”

Sắc mặt má Trương tái nhợt, nhất thời không biết nói cái gì.

Lưu Văn Văn chậm rì rì đứng lên, trong ánh mắt bắn ra tia ngoan độc:

“Cho dù Diệc Thần đã đính hôn thì như thế nào?. Tôi cũng không tin, tôi không thể cướp anh ấy về từ tay người phụ nữ đó”

Lưu Văn Văn móc một xấp tiền ném vào trong lòng má Trương: “Thường cho đi, trong khoảng thời gian này tôi sẽ ở đây, miệng kín một chút cho tôi.”

Sáng sớm ngày kế, bởi vì văn phòng luật vẫn còn vụ án cần xử lý nên cô trở về làm việc, cô đẩy cửa văn phòng ra nhất thời ngây ngẩn cả người, trên bàn làm việc ngày thường luôn chất đầy văn kiện, nay đã được thu xếp gọn gàng không có một hạt bụi nhỏ, văn kiện đều đã được phân loại ngay ngắn, chỉnh tề, một cô gái có dáng người yếu đuối đang đưa lưng về phía cô, khom người lau bàn.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 25

Nhìn bóng lưng này, đây không phải là thực tập sinh mới mà mọi người nhắc tới sao?. Nghê Tiêu cũng vừa mới tốt nghiệp không bao lâu, không có thói quen để người khác giúp đỡ bản thân mình, vì thế cười nói:

“Những công việc này vẫn để cho đi Bảo Khiết làm đi, cô đến đây để thực tập cơ mà.”

Người con gái xoay người, nhìn Nghê Tiêu cười, khiến Nghê Tiêu ngây ngẩn cả người.

“Chị Nghê, em là Lưu Văn Văn, sau này mong chị chỉ giáo nhiều hơn.” Dung nhan của Lưu Văn Văn tinh xảo, mang theo vài phần ngượng ngùng của người mới đến.

Nghê Tiêu cảm thấy mí mắt của cô giật giật kịch liệt, cô còn chưa già, ánh mắt cũng không bị mù, cô gái này...Không phải là mối tình đầu đã xuất hiện trong buổi lễ đính hôn ngày hôm qua của Đan Diệc Thần sao?.

Lưu Văn Văn thấy cô không nói lời nào, bộ dạng nhất thời hoảng sợ như con thỏ nhỏ: “Chị Nghê không phải trách em đã động đến tài liệu của chị chứ?. Em chỉ thấy trên bàn hơi bừa bộn nên mới...”

“Oa, văn phòng luật khi nào lại có người đẹp khiến người ta kinh ngạc thế này?” Một thanh âm cao quãng tám vang lên một cách khoa trương, bỗng nhiên chen vào, kịp thời hóa giải bầu không khí bất thường trong phòng.

Nghê Tiêu bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, Lam Thiếu gia đi Mỹ công tác một tuần đã trở lại, như vậy cũng tốt, văn phòng sẽ trở nên nhộn nhịp lần nữa.

Lam Thiếu Ba anh tuấn, phóng khoáng, hoàn cảnh gia đình tốt, cộng thêm xuất thân từ đại học danh tiếng, những đồng nghiệp nữ làm việc lâu năm ở văn phòng luật đều rất hoan nghênh vị công tử có tác phong nhanh nhẹn này, ánh mắt rất cao đến nay vẫn chưa tìm được bạn gái thích hợp, trước đây còn theo đuổi Nghê Tiêu nhưng sau này biết quan hệ của cô với Đan Diệc Thần nên thức thời rút khỏi đội ngũ theo đuổi.

Nghê Tiêu ở trong phòng trà thấp thoáng nghe được tiếng cười đùa của Lam Thiếu Ba và Lưu Văn Văn, cô hơi thất thần một chút, cà phê rót lệch ra ngoài làm phồng tay cô.

Giữa trưa khi đi đến nhà ăn ăn cơm, ngoài ý muốn gặp Lam Thiếu Ba đang bụng đói ăn, cô không nhịn được chế nhạo anh ta nói:

“Không phải anh luôn ghét bỏ đồ ăn trong nhà ăn này chỉ dành cho heo ăn sao?. Tại sao lại phá lệ chạy tới đây ăn?”

Lam Thiếu Ba tựa lưng vào ghế ngồi, tiêu sái gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng, chậm rãi nuốt xong mới nhìn Nghê Tiêu chằm chằm, cười nói:

“Tôi cảm thấy mình cần phải nói lời xin lỗi cho hành động vô lễ lúc trước, bây giờ ngay cả vị hôn thê của tư lệnh Đan Diệc Thần cũng không muốn được hưởng đặc thù, ngày thứ hai sau khi đính hôn đã vội đi làm, dân đen như tôi còn dám than phiền gì chứ?”

Nghê Tiêu liếc nhìn thấy Lưu Văn Văn đang đi tới đối diện, biểu tình thoải mái trên mặt nhất thời phai nhạt vài phần.

Lam Thiếu Ba thức thời đứng dậy: “Chiến tranh giữa phụ nữ, tôi nên lánh mặt là thượng sách.”

“Chị Nghê, em có thể ngồi ở đây không?” Luru Văn Văn cả người lộ ra vẻ mặt vô hại, ngồi ở trước mặt Nghê Tiêu.

Khi nào thói đời có thể thành thật một chút thì tốt rồi, Nghê Tiêu oán thầm, cô nha, rõ ràng cô đã ngồi xuống, còn hỏi tôi cái rắm gì!

Luru Văn Văn ra dáng thực nữ ăn uống, nhai kỹ nuốt chậm, nhưng dư quang vẫn đặt ở trên chiếc nhẫn đính hôn trên tay Nghê Tiêu, thấy Nghê Tiêu chuẩn bị đi khỏi, nhin không được lên tiếng hỏi:

“Chị Nghê, nhẫn trên tay chị thật đẹp mắt”

Cô thấy Luru Văn Văn không chỉ đơn thuần nhắc đến nhẫn kim cương, nhưng vẫn mỉm cười thỏa đáng, mượn ánh mặt trời sáng rỡ ngoài cửa sổ, cô mở rộng ngón tay, đánh giá nhẫn kim cương một chút, giống như cô gái nhỏ mang theo hạnh phúc thỏa mãn nói:

“Đã sớm nói với Đan Diệc Thần, không cần mua nhẫn kim cương thô tục lớn như vậy, chỉ cần có lòng là được rồi, nhưng mà anh ấy vẫn kiên trì muốn mua, nghe nói viên kim cương này là số lượng có hạn, toàn bộ thế giới chỉ có một viên độc nhất vô nhị đấy.”

Chỉ nhìn bộ dạng và nét mặt xanh mét của cô ta, cô liền biết nét mặt và giọng điệu của mình giờ phút này làm cho người ta phát ngấy đến cỡ nào, chỉ có điều ai bảo Luru Văn Văn mở miệng gọi cô : Chị Nghê.

Cô đã đến phòng nhân sự xem qua hồ sơ của cô ta, rõ ràng cô ta lớn hơn cô 2 tuổi.

Sau khi diễn màn hạnh phúc xong, Nghê Tiêu vuốt ve tóc của mình, cười: “Được rồi, tôi cũng ăn xong rồi, buổi chiều mở phiên tòa gấp”

Buổi chiều cô còn vụ án ly hôn cần phải tham gia, Luru Văn Văn là trợ lý của cô.

Ngoài miệng tuy rằng Nghê Tiêu hihi haha không đứng đắn, nhưng mà trong công việc lại hết sức nghiêm túc, cô kiểm tra lại tư liệu cần thiết nhiều lần, lúc này mới đi đến tòa án.

Nửa giờ sau, Nghê Tiêu bình tĩnh đi ra, Lam Thiếu Ba cũng tham dự một phiên tòa ở cách vách, tác phong nhanh nhẹn, đi đến bên cạnh cô :

“Như thế nào, nhìn dáng vẻ của cô, hôm nay gặp đối thủ, toi tả mà về rồi đúng không?”

Nghê Tiêu không lên tiếng, chỉ bước nhanh vào thang máy, Luru Văn Văn còn chưa kịp bước vào thì cửa thang máy đã đóng lại.

Lam Thiếu Ba kinh ngạc nhìn những con số chậm rãi giảm xuống, liếc qua vẻ mặt vô tội của Luru Văn Văn, nhún vai hỏi:

“Em trên chọc cô ấy hả?”

Luru Văn Văn sợ hãi lắc đầu nhưng trong mắt lại hiện lên một tia u ám.

Nghê Tiêu không thường tức giận, từ nhỏ đến lớn, bố Nghê Chấn đã nói với cô, tức giận với bất kì chuyện gì đều vô ích, nhưng bây giờ cho dù có vô ích, cô cũng không nhịn được muốn phát tiết một phen.

Cửa phòng làm việc của Luru Văn Văn bị lực mạnh đẩy ra, tất cả đồng nghiệp đều kinh ngạc nhìn Nghê Tiêu chằm chằm, đã thấy Nghê Tiêu trực tiếp hỏi:

“Luru Văn Văn, buổi chiều tôi bảo cô sửa sang lại những tư liệu cho phiên tòa sắp mở, trong đó, một chứng cứ có lợi nhất cũng không thấy, cô nói cho tôi biết, đây có phải là do cô thất trách hay không?”

Nghê Tiêu khí thế rào rạt, khiến vành mắt của Luru Văn Văn đỏ lên:

“Chị Nghê, em mới đến, rất nhiều chuyện em không hiểu, chị xem...”

“Tôi nề mặt cô là người mới đến, cho nên tha thứ cho cô sao?” Nghê Tiêu tiếp lời của cô ta xong, đột nhiên cảm thấy lần này mình tức giận hơi quá, cô nắm lấy tay gãi gãi mái tóc hơi lộn xộn, lộ ra ý cười sòn gai ốc:

“Lần này tôi tha thứ cho cô một lần.”

“Phanh” một tiếng, cửa bị lực lớn đóng lại, Lam Thiếu Ba chắc chắn nói:

“Phụ nữ nổi giận lên thật đúng là dọa người.”

“Đều là lỗi của em, em phải mang tách cà phê vào cho chị Nghê bớt giận chứ” Luru Văn Văn xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt, quay đầu đi vào phòng trà.

....

Mọi người thấy không có chuyện gì, đều ào ào tản đi, sau một lát, trong văn phòng của Nghê Tiêu bỗng truyền đến tiếng thét chói tai thảm thiết.

Lam thiếu gia nhanh chóng phá cửa ra, liếc nhìn thấy tách cà phê bị đổ, và Lưu Văn Văn bị ngã trên mặt đất, trên bắp đùi trắng như tuyết bị phồng hồng một mảng.

Mà người bị tình nghi, Nghê Tiêu, đang cứng ngắc đứng ở tại chỗ, vẻ mặt đại ra.

“Chị Nghê Tiêu, em biết em sai rồi, em cam đoan lần sau em sẽ không phạm sai lầm này nữa, xin chị đừng tức giận...”

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26: Tương Kế Tự Kế

Tiếng khóc thúc thít vang lên, khiến cho những đồng nghiệp đang vây quanh xem náo nhiệt ở cửa có chút không đành lòng.

Thậm chí có người nói thẳng: “Tiêu Tiêu, em cũng xem như là tiền bối của cô ấy, hay là đừng làm khó Văn Văn nữa.”

Trong lòng Nghê Tiêu dâng lên cảm giác vô lực, cô đỡ Lưu Văn Văn đứng dậy, thân thể cô ta mềm nhũn, ngã vào vòng ôm của Lam Thiếu Ba, Lam Thiếu Ba nhân tiện đỡ lấy, sau đó dìu cô ta đi ra ngoài.

Khi Nghê Tiêu đi ra ngoài thì nhìn thoáng qua Đan Diệc Thần đang cùng Lam Thiếu Ba đứng ở trước thang máy, cô sùng sốt nói:

“Sao anh lại tới đây?”

Ánh mắt Đan Diệc Thần trong trẻo mà lạnh lùng đảo qua người phụ nữ nằm trong ngực Lam Thiếu Ba, sau đó đem áo khoác choàng lên người Nghê Tiêu: “Hôm nay dẫn em đi ra ngoài hít thở gió.”

Tới thật đúng lúc, Nghê Tiêu dứt khoát theo Đan Diệc Thần r axe của anh, cô lặng lẽ quan sát anh, muốn nhìn thấy chút gì đó từ trong ánh mắt anh.

Đan Diệc Thần một tay nắm lấy vô-lăng, thờ ơ hỏi: “Tâm trạng không tốt sao?”

Nghê Tiêu bĩu môi, không phải anh đã nhìn thấy rõ rồi sao?!

“Hôm nay thua kiện sao?” Đan Diệc Thần lại hỏi.

Nghê Tiêu nhảy dựng lên: “Này, này, này, không phải anh sai người giám sát nhất cử nhất động của em đấy chứ?”

Đan Diệc Thần nhìn thấy vẻ mặt trẻ con của cô thì nhin không được đưa tay sờ sờ đầu của cô, trên mặt xuất hiện một nụ cười thần nhiên: “Chỉ là một chút rắc rối mà thôi, nếu như em không thích làm, thì cũng không cần làm.”

Nghê Tiêu im lặng, giống như chỉ có trách nhiệm lắng nghe đề nghị của anh một chút mà thôi, về phần có tiếp tục làm hay không, vẫn do cô quyết định.

Một lát sau, xe dừng lại trước một biệt thự nhỏ yên tĩnh.

Nghê Tiêu xuống xe, cúi thấp lưng: “Thật thoải mái.”

Phong cảnh nơi này thật đẹp, xung quanh biệt thự đều trong trúc xanh biếc, đi vào bên trong mơ hồ còn có thể nghe được tiếng suối chảy róc rách, thanh thúy mà êm tai.

“Đan Diệc Thần, anh dẫn em tới nơi này làm gì?” Nghê Tiêu tò mò hỏi.

Đan Diệc Thần nắm lấy cổ tay cô, kéo cô đi vào bên trong.

Đẩy cửa chính ra, Nghê Tiêu đã bị chùm đèn thủy tinh trên trần nhà làm cho choáng váng, người hầu đứng ngay ngắn ở hai bên đều đồng loạt cúi đầu, cung kính nói:

“Xin chào thiếu phu nhân.”

Cảm giác này thật sự quá mãnh liệt khiến Nghê Tiêu tròn tròn mắt, Đan Diệc Thần quay đầu nhìn cô: “Chỗ này sau này sẽ là nhà của anh và em, thích không?”

Nơi này?. Cô bỏ tay anh ra, phóng nhanh lên lầu, nhìn trong nhìn ngoài một lần, sau đó nhanh chóng chạy vội đến trước mặt Đan Diệc Thần:

“Này, không phải anh lạm dùng chức quyền trong tay mình để nhận hối lộ chứ?. Căn nhà lớn như vậy, phòng khách còn có thể dùng để cưới ngựa rồi”

Sắc mặt Đan Diệc Thần nhất thời biến đen, anh chưa từng gặp một người phụ nữ không tìm không phỉ như vậy, theo tình hình chung mà nói, bình thường không phải phụ nữ sẽ thích đến hôn mê sao?.

“Sau này, nơi này chính là trụ sở bí mật của chúng ta” Cô lộ ra nụ cười thoải mái, cô vốn còn lo sẽ bị nề nếp nhà họ Đan gò bó, bây giờ xem ra mình đã lo lắng quá nhiều.

Từ khi quen biết anh đến giờ, hai người ngoại trừ tranh cãi thì đối chọi gay gắt, ở trước mặt Đan Diệc Thần cô rất ít khi cười tít mắt lộ cả hàm răng như vậy, giờ phút này thấy nụ cười tươi của cô, tảng đá lớn trong lòng anh cũng buông xuống, chỉ muốn ôm cô.

Vì thế lúc Nghe Tiêu còn chưa phản ứng kịp thì Đan Diệc Thần đã ôm lấy cô, anh nắm lấy eo cô từ phía sau, sau lưng Nghe Tiêu ấm áp, cảm của anh đặt ở trên đỉnh đầu cô.

Cô theo bản năng muốn giãy dụa nhưng vì 10 ngón tay của cô và anh đan chặt vào nhau, nên không thể hành động được.

“Nghe Tiêu, anh thật hy vọng có thể cử hành hôn lễ với em ngay lập tức” Đan Diệc Thần cúi đầu nói.

Cả người Nghe Tiêu cứng đờ, cuộn mình ở trong lòng anh, trên mặt đã đỏ đến mang tai, người hầu rút rề đi vào:

“Trưởng quan, bên ngoài có người tìm ngài.”

Đan Diệc Thần sờ sờ đầu của cô, đi ra ngoài, cách cửa sổ, Nghe Tiêu thoáng nhìn thấy một chiếc xe Jeep màu xanh đậu ở bên ngoài, vài người đàn ông mặc quần phục dáng người cao ngất, vẻ mặt nghiêm túc theo sát Đan Diệc Thần báo cáo cái gì đó.

Không đầy một lát, Đan Diệc Thần đã bước vào giải thích ngắn gọn với cô, rồi theo thuộc hạ của anh đi ra ngoài.

Nghe Tiêu biết công việc của anh có nhiều điều cần giữ bí mật, không thể nói nhiều với cô, vì vậy thu hồi ánh mắt chuẩn bị nhìn quanh căn phòng, nhưng vừa khéo lại nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của một cô gái giúp việc vẫn chưa tan hết.

Trong lòng Nghe Tiêu khẽ động, nhin không được cười hi hi hời:

“Cô tên là gì?. Bao nhiêu tuổi rồi?”

Người giúp việc nhỏ giọng đáp: “Hồi bẩm thiếu phu nhân, em tên là A Tú, năm nay 18 tuổi.”

18 tuổi, chính là khoảng khắc dành cho mối tình đầu, Nghe Tiêu thờ dài nhìn bóng lưng yếu điệu của cô ấy, cô ấy đã gặp phải một người đàn ông không biết trêu chọc phụ nữ rồi.

Mấy ngày làm việc liên tiếp, Nghe Tiêu tranh thủ lúc rảnh rỗi nhớ đến Lưu Văn Văn, cho dù nói như thế nào, vì “nguyên nhân khách quan” cô ấy cũng bị thương vì mình, nên đi bệnh viện thăm người ta thôi.

Thế là cô hẹn Lam Thiếu Ba và một đám đồng nghiệp công ty cùng nhau đến bệnh viện, khi đi qua đại sảnh, Nghe Tiêu nhìn thoáng qua một bác sĩ quen biết, vì thế bèn nhiệt tình, giơ tay chào hỏi:

“Bác sĩ Ngô.”

Bác sĩ Ngô lộ ra nét mặt kinh ngạc: “Là Nghe Tiêu hả, tại sao cô lại tới đây?”

“Tôi tới đây để thăm một người bệnh bị thương vì phòng, chính là người ở phòng bệnh 203.”

Bác sĩ Ngô sững sốt nói: “Thì ra cô là bạn của cô ấy, vậy cô nên khuyên cô ấy, miệng vết thương của cô ấy đã sắp lành rồi, nhưng vẫn ở lì trong bệnh viện không chịu xuất viện, tôi tìm y tá của cô ấy thương lượng vài lần nhưng cũng không thành công, gần đây bệnh viện không đủ giường a...”

Bên này nghe bác sĩ Ngô kể khổ, bên kia Nghe Tiêu đã cười lạnh trong lòng, hóa ra Lưu Văn Văn muốn giờ chiều này.

Phòng bệnh 203.

Một người con gái sắc mặt tái nhợt tựa ở trên giường, vẻ mặt áy náy, bày tỏ lòng biết ơn với những đồng nghiệp đến thăm cô ta. Lam Thiếu Ba cảm lạnh hoa và hoa quả đặt ở trên tủ đầu giường, quay đầu chuẩn bị dẫn Nghe Tiêu vào, kết quả lại phát hiện chính chủ lại đang đứng ở miệng cửa, do do dự dự không chịu bước vào.

“Tiêu Tiêu, tại sao cô còn không vào?” Lam Thiếu Ba vẫy tay với cô, ra dáng như một chủ nhà.

Nghe Tiêu liếc mắt nhìn Lam Thiếu Ba một cái, người này, rõ ràng là nhìn trúng Lưu Văn Văn, giờ này còn muốn làm người tốt trước mặt cô a!

Không phải là diễn trò thôi sao, nếu như Luru Văn Văn đã muốn đóng kịch, vậy cô sẽ diễn với cô ta tới cùng!

“Văn Văn, nghe nói cô thích ăn xoài, tôi đặc biệt đến thành tây mua vài trái cho cô.” Nghe Tiêu đẩy đám đông ra, đầy nhiệt tình xuất hiện ở trước mặt Luru Văn Văn.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 27: Ánh Mắt Tôi Không Mù!

Luru Văn Văn đưa tay vuốt ve mái tóc dài bên tai, đôi mắt giống như nai con chán kinh, vội vàng cúi đầu xuống: “Cảm ơn chị Nghe đã đến thăm em, em còn cho rằng chị đang trách em chứ?”

“Hi, làm sao có thể, tôi đã sớm quên mất chuyện đó rồi, nhưng mà công việc của tôi quá bận rộn, kéo dài đến hôm nay mới đến thăm cô được, thật là ngại quá!” Nghe Tiêu thẳng thắn vỗ vào bả vai của Luru Văn Văn khiến cho cô ta thiếu chút nữa nằm sấp xuống.

Lam Thiệu Ba đứng lúc cầm lấy tay Nghe Tiêu: “Cô nhẹ tay một chút.”

Nghe Tiêu cũng không tức giận, cô cười không nói ngồi ở một bên, nhìn hình ảnh mọi người vui vẻ hòa thuận nói chuyện với Luru Văn Văn.

Một lúc sau, Luru Văn Văn muốn đi toilet một chuyến, Nghe Tiêu giành trước, tỏ vẻ muốn gánh vác trọng trách này.

Vì thế hai người phụ nữ đều có tâm tư riêng nhưng mặt ngoài lại hòa hòa khí khí đi nhau vào trong toilet.

Luru Văn Văn đi vào, Nghe Tiêu lập tức đẩy cô ta đến bên tường, dùng hai tay nhốt cô ta ở trong phạm vi của mình, cô biết tư thế này sẽ làm cho người ta cảm thấy áp bách, Đan Diệc Thần không phải thích cảm giác này sao?.

Sắc mặt Luru Văn Văn đại biến: “Chị muốn làm gì?”

Nghe Tiêu cười nhạt: “Thu hồi đáng về vô tội của cô đi, Luru Văn Văn, tôi luôn có gì thì nói thẳng cái đó, hôm nay đem mọi chuyện nói cho rõ ràng đi, trước đây cô và Đan Diệc Thần có quan hệ gì với nhau, tôi không xen vào, tôi biết những chứng cứ trong vụ kiện lần trước là do cô giả trò, tôi tưởng cô nên biết thu liễm bản thân mình một chút, không ngờ cô lại hất cẳng cả phê vào người mình để đổ thừa cho tôi. Tôi không phải là đồ ngốc, có lần một lần hai sẽ dễ dàng có lần thứ ba, cô tốt nhất nên an phận một chút cho tôi, nếu không hậu quả cô tự gánh lấy” Cô nện một nắm tay vào tường ở bên cạnh Luru Văn Văn, khí thế ngập trời.

Đợi đến khi Nghe Tiêu đi ra ngoài thì Luru Văn Văn tức giận đến mức nổi điên, suýt nữa đã đập bể gương ở trong toilet.

Sau khi tất cả khôi phục lại bình tĩnh, cánh cửa toilet kế bên đột nhiên mở ra, Lặc Tư Thanh bước ra, trên mặt mang theo nụ cười có vẻ đắc chí.

Ngày sớm sau đi vào bệnh viện thăm, thì Luru Văn Văn đã xuất hiện rồi, hơn nữa không biết vì nguyên nhân gì lại từ chối công việc làm luật sư ở văn phòng luật.

Lam Thiệu Ba vì thế phiền muộn suốt nửa ngày, Nghe Tiêu an ủi anh ta: “Cái cũ không đi, cái mới làm sao đến, nín bi thương a.”

Không có người âm thầm nhìn trộm nhất cử nhất động của mình, cô cảm thấy rất an tâm, nhưng lại không biết tất cả chỉ vừa mới bắt đầu.

Gần đây thành phố A bị cơn bão số bảy tập kích, toàn bộ thành phố giống như bị chôn vùi trong biển nước, hỗn loạn, không những hơi ẩm mù mịt, sắc trời âm u, đi ở trên đường, khắp nơi đều có thể nhìn thấy cây cối bị gãy, dây điện bị đứt, cột điện bị ngã, thậm chí nhiều tòa kiến trúc còn bị sụp đổ.

Thành phố luôn luôn xa hoa trụy lạc, bùng bùng sức sống, hiếm khi thấy xuất hiện tình cảnh lụi tàn, mà thân là tư lệnh quân khu, Đan Diệc Thần trở nên bận rộn hẳn lên, Nghe Tiêu vốn mừng thầm vì anh đi rồi cô có thể tự do, không ngờ ở một nơi khác, anh vẫn gây cho cô một khó khăn không nhỏ.

“Nấu canh thật ngon chờ anh trở về” Mấy chữ ngắn gọn, ngay cả câu ân cần hỏi thăm cũng không có.

Nghe Tiêu phần hạn tất di động, sau một lúc oán giận, vẫn quyết định thực hiện tốt trách nhiệm của vị hôn thê.

Vì thế sau khi tan sở, cô quyết định lái xe đến chợ, căn cứ lời mẹ cô dặn, muốn nấu canh, thì phải dùng gà hầm mới ngon.

Chỗ chợ bán thịt gà, thịt vịt đông nghịt nhóm chị em tan tằm, tiếng gào thét của người bán hàng và tiếng cò kè mặc cả của các chị em, pha lẫn ở cùng một chỗ, Nghe Tiêu dầm giày cao gót cao 7 tấc, cẩn rằng hòa vào dòng người ồn ào này.

Cô cúi đầu bắt đầu công việc nghiên cứu những con gà trong lồng, cuối cùng chọn trúng một con gà ô, sau khi xách con gà ô không an phận vỗ cách phạch phạch ra khỏi chỗ bán gà, cô đi dạo chung quanh một vòng, cuối cùng cũng mua đầy nguyên liệu nấu ăn.

Ra khỏi chợ, cô đắc ý mang theo chiến lợi phẩm đi đến xe, ai ngờ cảnh tượng trước mắt khiến cô suýt ngất, chiếc xe đang bình thường đột nhiên bị xì mất một lốp.

Nghê Tiêu sắc bén nhìn bốn phía, lập tức thấy mấy đứa nhỏ vừa chạy qua còn quay đầu cười một cách hả hê khi nhìn thấy người khác gặp họa.

“Này, mấy đứa đứng lại cho chị!” Cô rống lên vài câu tượng trưng, nhưng lại ý thức được việc làm thật vô bổ, nên đành phải bất mãn đứng ở trên đường chờ xe.

Một chiếc BUICK màu xám lạng yên không tiếng động dừng ở ven đường, Nghê Tiêu vội vàng an ủi con gà mẹ trong tay, hoàn toàn không hề để ý đến sự xuất hiện của vai nam chủ vào trong mắt.

Phùng Tiểu Đình ho khan vài tiếng, rốt cuộc cũng thành công thu hút ánh nhìn của Nghê Tiêu.

“Hóa ra là Phùng đại thiếu.” Cô cười giả một tiếng, vô cùng khách sáo nói.

Phùng Tiểu Đình đương nhiên nhìn thấy sự xa cách trên mặt cô, nhưng mà anh cũng không để ý, chỉ mở cửa xe, về mặt cười nói: “Có cần tôi chờ cô một đoạn không?”

Nghê Tiêu nhớ tới Đan Diệc Thần sắp về, cô lại là người không sợ trời không sợ đất, cho nên ngồi vào trong xe, để xem anh ta dám làm gì cô!

Dọc đường đi, Phùng Tiểu Đình cũng không nói chuyện, Nghê Tiêu quay mặt giả bộ thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ, gà mái trong tay lúc nào cũng kêu “cục cục cục tắc”. Sắc mặt Phùng Tiểu Đình dần dần có chút không tốt.

“Nghê Tiêu, cô có thể đem con gà chết tiệt này ra chỗ khác đi không?” Anh che mũi, về mặt chán ghét nói.

Nghê Tiêu giơ tay lên, long gà bay đầy trời, nhẹ nhàng bay bay bên trong chiếc xen Buick, Phùng Tiểu Đình vẫy tay ngăn cản, trong lòng bắt đầu hối hận, vì sao anh lại mời cô ta lên xe cơ chứ!

Khi đèn đỏ ở giao lộ dọc đường, xe ngừng lại, Nghê Tiêu nhìn thấy có một đôi nam nữ đang ngồi bên trong chiếc xe đỗ giữa đường, người đàn ông thần sắc lạnh lùng, còn người phụ nữ bên cạnh lại khóc đến hoa lệ đầm mưa, bộ dạng không ngừng thút thít.

Mặc cho ai nhìn thấy cũng đều giống đáng về của đôi tình nhân đang cãi nhau.

Nghê Tiêu dần cảm thấy tâm trạng của mình không tốt lắm, cô thu hồi ánh mắt nhìn con gà mái ở trong tay của mình, thì lửa trong lòng ngày càng lớn hơn.

Kỳ lạ là Phùng Tiểu Đình lại ở bên cạnh liên tục châm ngòi ly gián: “Này, đó không phải là quân trường Đan sao? Tại sao người phụ nữ đó lại ở trên xe của anh ấy...”

“Ánh mắt tôi không mù, không cần anh phải giải thích.” Cô hung tợn trừng mắt nhìn anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Đồ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 28: Hiểu Lâm Nhỏ

Sắc mặt của Phùng Tiểu Đình trầm xuống, nếu không phải anh dày công bố trí khiến cho cô cảm thấy khó chịu, thì giờ phút này anh thật sự muốn bóp chết cô!

Nghê Tiêu nhảy xuống xe, lại đưa gà mái đến trước mặt Phùng Tiểu Đình thì thầm nói:

“Mau chào tạm biệt với Phùng đại thiếu đi!”

“Đi mau!” Phùng Tiểu Đình ra lệnh một tiếng, xe chạy đi mất.

Nghê Tiêu đứng ở trên đường lớn, cười đến mức đắc ý.

Đan Diệc Thần về đến nhà, thì A Tú đã nghênh đón từ sớm.

“Nhị thiếu gia.”

Anh dùng một tay cời bỏ móc gài, kéo kéo cổ áo, nhàn nhạt hỏi: “Tiêu Tiêu đang ở trong nhà sao?”

A Tú về mặt ngượng ngùng nhìn về phía nhà bếp.

Một mùi hương kì lạ nhẹ nhàng bốc lên, Đan Diệc Thần nhíu mày, một lúc sau anh nghe thấy tiếng hét vang lên.

Hai tay Nghê Tiêu bị phòng nắm lấy lỗ tai, nháy nháy thì nhìn thấy Đan Diệc Thần đứng ở một bên, trong mắt anh hiện lên tia ý cười thú vị, nhìn thấy phòng bếp bừa bãi, và những sách dạy nấu ăn treo đầy trên tường và tủ, nhìn không được rốt cục nở nụ cười.

Nghê Tiêu xấu hổ xoay người, trước đây thôi, nấu ăn không phải là sở trường của cô.

Đan Diệc Thần mở 2 tay ra: “Qua đây.”

“Không cần, anh đi tắm trước đi!”

Anh luôn bá đạo thành thói quen, cho nên mặc cô nói những lời vô nghĩa, nhất thời bế cô lên, mang cô ra khỏi nơi tai họa.

Cô ôm cổ anh, oaoa kêu to phản kháng, A Tú đứng hầu ở một bên, cúi thấp đầu, hai tay nắm chặt góc áo. Nếu không phải từ góc độ của Nghê Tiêu nhìn qua, sẽ không phát hiện ánh mắt mất mát của cô ấy.

Đến phòng ngủ, anh đặt cô ngồi ở trên đầu gối, cụng trán mình vào trán cô:

“Nhớ em quá.”

Trong lòng cô khẽ động, anh luôn thân nhiên như vậy, lại khiến cô mềm lòng, năm dài tháng rộng, ngày tháng còn dài, cô sợ mình sẽ khuất phục trước sự ôn nhu của anh.

“Ai, canh sắp cạn nước rồi.” Để nói sang chuyện khác, cô không hề báo trước nhảy dựng lên, cảm của Đan Diệc Thần bị cô đụng trúng, đau đớn, cô cười haha chạy ra ngoài, vui sướng khi người khác gặp họa

Dựa vào tay nghề của Nghê Tiêu, thành quả đương nhiên vô cùng thâm thúy, Đan Diệc Thần uống bát thứ nhất, nhìn không được ho khan vài tiếng.

Nghê Tiêu suy sụp mặt: “Nể mặt một chút đi”

Đan Diệc Thần cúi đầu nhìn thứ không biết tên ở trong bát, anh bắt đầu cảm thấy hối hận, vì sao lại tâm huyết dâng trào muốn cô nấu canh cho mình.

Nhưng nhìn ánh mắt chờ mong và đáng thương của Nghê Tiêu, anh không nhịn được lại mềm lòng, anh khẽ cắn môi, dùng quyết tâm của tráng sĩ chặt tay uống một ngụm

Nghê Tiêu vừa lòng thỏa ý cười lên: “Em đi múc chén thứ hai cho anh.”

Ngày kế sau khi đến quân khu, tất cả cấp dưới hầu như đều biết chuyện tư lệnh bị tiêu chảy, viên cảnh vệ đã chạy đi rót nước lấy thuốc cho Đan Diệc Thần, trong lòng lại thầm mắng đầu sỏ Nghê Tiêu.

Khi Đan Diệc Thần xử lý xong công việc của quân khu, đã là chàng vạng tối, trong lòng anh nhớ cô gái nhỏ ở nhà, muốn trở về nhưng lại nhìn thấy viên cảnh vệ ôm một xấp văn kiện đi tới.

“Quân khu nào?” Anh nhíu mày.

Viên cảnh vệ chần chừ một chút: “Là nhận ở bên ngoài quân khu”

Tài liệu không rõ nguồn gốc?.

Đan Diệc Thần phát phát tay bảo cậu ta đi ra ngoài, tiện tay mở phong bì ra thì một chồng ảnh chụp thật dày đã xuất hiện, con người đen nhánh bóng co rút, tay anh nhẹ nhàng lướt qua, ảnh chụp rõ ràng có độ phân giải rất cao, cao đến nỗi Nghê Tiêu nở một nụ cười xinh đẹp đứng ở bên cạnh Trần Thiệu Dương cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Ngoại trừ ảnh chụp còn có một số tư liệu cắt ra từ báo, trên đó đều là scandal vài năm gần đây của Trần Thiệu Dương và Nghê Tiêu.

Bàn tay to dần dần dùng sức, sắc mặt Đan Diệc Thần trở nên xanh mét.

“Chuẩn bị xe!” Đan Diệc Thần rống giận.

Mà lúc này Nghê Tiêu còn không biết có chuyện lớn xảy ra, cô đang đặt mình trong âm nhạc huyền ảo của quán bar, bên cạnh là Lam Thiếu Ba đang giả bộ như người qua đường.

Mượn tiếng nhạc rock đỉnh tai nhức óc để che giấu, Lam Thiếu Ba đóng cửa rượu trong cốc, lơ đãng đến gần Nghê Tiêu:

“Cô xác định Phan Thiếu Kỳ sẽ xuất hiện ở chỗ này?”

Nghê Tiêu nhìn đám đàn ông đang dùng ánh mắt nóng rực để đá lông nheo với cô cách đó không xa, lúc này mới đáp lại Lam Thiếu Ba:

“Đương nhiên, chó không quên được mùi, cho dù anh ta cố che giấu như thế nào, cũng sẽ lộ đuôi hồ ly thôi!”

Lần này cô tiếp nhận một vụ tranh chấp tài sản, hai đứa con của châu báu thế gia nhà họ Phan vì tài sản mà bố mẹ để lại, kiện nhau lên tòa án, con gái lớn Phan Tiểu Ninh không phục khi để cho con trai thứ Phan Thiếu Kỳ tiếp quản công ty, yêu cầu Nghê Tiêu thay cô ta lấy lại quyền sở hữu công ty.

Nghê Tiêu nghe nói từ bé Phan Thiếu Kỳ đã có một sở thích được giấu kín, chính là thích những học sinh nữ, hơn nữa thích cùng những học sinh nữ mới quen biết trong bữa tiệc qua tình một đêm.

Tin tức động trời như vậy nếu lỡ như bị truyền ra ngoài, tác phong sinh hoạt cá nhân có vấn đề, thì hội đồng quản trị làm sao có thể đem công ty giao cho một người bất cứ lúc nào cũng có thể hủy hoại danh dự của công ty?.

Cho nên, hôm nay Nghê Tiêu vì muốn thu thập chứng cứ nên đã đến đây.

Lam Thiếu Ba nhún vai: “Chỉ mong giả trang hôm nay của cô có thể hợp khẩu vị của Phan thiếu gia đó.”

Nghê Tiêu tự tin lắc lắc mái tóc dài, cô vốn vừa mới tốt nghiệp đại học, một khuôn mặt tinh xảo như trẻ con cũng tràn ngập hơi thở thanh xuân tuổi trẻ, hơn nữa vì che giấu tai mắt người khác, cô còn cố ý đánh bóng mắt thật sâu, môi đỏ mọng kiêu diễm, phối với váy ngắn cúp ngực, cả người thoát nhìn vừa thanh thuần vừa kiêu diễm, dưới ngọn đèn mờ ảo còn hết sức đặc biệt.

Nghê Tiêu cúi đầu đốt điếu thuốc, che giấu sự không kiên nhẫn trong lòng, đã đợi 3 ngày rồi, anh ta còn chưa xuất hiện, chẳng lẽ cô đánh giá thấp sức nhẫn nại của Phan Thiếu Kỳ sao?.

“Tiểu thư, muốn một chút lửa không?” Một người đàn ông mặc chiếc áo màu xám, nhích lại gần, ánh mắt nóng bỏng, khát vọng, mặc sức chạy khắp người Nghê Tiêu.

Nghê Tiêu không yên lòng đưa bật lửa cho anh ta, một giây sau đã bị anh ta nắm tay, anh ta cực kì khiêu khích chạm nhẹ qua lòng bàn tay của cô, thấp giọng nói:

“Không bằng chúng ta đổi chỗ khác uống vài ly?”

Dưới ánh đèn lấp lờ, Nghê Tiêu trong lúc vô tình liếc nhìn thấy nốt ruồi đỏ ở giữa mí mắt của anh ta, trong lòng cô vui vẻ nhưng ở ngoài mặt lại lộ ra phong tình vô hạn, lờ mờ anh ta:

“Được, tìm một nơi yên tĩnh đi.”

Nghê Tiêu quay đầu ra hiệu cho Lam Thiếu Ba, bảo anh đuổi theo, ai ngờ hai mắt của tên tiểu tử kia lại dán chặt vào những người đẹp ở trên sàn nhảy, cô liên tục ra hiệu, nhưng đối phương căn bản không quay đầu lại.

“Làm sao vậy?”

“À, không có gì, đi thôi.”

Nghê Tiêu bình tĩnh mỉm cười, đi theo người đàn ông áo xám đến một phòng bao yên tĩnh trên lầu hai.

Sofa bên cạnh mềm nhũn, người đàn ông thuận thế ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt trắng trợn khiến cho cô cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 29: Tức Giận, Hậu Quả Rất Nghiêm Trọng

“Sinh viên sao?”

“Thì sao? Xem thường sinh viên sao? Nghi hè rồi thì đến đây chơi đùa thôi.” Cô dụi tắt đầu mẩu thuốc lá để hấp dẫn ánh mắt của đối phương, sau đó lại âm thầm nhẹ nhàng mở máy ghi âm ở trong túi.

“Tôi tên là Phàn Thiểu Kỳ” Đối phương rất sáng khoái, vừa tới đã báo tên với cô.

Nghê Tiêu vén mái tóc dài, lộ ra cái cổ tuyết trắng, cười quyến rũ: “Tôi là Tiểu Nghi.”

Trong lòng lại âm thầm cười nhạo cái tên này

“Thật đặc biệt.” Cũng không biết anh ta đang nói cô hay nói tên của cô, ánh mắt Phàn Thiểu Kỳ dừng lại trên người cô, thật lâu, thật lâu cũng không rời đi.

Lam Thiểu Ba đứng ở đó liếc mắt đưa tình với mấy cô em vắn eo lắc mông một hồi mới nhớ tới sự tồn tại của Nghê Tiêu, anh ngẩng nhìn bốn phía, nhất thời trong lòng trầm xuống, không thấy Nghê Tiêu nữa!

Anh vòng qua đám người, muốn đi lên lầu, ai ngờ lại bị 2 người mặc áo đen ngăn lại.

Người đàn ông có vóc người cường tráng tháo mất kính xuống, thanh âm lạnh lùng nói: “Lam tiên sinh, đây là chỗ của Phàn tiên sinh, anh ấy mời anh cứ từ từ chơi vui về.”

Lam Thiểu Ba sờ sờ cằm, cười haha, gạt đầu, sau đó bất ngờ đánh về phía người đàn ông đeo mắt kính đen.

“Shit!”

Thừa dịp tiếng hét chói tai và tiếng hỗn loạn vang lên, Lam Thiểu Ba chạy lên lầu, vòng đi vòng lại, hy vọng có thể được Phàn Thiểu Kỳ và Nghê Tiêu!

Nhìn thấy Lam Thiểu Ba biến mất ở cầu thang, người đàn ông mặc áo đen phun ra một ngụm máu rồi oán giận hét lên:

“Đuổi theo cho tao!”

Trong lòng nóng ruột, Lam Thiểu Ba đẩy hết cửa phòng này đến cửa phòng khác, nhưng vẫn chưa phát hiện tung tích của Nghê Tiêu, Lam Thiểu Ba hung hăng đâm một quyền vào tường, còn chưa kịp rời đi, thì người đàn ông đeo mắt kính đen đã dẫn người đi tới.

“Các vị đợi chút!. Chờ chút, không cần thô lỗ như vậy.” Anh cười, giơ 2 tay lên đầu hàng, thừa dịp một người trong bọn họ không chú ý, đã hung hăng giơ quyền lên đâm vào mặt anh ta.

Nhưng bọn họ người đông thể mạnh, anh lại chỉ có một mình, vì thế chỉ qua vài chiêu đã bị người ta đánh cho bầm dập

“Bốp”

Lam Thiểu Ba ngã xuống mặt đất, người đàn ông đeo mắt kính đen ném cây gậy đánh bóng xuống, còn phun một bãi nước miếng: “Dọn dẹp sạch sẽ một chút, đừng quấy rầy chuyện tốt của đại ca.”

Đã là ly rượu thứ năm, Nghê Tiêu vuốt ve đầu hơi choáng váng, trong lòng thầm kêu không ổn, cô vội có đi toilet để rời khỏi tầm mắt của Phàn Thiểu Kỳ.

Mượn tiếng nước trong bồn cầu, cô gọi điện thoại cho Lam Thiểu Ba, chết tiệt, rốt cuộc anh ta đã chạy tới đâu rồi?

“Tiểu Nghi, có phải cô cảm thấy khó chịu ở chỗ nào không?. Có cần tôi vào trong không?” Thanh âm thân thiết của Phàn Thiểu Kỳ truyền đến.

“A, không cần đâu, tôi ra ngay đây.” Nghê Tiêu cắn răng, gửi tin nhắn cho Đan Diệc Thần, bây giờ chỉ có thể trông chờ vào anh, tuy rằng giờ phút này cô rất không tình nguyện, nhưng vì công việc cũng chỉ có thể nhờ anh giúp đỡ.

Cô hít sâu một hơi, cười tủm tỉm đẩy cửa ra, Phàn Thiểu Kỳ đang nghiêng người dựa ở trên tường, đôi mắt bị cảm giác ngà ngà say nhuộm đậm vừa mê ly vừa mang theo chút ngang ngược, Nghê Tiêu vòng qua bên người anh ta, không phòng bị đã bị anh ta ôm lấy, thân thể đàn ông nóng lên dính sát sau lưng cô, một đôi tay đã sốt ruột khó nhịn sờ soạng khắp nơi ở trên người cô.

Nghê Tiêu vội vã muốn đẩy anh ta ra, nào biết đàn ông say rượu sức lực rất lớn, anh ném túi xách của cô sang một bên, sau đó tiện đà nửa kéo nửa ôm cô đẩy mạnh vào trong toilet.

Nghê Tiêu thét chói tai nhưng bị anh ta áp chế được, cô cố gắng bình tĩnh nét mặt vui cười không thay đổi: “Phàn tiên sinh cũng quá nóng vội rồi, bị người ta nhìn thấy sẽ không tốt đâu, chúng ta trở về phòng bao tiếp tục uống rượu được không?”

Phàn Thiểu Kỳ cười khe khẽ: “Uống rượu thì có ý nghĩa gì?. Người hữu tình phải làm chuyện vui vẻ, mới là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

Anh vừa nói vừa tháo thắt lưng quần của mình, cảm giác giống như hổ đói muốn xoi tái con mồi.

Ý nghĩ của Nghê Tiêu nhanh chóng xoay tròn, cô bỗng nhiên đưa tay ngăn cơ ngực cường tráng của anh ta đang đến gần: “Đợi chút! Tôi... Tôi cần tắm rửa một chút.”

Phản Thiếu Kỳ tựa hồ đã xem cô như chim trong lồng, đối với yêu cầu của cô cũng không cự tuyệt.

Cách một cánh cửa, Nghê Tiêu ôm khăn khóc không ra nước mắt, thật muốn tắm sạch sẽ, nhưng ra ngoài cũng như dê con chờ làm thịt, trong lòng cô không ngừng mắng chửi Lam Thiếu Ba vô số lần, chỉ ngóng trông Đan Diệc Thần nhận được tin nhắn của cô có thể mau chóng tới đây.

Đêm ngày càng đen kịt, trong quán bar luôn luôn huyền ảo, lại bởi vì sự xuất hiện của một đám người mà trở nên yên tĩnh.

“Giơ tay lên! Có lệnh khám xét ma túy.” Một nhóm cảnh sát mặc quần áo bình thường đang cố gắng kìm chế mấy người muốn phản kháng vào tường, âm nhạc chấm dứt, ngọn đèn trong quán lóe sáng như ban ngày, tất cả khách khứa trong quán đều nghi ngờ rí tai thì thầm với nhau.

Tiếng bước chân trầm ổn đột nhiên vang lên, từng tiếng từng tiếng như dội vào lòng người.

Đan Diệc Thần ngẩng nhìn bốn phía, ánh mắt lãnh khốc đảo qua khuôn mặt hốt hoảng của khách hàng, cuối cùng dừng ở trên người nhân viên tạp vụ đang kinh hoàng đứng ở trong góc.

“Cậu đi qua đây.” Anh lạnh lùng nói.

Nhân viên phục vụ sợ tới mức hai đùi phát run, run run rẩy rẩy lấy một thứ gì đó từ trong túi quần ra: “Tôi... lần đầu tiên tôi hít đây, thật đấy, thả tôi đi.”

Tuy rằng thẳng thắn được khoan hồng, nhưng trong lòng nhân viên phục vụ vẫn cực kỳ sợ hãi, không biết vì sao anh lò mò cảm thấy lửa giận của người đàn ông trước mặt, hình như không phải đến từ bản thân mình.

“Phản Thiếu Kỳ ở đâu?” Đan Diệc Thần hơi nheo mắt, ngón trỏ gõ xuống góc bàn.

Nhân viên phục vụ nuốt nước miếng một cái: “Tôi... không biết...”

Đan Diệc Thần ngẩng đầu nhìn về phía rất nhiều gian phòng trên lầu, ánh mắt giống như biển lớn trong đêm khuya, tối đen, cuộn trào mãnh liệt:

“Phùng Thiếu Kỳ rốt cuộc ở nơi nào?” Anh dần tỉnh tỉnh, lại hỏi lần nữa, thậm chí thanh âm lúc này điềm đạm, bình tĩnh hơn so với lần thứ nhất, nhưng mà sau lưng nhân viên phục vụ cũng âm thầm chảy mồ hôi lạnh.

Khóe mắt liếc nhìn qua những công an chìm chung quanh như hồ rình mồi, lại nhìn người đàn ông lãnh khốc trước mặt, nhân viên phục vụ ở trong lòng cân nhắc lợi hại suốt nửa ngày, cuối cùng cũng gian nan nói:

“Ở đây... Trên lầu, rẽ trái đi về phía trước khoảng 100m”

Lời còn chưa dứt, Đan Diệc Thần đã đẩy anh ta ra, sai bước đi về phía trước.

Anh đứng ở trước cửa phòng màu đỏ, chân dài vừa nhấc, hung hăng đá vào cửa phòng, người đàn ông ngồi ở trên sofa giật bắn người lên.

“Anh làm cái gì?. Tại sao lại tới đây?”

Trên người anh ta chỉ quần một chiếc khăn tắm đã hoàn toàn chộc giận Đan Diệc Thần, anh đánh Phản Thiếu Kỳ quỳ rạp trên mặt đất, sau đó mở cửa phòng tắm ra, kéo Nghê Tiêu đang dựa vào cửa nghe ngóng động tĩnh ra bên ngoài.

Khi nhìn thấy ống quần trắng tấp của anh, Nghê Tiêu mới nhìn thấy khuôn mặt đầy lửa giận của Đan Diệc Thần, cô cười hi hi từ trên mặt đất đứng lên, sau đó đặt chai sữa tắm nhằm để phòng thân lên bốn rứa tay, cố gắng chuyển lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không nói:

“Khi làm việc phát sinh sự cố ngoài ý muốn cũng là chuyện khó tránh khỏi, nhưng may là anh tới kịp...”

Nhìn đáng vẻ cười cười của cô, sắc mặt của anh cũng không thay đổi.

“Xem xem em đã làm cho tôi cái gì”

“Bốp” một tiếng giòn vang, một xấp ảnh rơi ở trên mặt đất, hình chụp trong ảnh rất quen mắt khiến Đan Diệc Thần cảm thấy đau đớn lần nữa.

Nghê Tiêu ngạc nhiên nhìn những bức ảnh, kính ngạc ban đầu qua đi, sau đó chỉ tràn ngập lửa giận:

“Đan Diệc Thần, anh cho người theo dõi tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 30

Ánh mắt của Đan Diệc Thần đột nhiên lạnh lẽo, hàm dưới của anh căng thẳng, khoe môi anh dần lộ ra nụ cười trào phúng, dùng ánh mắt xa lạ đến cực điểm nhìn Nghê Tiêu:

“Nói cho tôi biết, trong lòng em rốt cuộc có bao nhiêu người đàn ông?”

Một trận gió bỗng nhiên thổi qua cái ót của Đan Diệc Thần, ngay cả ở trong tình huống bị lửa giận thiêu đốt, Đan Diệc Thần vẫn tránh được một đòn, anh không quay đầu, chỉ nâng khuỷu tay, đã tổng đối phương văng xa vài thước.

“Bịch” một tiếng, đối phương tựa hồ đụng phải góc của ngăn tủ, đau đến kêu lên.

Thanh âm quen thuộc khiến sắc mặt của Nghê Tiêu đại biến, cô bước nhanh chạy vội đi ra ngoài, vội vàng dịu Lam Thiếu Ba đang đau đến không chịu nổi đứng lên: “Thiếu Ba, anh thế nào rồi, không bị thương chứ?”

Lam Thiếu Ba chỉ cảm thấy xương sống của mình sắp bị đụng gãy rồi, nhưng mà so với nỗi đau trên người, anh càng lo lắng núi lửa trước mặt sẽ phun trào bất kì lúc nào, anh xấu hổ rút tay khỏi tay của Nghê Tiêu, thấp giọng nói:

“Cô không có việc gì thì tốt rồi, tôi còn cho là có người có ý đồ gây rối với cô đấy!”

Bộ dáng thì thầm của hai người, giờ phút này vào mắt Đan Diệc Thần không khác gì thêm dầu vào lửa, anh mạnh mẽ túm Nghê Tiêu lên:

“Nghê Tiêu, cô gái chết tiệt này, rốt cuộc ai mới là người đàn ông của em?”

Cổ tay của cô bị nắm đến đau nhói, cuộc đời này của cô ghét nhất bị thiệt, bị hiểu lầm, mà lúc này Đan Diệc Thần khí thế bức người khiến trong lòng cô lạnh lẽo, ngược lại càng thêm bướng bỉnh, vì thế không chút suy nghĩ đến hậu quả, cô buột miệng thốt lên:

“Tôi yêu, hay tôi tìm người đàn ông nào! Đan Diệc Thần anh cũng đừng xen vào!”

“Oanh” một tiếng

Lam Thiếu Ba đang ru rú ở trong góc tường, chỉ cảm thấy ngũ lõi oanh đỉnh, đầu vầng mắt hoa, âm thầm kêu khổ!

Nghê Tiêu ơi Nghê Tiêu, giữa tôi và cô vốn thanh thanh bạch bạch, lần này thì hay rồi, câu nói đầu tiên đã mang tiếng gian phu chụp lên đầu anh, anh không muốn đối nghịch với Đan Diệc Thần a!

**

Lại là một buổi sáng tràn đầy hy vọng, mặt trời vừa lên, trong tiểu viện nhà họ Nghê, Nghê Chấn vừa luyện xong thái cực quyền, cảm thấy hài lòng, pha trà vào phòng định ăn bữa sáng, nhưng nhìn thấy ba bộ bát đĩa trên bàn, nhất thời kinh ngạc ngăn cản Dương Vạn Lệ đang bận trước bận sau: “Tại sao hôm nay lại có thêm bộ bát đĩa?”

Dương Vạn Lệ vừa đảo trứng chiên trong nồi vừa bĩu môi ra hiệu ông nhìn vào căn phòng khép chặt cửa:

“Con gái bảo bối của ông 3 giờ sáng mới về, vẫn ngủ đến bây giờ chưa dậy”

Nghê Chấn vừa nghe nhất thời sững sốt, sau khi nhà họ Đan và nhà họ Nghê kết thông gia, không dám để cho Nghê Tiêu và Đan Diệc Thần ở riêng vài ngày, tư tâm của ông không phải sợ Đan Diệc Thần khi dễ Nghê Tiêu, mà ông sợ tính tình con gái của mình sẽ khiến nhà người ta không chịu nổi, ai ngờ sau khi đính hôn, con gái bắt đầu tăng ca làm việc, đừng nói là ở chung với Đan Diệc Thần, ngay cả thời gian về nhà nghỉ ngơi cũng không có.

Nghê Chấn từ bé tính tình đã giống như thùng thuốc súng trong quân đội, trước mắt ông nghĩ mình cần thiết phải nói chuyện với con gái một chút, vì thế vừa dặn dò Dương Vạn Lệ đi thu dọn hành lý của Nghê Tiêu, vừa vọt vào phòng của Nghê Tiêu ho khan vài tiếng.

Nghê Tiêu mắt buồn ngủ mòng lung từ trên giường ngồi dậy: “Bố, tối qua con làm việc suốt đêm, bố để con nằm một lát đi.”

Nghê Tiêu không nhìn thì thôi, nhưng vừa nhìn thì bị chọc tức, cả mặt cô hóa trang, lông mi giả dính vào trên mắt rồi tỉnh rồi ngủ, con bé này, càng lớn càng không ra gì!

Ông dậm chân một cái, nổi giận gầm lên một tiếng: “Nghê Tiêu.”

“Có.” Vén chân lên, Nghê Tiêu nhảy lên cao ba mét, đáp xuống mặt đất đứng ở trạng thái nghiêm nghị.

“Rời giường, đi ra ngoài cho bố ngay lập tức” Nghê Chấn nghiêm khắc nói.

Tuy rằng không biết bố vì sao lại nổi giận nhưng Nghê Tiêu vẫn ngoan ngoãn đi rửa mặt, chờ đến trước bàn ăn mới phát hiện mẹ không ngừng nháy mắt với mình, còn ra sức nhét sandwich vào tay mình, cô chẳng hiểu ra sao cả, ngồi xuống: “Mẹ, từ từ ăn, đừng cho con nhiều như thế.”

“Ăn? Con còn có tâm trạng ăn sao?. Lập tức đi ra ngoài cho bố.” Nghe Chấn chấp hai tay ra sau lưng, dẫn đầu đi ra ngoài.

Khi Nghe Tiêu ý thức được đã xảy ra chuyện không ổn thì vội vàng nhét sandwich vào trong miệng rồi ngoan ngoãn theo ông ra ngoài.

Nghê Chấn đưa Nghe Tiêu ra đến cửa, chờ cô vừa bước ra khỏi cửa, Nghe Chấn đã khóa cửa bên trong.

Một giây đồng hồ sau, hành lý của Nghe Tiêu bị ném ra ngoài, hai cái vali một đỏ một lục

Nghê Tiêu có ngu ngốc đến đâu cũng biết Nghe Chấn muốn đuổi mình ra khỏi nhà, cô gấp đến độ dậm chân: “Bố, mở cửa ra đi, có chuyện gì chúng ta thương lượng lại, không được sao?”

Cách cửa sắt, Nghe Chấn nghiêm túc nói: “Không có gì để thương lượng! Chừng nào con với Diệc Thần làm hòa với nhau thì trở về gặp bố!”

Nghê Tiêu thiên tính vạn tính nhưng thật không ngờ bố mẹ lại có thể cấu kết với Đan Diệc Thần tạo thành mặt trận cách mạng, cô biết tính tình của Nghe Chấn tuyệt đối nói được làm được, nhất thời bất đắc dĩ kéo hai chiếc vali, yên lặng rời khỏi.

Thành phố ngày xưa quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, giờ phút này xa lạ khiến cho Nghe Tiêu cảm thấy không thích ứng, cô lật đi lật lại tất cả danh sách liên lạc trong danh bạ, mới phát hiện đến thời khắc mấu chốt, nơi có thể xin ở nhờ cũng không nhiều.

Gọi vài cuộc điện thoại nhưng toàn bị cự tuyệt, Nghe Tiêu hít sâu một hơi, ngẩng đầu ưỡn ngực, bắt một chiếc taxi, không phải chỉ là làm lạnh với Đan Diệc Thần sao? Nghe Tiêu cô có được dân được, cùng lắm là đi nhận sai, trú tạm dưới mái hiên của anh ta vài ngày!

Thời điểm Đan Diệc Thần từ trên xe Jeep bước xuống, rất xa đã nhìn thấy vài viên cảnh vệ đang tụ tập ở một góc, lén lút làm cái gì đó, anh nhủ mảy, nhắc chân đi tới, chỉ nghe thanh âm hoan hô thanh thủy quen thuộc:

“Tôi thắng! Tôi thắng rồi!”

Dưới bóng cây, người con gái đang ngồi xếp bằng trên vali hành lý màu xanh, không ý thức được sát thân đến gần, cô vẫn như cũ hưng trí bùng bùng chơi bài:

“Tôi đã nói rồi, quân khu này cũng thật nhàm chán, nên thường xuyên tổ chức chơi bài, vừa có lợi cho thể xác và tinh thần, sau này có thời gian, tôi nhất định sẽ đến tìm mọi người chơi bài...”

“Nghê Tiêu!”

Đan Diệc Thần nghiêng răng nghiêng lợi la lên, không nghĩ tới cái cô gái này không chỉ trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài, ngay cả cảnh vệ trong quân khu của anh, cũng không chịu buông tha!

Nhóm cảnh vệ vừa nhìn thấy tư lệnh đã sợ tới mức ném bài “bóp bóp” nghiêm trang hành lễ, nhìn qua vô cùng nghiêm túc.

Tay Nghe Tiêu run lên, lời xin lỗi đã luyện tập mấy nghìn lần mấy vạn lần ở trong đầu cũng không thể thốt nên lời, cô nuốt nước miếng một cái, chậm rãi ngẩng đầu, căng thẳng nhìn hàm dưới của anh:

“Em...Em, đêm nay có thể ở chỗ của anh không?”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt ái muội của mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Đan Diệc Thần, dáng vẻ “thì ra là thế”

Nhà

Đan Diệc Thần gật tái mặt: “Vào rồi nói.”

Nhìn thấy mỡ nam mặt không chút biểu cảm sải bước đi vào, Nghe Tiêu hé miệng mỉm cười theo sát phía sau, cắt, bề ngoài thì tỏ ra kiêu ngạo, nhưng thực chất không phải đã gián tiếp đồng ý với cô rồi sao.

Vào phòng, Nghe Tiêu lập tức cực kì ân cần: “Em biết anh sẽ không đành lòng nhìn em lưu lạc đầu đường mà.”

Cô nhu thuận dâng trà cho Đan Diệc Thần: “Tối hôm qua là em lỡ mắng, thủ trưởng, anh người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, tha cho em đi.”

Cô nháy nháy mắt với Đan Diệc Thần, nhưng kết quả phát hiện trường quan đại nhân vẫn khoanh tay đứng ở trước cửa sổ, từ đầu đến cuối vẫn không nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 31

Edit: Tịnh An

Nghê Tiêu có chút thất vọng, chẳng nhẽ anh ta tức giận thật sao?

“Này, Đan Diệc Thần, em có lòng chạy tới xin lỗi anh, anh lại thờ ơ như vậy, được, em đi là được.”

Nghê Tiêu nhắc hành lý bước đi, vừa đi được ba bước, lại phát hiện Đan Diệc Thần không có đuổi theo lại khó chịu lùi lại phía sau ba bước, gì, không có động tĩnh gì? Cô cắn răng, tiếp tục lùi lại 2 bước.

Cuối cùng, cô thiếu kiên nhẫn nói:

“Này, em đã lùi một bước rồi, huống hồ là anh tìm người chụp ảnh em trước, em không có sai...”

Bất ngờ không có phòng bị, cô bị một lực mạnh mẽ ôm vào trong ngực, người nào đó ôm rất chặt, khiến cô không kịp hít thở, cô ngo ngác tựa vào ở trong lòng anh, nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ, khỏe mỗi lộ ra nụ cười.

“Nghê Tiêu, em ý vào việc tôi thích em mà làm xằng làm bậy nữa thử xem.” Mặt anh âm trầm, hung tợn nói.

...

Lại lần nữa trở về trong biệt thự nhỏ của cô và Đan Diệc Thần, Nghê Tiêu vui vẻ đi dạo khắp nơi, cô tìm phòng hướng ánh mặt trời, đang chuẩn bị chuyển vào thì A Tú đã giấu chìa khóa ra sau lưng: “Thiếu phu nhân, thiếu gia nói không thể mở tất cả phòng khách cho cô.”

Cô quay đầu nhìn lại, người đàn ông mặc quần áo hưu nhân màu kem rộng rãi đang ngồi ở trên sofa, yên tĩnh uống trà đọc báo, người đàn ông này chính là thâm trầm như vậy, muốn cô dọn vào phòng thì cứ nói thẳng là được rồi nha.

Ba chân bốn cẳng, cô chạy thẳng vào phòng ngủ, không bao lâu sau, bên trong truyền ra tiếng lùm bùm lộp bộp, Đan Diệc Thần không giữ được bình tĩnh, đi tới cửa, đã nhìn thấy bên trong giống như bị đánh cướp, rèm cửa màu xám bị dỡ xuống, bộ sofa màu trắng dị bốc ra, drap giường bị bốc lên...

“Nghê Tiêu, em muốn phá hủy phòng ngủ sao?” Đan Diệc Thần không vui nói.

Nghê Tiêu buông tay, vẻ mặt vô tội: “Nếu như đã quyết định sống cùng nhau, thì đương nhiên phải thương thức cuộc sống của hai người rồi, Đan Diệc Thần, chẳng lẽ anh không cảm thấy bố cục của nơi này quá mức nặng nề sao?”

Nghê Tiêu tiến lên, ôm lấy cánh tay của Đan Diệc Thần, vẻ mặt như đạt được quý khách nói: “Việc ấy,anh có tiền không?”

Đan Diệc Thần đề phòng liếc nhìn cô một cái: “Làm gì?”

*

Hôm nay trong siêu thị của khu Đông Thành thành phố A đột nhiên xuất hiện một cặp đôi kỳ quái, người đàn ông có diện mạo anh tuấn, dáng người cao ngất chỉ là mang nét mặt lạnh nhạt, đồng băng quanh năm, người phụ nữ thì xinh đẹp, mình diễm, mặc áo liền quần màu trắng đen, hoạt bát đáng yêu, hai người bọn họ vừa xuất hiện chiến tranh chỉ vì một cái khăn.

“Em thích cái khăn này.” Người phụ nữ tiện tay cầm lấy ném vào trong giỏ đựng hàng.

Đan Diệc Thần quan sát cái khăn nửa ngày, rốt cuộc cũng nghiêm mặt lấy trở về: “Đổi lại đi.”

“Vì sao? Anh không biết mẫu này đang rất thịnh hành sao?” Người phụ nữ cố chấp lại cầm lấy bỏ vào.

Đan Diệc Thần ân nhẫn, dần lại tính tình, lấy chiếc khăn trở về nhưng mà lần này đưa ra giải thích:

“Cái mẫu này là dành cho đàn ông.” Nói xong lại lấy “một mẫu” khác dành cho phụ nữ từ trên giá xuống.

Cứ thế, bọn họ cứ tranh cãi âm ỉ suốt quãng đường, cho đến khi đến quầy thanh toán. Đan Diệc Thần nhúc nhích đầu nhìn những drap giường hoa hòe bên trong giỏ đựng hàng, còn có vỏ chăn, lạng lẽ nhặt lên một chiếc áo gối khiến anh không nhận được, vừa lúc bị Nghê Tiêu nhìn thấy.

Nghê Tiêu bùng nổ: “Đan Diệc Thần!”

“Đan Diệc Thần!”

Uay, làm sao lại có hồi âm vậy? Nghê Tiêu kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy một người con gái tóc xõa ngang vai, mặc chiếc váy dài vải chiffon, thanh tú

xinh xắn đứng ở trước mặt bọn họ.

Lưu Văn Văn.

Khi đó Nghê Tiêu cảm thấy mí mắt của mình bắt đầu liều mạng giật giật, cô có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, không đợi bọn họ xoay chân chạy lấy người, Lưu Văn Văn lại trình diễn một màn kinh thiên động địa, cô ta cư nhiên....té xỉu rồi!

Đúng vậy, trước mặt bao nhiêu người, người đến người đi như nước chảy, trước mặt Đan Diệc Thần và trước mặt cô, cô ta lại ngã đi một cách rõ ràng như vậy!

Quần chúng bốn phía xung quanh không hiểu chân tướng, hò hét tiến lên cứu người, Nghê Tiêu cứng nhắc nắm tay Đan Diệc Thần không có động tĩnh, nhưng bàn tay anh nắm lấy tay cô đang dần buông lỏng.

Nhận thấy anh muốn tiến lên, Nghê Tiêu kiên quyết biểu hiện quyết tâm của mình: “Không được.”

Đan Diệc Thần nhú mày cúi đầu đánh giá cô, ngoài ý muốn lại nhìn thấy trên mặt cô có vài phần quật cường.

Biết rõ cô gái này có dụng ý không tốt, nhưng cô làm sao có thể để cô ta đạt được mục đích?

Cô nói: “Đan Diệc Thần, nếu như anh qua đó, em sẽ bắt đầu chán ghét anh.”

Đúng vậy, cô chính là một người phụ nữ không hiểu chuyện, đừng nói với cô những đạo lý lớn này nọ, đối với Lưu Văn Văn, cô chỉ có chán ghét.

Bàn tay trong tay không còn nữa, người đàn ông ấy cũng không để ý đến tính trẻ con của cô, bóng lưng của anh biến mất ở trong đám đông, cô buồn bã đứng ở tại chỗ, đột nhiên cảm thấy mình không còn gì cả.

Cán cân hai đầu, chung quy vẫn có một cái bị lệch.

Đan Diệc Thần đẩy đám người ra, sau đó bế Lưu Văn Văn đang xỉu lơ trên mặt đất lên, khi quay đầu nhìn chung quanh chỉ nhìn thấy hàng đã mua đặt ở quầy kết toán.

Cô đã đi mất rồi.

“Diệc Thần, em cảm thấy khó chịu...” Lưu Văn Văn ôm cổ Đan Diệc Thần, cô dựa sát vào trong lòng anh, lẩm bẩm gọi tên anh.

Có giọt nước mắt mờ hồ rớt trên da thịt anh, khiến Đan Diệc Thần chợt nhớ tới bộ dạng quật cường của Nghê Tiêu, cho dù có khó chịu, cô cũng chưa từng rớt một giọt nước anh trước mặt anh

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 32

Gió đêm nhẹ lướt, bốn phía đèn đuốc sáng trưng, quán bán hàng ở thành phố A vào ban đêm ngày càng nhộn nhịp.

“Ông chủ, thêm hai chai bia.” Một đôi tay bóng nẩy bỗng nhiên giơ cao lên, âm thanh giòn tan hô.

Lam Thiệu Ba ghét bỏ nắm lấy ngón tay của Nghê Tiêu: “Cậu nhìn bộ dạng giàu sức chiến đấu vì căn bã của mình đi, tôi thật sự không hiểu nổi, cậu thích Đan Diệc Thần hay là không thích?”

Thích? Không thích?

Nghê Tiêu say khướt, giọng xấu xí dề lên nói: “Tôi nói cho cậu biết, cho dù mất tôi bị mù, tôi tuyệt đối sẽ không thích người đàn ông keo kiệt như Đan Diệc Thần! Anh ta... Anh ta có cái gì tốt...”

Trước mặt nhất thời xuất hiện bóng hình của anh, đúng vậy a, anh ta có cái gì tốt, trừ ngoại hình hơi anh tuấn một chút, ngoại trừ của cải dồi dào, chức vị dọa người, anh ta rốt cuộc có cái gì tốt?!

Trong lòng càng nghĩ càng tức giận, cô lẩm bẩm gọi người phục vụ: “Bia của các người tại sao lại đắng như vậy? Có phải chê tâm tình của tôi còn chưa đủ tệ?”

Lam Thiếu Ba quần lớn, sợ người phục vụ sẽ đuổi Nghê Tiêu như đuổi người điên ra ngoài, liên tục nói xin lỗi.

Chờ Lam Thiếu Ba tính tiền xong, anh vác Nghê Tiêu đang bất tỉnh nhân sự ra ngoài, anh không biết nhà cô ở đâu, nghĩ nghĩ, Lam Thiếu Ba lấy điện thoại trong túi của Nghê Tiêu, gửi tin nhắn cho Đan Diệc Thần, rồi sau đó tìm công viên gần đây.

Đúng là thời tiết mùa hè, để ở trong bụi cỏ kêu ồm ồm, ánh trăng tròn chiếu xuống, cũng mang theo vài phần lãng mạn.

Đầu của Nghê Tiêu tựa vào lệch sang một bên, rơi vào trong ngực Lam Thiếu Ba, anh vốn định đẩy cô ra, nhưng thoáng nhìn thấy đôi gò má phớt hồng của cô thì hơi ngẩn ra.

Những năm gần đây, Lam Thiếu Ba gặp qua không ít phụ nữ, gặp dịp thì chơi, hai bên tình nguyện, trở mặt thành thù, bên nào anh cũng đều trải qua, đối với phụ nữ, cũng xem như cao thủ lão luyện, theo lý thuyết, Nghê Tiêu ở bên cạnh anh lâu như vậy, diện mạo cũng không tệ, nhớ năm đó, tại sao anh lại để ý nhà đầu này?

Nghĩ như thế, Lam Thiếu Ba càng cẩn thận đánh giá khuôn mặt Nghê Tiêu, ánh mắt nhìn chăm chăm đôi mi thon dài đến đôi môi đỏ mọng của cô, anh cảm thấy toàn thân mình có chút không bình thường, đúng lúc này Nghê Tiêu ưm giọng tay vỗ muỗi một cái, Lam Thiếu Ba vội vàng đứng lên từ bên cạnh cô, trong lòng lo lắng khác thường.

“Tôi đi mua cho cậu chai nước.” Anh chạy đi như trốn chạy, ở cửa siêu thị bình tĩnh lại một lát mới mang bình nước trở về, nhưng nhất thời sững sờ.

Đầu Nghê Tiêu thật sự rất đau, rất đau, cô không rành uống rượu, nhưng cho dù uống say cô cũng có thể dựa vào trực giác biết được tình huống của mình không ổn, miễn cưỡng mở mắt ra, chỉ có thể nhìn thấy một người đàn ông mặc âu phục màu lam, ngón tay nhỏ của anh ta đeo một chiếc nhẫn lớn, phía trên có chữ F để trông thấy.

“Thiếu gia, đến chỗ rồi.” Lái xe phía trước dừng xe lại.

Người đàn ông bên cạnh dơ tay bế Nghê Tiêu đầu óc không tỉnh táo ra bên ngoài, Nghê Tiêu định đứng dậy, nhưng bất đắc dĩ có một miếng vải đen che 2 mắt của cô lại, phía trên xịt thuốc gì đó, sau khi cô ngủ được thì bắt đầu ngủ say.

Phùng Tiêu Đình thấy hô hấp của Nghê Tiêu dần dần trở nên ổn định, nhất thời cười, vỗ tay phát ra tiếng: “Lão Vương, nhớ kỹ, bất luận xảy ra chuyện gì, cũng phải giữ cửa cho chặt, bất kì ai cũng không được tiến vào, rõ chưa?”

“Thiếu gia yên tâm! Đừng nói là người, ngay cả con ruồi cũng không bỏ qua một con!” Lão Vương giọng tay lên, hơn 10 người đàn ông mặc âu phục màu đen đã đứng ở trước cửa biệt thự.

Phùng Tiêu Đình cảm thấy vừa lòng, sờ sờ khuôn mặt của người con gái trong ngực, trong mắt hiện ra sự đặc ý: “Tiểu mỹ nhân, lần này xem cô chạy đi đâu.”

Trong phòng khách vang lên điệu nhạc của Mozart, Phùng Tiêu Đình mở một chai rượu đỏ, chậm rãi hớp một ngụm, anh cởi cúc áo, thoải mái ngồi ở trên sofa, thường thức Nghê Tiêu đang ngủ say.

Phùng Tiêu Đình là một người đàn ông thương tiếc phụ nữ, cho dù là đối với vợ trước, thứ nên cho, anh tuyệt đối sẽ không bủn xỉn, điều kiện tiên quyết là, những thứ anh muốn, anh cũng phải có được.

Ban đầu, anh không cần phải cướp đoạt người phụ nữ của Đan Diệc Thần, nhưng mà lần trước sau khi nhìn thoáng qua cô ở quán bar, từ đó anh liền sinh ra hiếu kỳ với cô.

Không chiếm được sẽ khiến lòng người ngứa ngáy, anh càng muốn biết khi người phụ nữ của Đan Diệc Thần ở dưới thân mình lưu luyến triền miên, thì anh ta sẽ có phản ứng gì?

Anh nhẹ nhàng cười, đặt ly rượu xuống, đi qua mở miếng vải đen trên mắt của Nghê Tiêu ra, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt mềm nhũn của cô, dần dần đến môi của cô, xúc cảm mềm mại khiến lòng anh càng thêm hưng phấn, anh chậm rãi cúi đầu, để sát vào môi đỏ mọng, hồng cắn lên đó một ngụm.

Hai mắt đang khép chặt đột nhiên mở to, Phùng Tiêu Đình giật nảy mình, sau đó là một trận trời đất quay cuồng, người phụ nữ vốn nằm dưới thân anh, bây giờ đã cười lên thân anh, níu chặt lấy cả vật của anh.

“Phùng Tiêu Đình, anh muốn chết sao?” Trong mắt Nghê Tiêu hừng hực lửa giận không có chỗ phát tiết, nắm chặt lấy cả vật của anh trong tay, hận không thể siết chết anh.

Phùng Tiêu Đình cười haha, trái lại cả người anh ta hoàn toàn thả lỏng:

“Tôi vốn còn đang nghĩ cô giống như người chết, đợi lát nữa tôi sẽ không có hứng thú chơi đùa, không ngờ cô lại tỉnh nhanh như vậy, cũng tốt, nếu như cô thích tư thế cơ thể này, tôi cũng không để ý.”

Nghê Tiêu cười hắc hắc: “Nếu anh đã hưởng thụ quá trình như vậy, tôi sẽ thành toàn cho anh.”

“Bốp, bốp”

Hai cái bạt tai vang lên, khuôn mặt của Phùng Tiêu Đình trong chớp mắt sưng đỏ giống hệt như đầu heo, anh không nghĩ tới Nghe Tiêu lại mạnh mẽ như thế, nói đánh liền đánh, nhất thời nổi giận, xoay người muốn từ hình Nghe Tiêu ngay tại chỗ, nhưng Nghe Tiêu đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến nơi đến chốn, sau đó mạnh mẽ đá về phía hạ thể của anh, con người Phùng Tiêu Đình đột nhiên co rút, phát ra tiếng kêu đau đớn.

Người mặc áo đen ngoài cửa đưa mắt nhìn nhau, tiếp nhận suy nghĩ trong mắt đối phương: “Không nghĩ tới Phùng Tiêu Đình ở trên giường lại mạnh mẽ như vậy.” sau đó lại duy trì bộ mặt bình tĩnh để nghe ngóng động tĩnh bên trong.

“Nghe, hiện tại thả tôi ra ngoài, tôi sẽ tham tha cho ‘tên kia’ của anh” Không biết từ lúc nào Nghe Tiêu đã cầm lấy một cây kéo, khoa tay múa chân ở trước đũng quần của anh.

Gió lạnh hiu hiu, Phùng Tiêu Đình rõ ràng cảm nhận được uy hiếp, anh miễn cưỡng lộ ra nụ cười: “Nghe Tiêu, có chuyện gì thì từ từ nói đúng không, tôi cũng không thích ép buộc phụ nữ, như vậy đi, cô buông kéo, tôi thả cô ra ngoài.”

Nghe Tiêu bán tính bán nghi nhìn anh ta một cái, thấy anh ta mồ hôi đầy đầu, ánh mắt thành khẩn, không giống như người có lá gan nói dối, nhất thời hung thần ác sát vỗ vỗ đầu anh ta:

“Thành thật một chút cho tôi.”

Bản thân không chỉ bị uy hiếp hơn nữa còn bị một cô gái nhỏ vỗ đỉnh đầu, Phùng Tiêu Đình trong nháy mắt máu đã dồn lên đầu, nếu không phải kéo trong tay cô còn đang lóe ánh sáng lạnh, thì anh nhất định sẽ như con sói mà vỗ lấy con mồi là cô.

Nén giận bị bức bách đến góc tường, Nghe Tiêu trối chết lấy tứ chi của anh, lúc này mới ngênh ngang rời đi.

Vừa mới đẩy cửa ra thì một bóng đen đã nhào tới, ném Nghe Tiêu trở lại bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Bị Chế Phục

“Cô không phải vẫn tự cho mình rất thuần khiết, rất có sức quyến rũ sao? Không phải cô luôn tự cho rằng mình hơn rất nhiều người phụ nữ khác sao? Chờ cô với Phùng Tiêu Đình gạo nấu thành cơm, tôi xem cô còn mặt mũi nào để trở về gặp Đan Diệc Thần.” Ai cũng không phát hiện, người con gái có vẻ mặt ôn nhu, khẽ thì thầm lại nói ra những lời nói ác độc như thế.

Ánh sáng ban ngày chiếu vào mắt khiến mắt Nghe Tiêu đau nhói, cô nhắm mắt cuộn chân nằm ở trên giường, đưa lưng về phía người đàn ông trong phòng vẫn không nhúc nhích.

Phùng Tiêu Đình dơ tay cài dây lưng quần, đi đến trước mặt Nghe Tiêu, còn chưa đứng vững mông đã bị người ta đập một cái: “Phùng đại thiếu, món nợ này không thể dễ dàng quên đi như vậy, nếu bản tiểu thư không thấy thành ý của anh, thì tôi sẽ đến tìm ông nội Phùng đòi công đạo đây.”

Người phụ nữ cười ngọt ngào vô hại, thanh âm từ phía sau truyền đến, khi anh nghe đến hai chữ ‘ông nội Phùng’ thì sắc mặt đã đen lại vài phần.

Trước mặt người nào cũng biết, chi chính và chi thứ của nhà họ Phùng đang tranh giành tài sản rất nghiêm trọng, thân là cháu nội của chi chính, nhưng Phùng Tiêu Đình không được ông nội yêu thích, nếu như chuyện này bị phát hiện, thì chuyện tranh gia sản cũng hết hy vọng.

Giọng nói ngọt ngào tiếp tục bám riết không tha, dẫn dắt mỗi một động tác tiếp theo của Phùng Tiêu Đình: “Anh mau quỳ xuống dập đầu nhận lỗi với Nghe Tiêu, rồi tự tát cho mình ba cái tát, tôi sẽ ngậm miệng xem như chưa từng nhìn thấy gì hết, anh cảm thấy thế nào?”

Những câu nói đều mang theo uy hiếp, nhưng lại như đang thương lượng với người khác, quả nhiên không hô là phụ nữ xuất thân từ nhà họ Đan!

Hai đầu gối Phùng Tiêu Đình mềm nhũn, đang muốn quỳ xuống, thì Nghe Tiêu đã từ trên giường ngồi dậy, như cá bật ra khỏi nước:

“Anh cút cho tôi!”

Lặc Tư Thanh ngồi ở trên sofa để ly rượu trong tay xuống, mỉm cười: “Cuối cùng em cũng khôi phục lại bình thường rồi.”

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi, lòng thấp thỏm cũng buông lỏng.

Tối hôm qua đúng lúc cô vừa mới trở về từ nước ngoài, ở khách sạn nhà họ Phùng, bất ngờ lại đụng phải lão Vương là lái xe riêng của Phùng Tiêu Đình,

lão Vương kia có tật giật mình vừa nhìn thấy cô đã chạy nhanh hơn thỏ.

Lặc Tư Thanh cũng không dễ mắc lừa như vậy, cho nên chặn đường ông ấy lại nói là muốn rủ thiếu gia nhà ông ta uống rượu, kết quả lại đến trước cửa phòng xa hoa này.

Liên tưởng đến bữa tiệc ngày đó, Phùng Tiểu Đình tỏ ra thêm muốn Nghe Tiêu, Lặc Tư Thanh lập tức đoán được người phụ nữ trong phòng là ai, vì thế sử dụng quyền lợi tôn quý của đại tiểu thư nhà họ Lặc, phá hủy cửa chính, kịp thời giải cứu Nghe Tiêu như lửa ở trong nước.

Mặc dù đã ngăn cản trước khi Phùng Tiểu Đình kịp cởi quần, nhưng Lặc Tư Thanh lại không ngăn được sự phẫn nộ và chán nản của Nghe Tiêu.

Lặc Tư Thanh vô cùng thông minh, thấy Nghe Tiêu không hề đề cập đến Đan Diệc Thần, đương nhiên biết cảm xúc của cô chắc chắn có liên quan đến Đan Diệc Thần.

Nghe Tiêu dĩ nhiên căm giận Phùng Tiểu Đình nhưng dù sao cô cũng không thể so với Lặc Tư Thanh, cô không có thân phận thiên kim tiểu thư, càng không có sự che chở của Đan Diệc Thần, nói không xa, việc đính hôn của cô và Đan Diệc Thần cũng sẽ tràn đầy nguy cơ như núi đổ.

Vì thế mặc dù giờ phút này nhận rất nhiều sỉ nhục, cô cũng chỉ có thể đánh anh ta vài cái rồi đuổi anh ta ra khỏi phòng.

Tất cả đều khôi phục lại yên tĩnh, Nghe Tiêu nhìn di động vô số lần rồi nhét nó vào trong túi, suốt cả một đêm, Đan Diệc Thần cũng không tới cứu cô!

Anh ta tuyệt tình như vậy! Nhẫn tâm như vậy!

Anh ta căn bản không quan tâm cô chết sống như thế nào!

Nghe Tiêu dờ dẫm ngồi ở trên xe, dọc đường đi hai người im lặng không nói gì, đến nhà, tầm mắt của Nghe Tiêu dừng ở trong vườn hoa nhỏ, hoa hồng trước đây cô trồng đã bị người ta nhổ sạch không còn một cây!

Đan Diệc Thần về rồi sao? Anh ta tức giận cô đến vậy sao? Hơn nữa, những đóa hoa đó thì có tội tình gì?

Cô chỉ cảm thấy máu dồn hết lên trán, đi vài bước đã vào tới phòng khách, suýt nữa đã đụng vào A Tú đang bước vội ra ngoài.

“Ôi, thiếu phu nhân, cuối cùng cô cũng trở về rồi! Tư lệnh đang ở trên lầu...” A Tú có điều ngụ ý nói, nhìn người phụ nữ mang giày cao gót xuất hiện, thì vội vàng lui ra ngoài để lại chiến trường cho Đan Diệc Thần.

Đan Diệc Thần đứng ở đầu bậc thang lầu hai, hai tay nhét vào túi, từ trên cao nhìn xuống Nghe Tiêu.

Anh nhìn Nghe Tiêu như nhìn người xa lạ, ánh mắt không dừng lại mà nhìn A Tú ở phía sau Nghe Tiêu: “A Tú, bùng điểm tâm lên, cơm chiều chúng tôi sẽ ra ngoài ăn, không cần làm.”

Chúng tôi? Nghe Tiêu kinh ngạc nhìn người phụ nữ chậm rãi xuất hiện phía sau anh, mặc áo tắm của cô, đội băng đô của cô, cười so với hoa hồng gai còn xinh đẹp hơn ba phần.

Cô thua, bại bởi mối tình đầu của Đan Diệc Thần, bại bởi tranh cãi dài dòng không có chừng mực và không tín nhiệm.

Ra đi như vậy? Đẹp đường rồi khỏi nhà họ Đan, sau đó để cho Lưu Văn Văn kia đắc ý hả hê?

Không! Nghe Tiêu cô không phải là người như thế!

Lưu Văn Văn đánh chiêng trống khiêu khích lớn thế, thử xem, trong cuộc chiến tranh giành đàn ông này, ai mới là người chiến thắng thật sự?

Bầu không khí nặng nề trong phòng khách trôi qua khoảng ba giây lại vì nụ cười của Nghe Tiêu mà càng trở nên kì quái, Nghe Tiêu cười xinh đẹp kéo lấy tay Lặc Tư Thanh vừa mới bước vào, lộ ra nét mặt ủy khuất với Đan Diệc Thần:

“Đêm qua em với chị Lặc cùng nhau uống rượu nên không có về nhà. Dù sao ở công ty cũng không có chuyện gì, em cũng muốn nghỉ ngơi một thời gian, nhân tiện giữ chị Lặc ở lại mấy hôm. Diệc Thần, anh nói xem có được không?”

“Em quyết định đi.” Đan Diệc Thần không có biểu cảm, xoay người rời đi.

Lưu Văn Văn uốn éo thân hình như con rắn nước, bày ra ánh mắt khinh thường giống như muốn thiêu cháy cả người Nghe Tiêu.

Lặc Tư Thanh kinh ngạc sờ sờ trán Nghe Tiêu: “Em không có phát sốt chứ? Lại lên cơn thần kinh gì đấy?”

“Em không có bệnh!” Nghe Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi vỗ bàn: “Em muốn để Lưu Văn Văn biết, trận chiến này, cô ta thua là cái chắc!”

Lặc Tư Thanh cúi đầu cười, Nghe Tiêu đúng là ngây thơ, trong chuyện tình cảm đâu có đạo lý ai thắng ai thua? Chỉ có yêu hay không yêu mà thôi.

Nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của Đan Diệc Thần, rõ ràng trong lòng yêu Nghe Tiêu, kỳ thật ngay từ đầu Nghe Tiêu đã là người thắng trận chiến này nhưng mà cô ấy vẫn ừ ừ cạc cạc không biết mà thôi.

Nhưng, Lạc Tư Thanh lại không có ý định vạch trần, đòi người chính là nhằm chán thế, có thêm vài trò khôi hài cũng xem như thêm chút gia vị cho cuộc sống.

Cô vỗ vỗ bả vai Nghê Tiêu: “Này, giúp chị một tay, đem cái hộp này tới phòng khách.”

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 35: Nhìn Chằm Chằm Vị Hôn Phu Của Tôi Làm Gì?

Nếu muốn phá cục diện bế tắc hiện tại của cô và Đan Diệc Thần, đầu tiên phải bắt đầu xuống tay với những người bên cạnh cô, cô hí hóp mắt, đi gọi điện cho Đan Diệc Thuyền.

Sáng sớm cô đã chạy thẳng vào phòng Lạc Tư Thanh, cô ấy đang trồng cây chuối tập yoga, cô mỉm cười quý dị với Lạc đại tiểu thư:

“Chị Lạc, chị mới từ Nam Phi về, chắc vẫn chưa có cơ hội gặp bạn bè trong nước nhỉ?”

Lạc Tư Thanh mở to mắt, đúng lúc nhìn thấy sự nhiệt tình không ngăn được trong mắt Nghê Tiêu, nhất thời có loại dự cảm không tốt: “Nghê Tiêu, em muốn làm gì?”

Nghê Tiêu cười hắc hắc: “Đương nhiên là cho chị một kinh hi rồi!”

Cô nhẹ nhàng ho khan một tiếng, vèo một cái đã kéo cánh cửa chính ra: “Ten ten ten tên, chị Lạc, chị xem ai tới thăm chị nè.”

Lạc Tư Thanh cố sức để chân chạm đến đầu mình, nhất thời cả kinh, cả người bắt ổn, ngã xuống cái rầm.

Tiếng gió đảo qua bên người, thân thể của cô bị người tới ôm lấy kịp thời.

Hơi thở vừa xa lạ, vừa quen thuộc, vòng ôm khiến lòng người an tâm.

Thời gian gần như chỉ có vài giây nhưng Lạc Tư Thanh lại muốn lắng đọng vào trong lòng anh, không muốn nghĩ gì nữa.

Nhưng khi gò má chạm vào quần hàm cứng rắn trên quần áo của đối phương, thì Lạc Tư Thanh đột nhiên phục hồi tinh thần lại, cô đẩy Đan Diệc Thuyền ra, cả giận nói: “Chúng ta đã ly hôn rồi, anh còn muốn làm gì?”

Đan Diệc Thuyền bình tĩnh đáp lại: “Đây là nhà em trai anh.”

Lạc Tư Thanh nhanh mồm nhanh miệng, bỗng nhiên trở nên chậm chạp, cô đảo mắt nhìn về phía cửa, đầu sỏ Nghê Tiêu đã trốn mất dạng rồi.

Cô cúi đầu xuống, vừa vặn nhìn thấy băng vải màu trắng trên mu bàn tay anh, trong lòng trầm xuống, nhất định lại bị thương trong lúc nhận nhiệm vụ, anh từ trước đến nay đều không yêu quý sinh mệnh của mình, trước ly hôn cũng vậy, hiện tại cũng thế.

Người đàn ông này giống như chiến thần, anh ta dồn hết tinh lực để đánh bại địch giành chiến thắng, anh ấy là một người đàn ông luôn lấy đại cục làm trọng, trong lòng anh quân đội là thứ nhất, gia đình thứ hai.

Có lẽ vì như vậy, nên bọn họ không có cách nào có thể tiếp tục nắm tay đi tiếp đoạn đường còn lại.

Lạc Tư Thanh thu hồi ánh mắt, khóe mắt có phần cay cay: “Thời gian của anh không phải vẫn luôn rất quý sao? Sao hôm nay lại có thời gian phá lệ đến thăm em trai của anh vậy?”

“Vốn là không có thời gian, nhưng nghe nói em về nước rồi.” Anh xoay người cô qua, ánh mắt đen lướt qua gương mặt cô, bỗng lộ ra một tia đau lòng: “Tại sao lại gây nhiều như vậy?”

Bị bàn tay to của anh ôm lấy, đầu Lạc Tư Thanh vùi vào lòng anh, Đan Diệc Thuyền thấp giọng nói: “A Thanh, cho dù Nghê Tiêu không liên lạc với anh, anh cũng chuẩn bị tới tìm em, anh chuẩn bị đi vắng một thời gian.”

Trong lòng Lạc Tư Thanh nhảy dựng, vội vã ngẩng đầu nhìn anh: “Một thời gian là bao lâu?”

Cô từng là người làm việc và sinh hoạt trong quân đội, cô biết đi vắng một thời gian nhất định sẽ đi kèm với nhiệm vụ nguy hiểm, trước khi ly hôn anh đã từng biến mất một thời gian, ba tháng sau trở về, cô mới biết anh đi năm vùng trong một tổ chức buôn lậu sủng ông đạn dược quốc tế, một lần hành động

đã phá tan tổ chức này.

Lúc này đây, Đan Diệc Thuyền vẫn im lặng giống như bình thường, anh không thể đưa ra thời gian cụ thể, có thể là 3 tháng nhưng cũng có thể là nửa năm, một năm, hay có thể là... Cả đời cũng không về được.

Lặc Tư Thanh theo dõi nét mặt lặng im của anh, trong lòng bỗng cảm thấy đau đớn, tiếp đó là ý hận sâu sắc, cô tiện đà kéo Đan Diệc Thuyền nằm xuống giường rồi thuận thể cười lên người anh.

Trên mặt nghiêm túc của anh lộ ra một tia dịu dàng: “A Thanh, đừng náo nữa.”

Nước mắt Lặc Tư Thanh rơi xuống, cô nâng tay cời bỏ dây cột tóc, mái tóc đen nhánh xõa xuống vai, sau đó Đan Diệc Thuyền nhìn đắm đắm vào chiếc áo cô cời xuống, lộ ra dáng người kiều ngạo, cuối cùng, lúc cô muốn cời bỏ áo lót thì bị Đan Diệc Thuyền nắm chặt tay lại.

Người đàn ông hô hấp dồn dập: “A Thanh, đừng quyến rũ anh.”

Lặc Tư Thanh cúi người, nội y trượt xuống, lộ ra phần lưng trơn bóng, cô dán sát vào nhịp tim đập loạn cào cào của anh, thì thầm nói:

“Cứ như vậy cho anh... Xem như là lần cuối cùng, được không?”

Đan Diệc Thuyền cảm thấy lòng tê rần, xoay người đè lên người cô, tìm đúng chỗ mẫn cảm trên người cô, rồi hung hăng cắn xuống.

Tòa nhà họ Đan to như vậy, bởi vì có hai vị khách mời đến, bỗng nhiên trở nên náo nhiệt hẳn.

Dĩ nhiên, náo nhiệt là một mình Nghê Tiêu, không có liên quan gì đến Đan Diệc Thần.

Hôm nay A Tú xin phép về nhà, trong bếp chỉ có một mình cô, cô làm điểm tâm, đi đến ngưỡng cửa thư phòng, chợt nghe thấy giọng nói hờn dỗi của Lưu Văn Văn:

“Diệc Thần, anh không thể vẽ cho em một bức tranh sơn dầu sao?”

Nghe hay nhờ! Nghê Tiêu đứng ở cửa, mài dao soàn soạt suốt nửa ngày, điều chỉnh lại cơ mặt của mình, lúc này mới cười tí mắt đi vào.

“Lưu tiểu thư đến lâu rồi, nhưng tới hôm nay tôi mới có thời gian để tiếp đón cô, thật ngại quá!” Cô ung dung thản nhiên đứng ở giữa Đan Diệc Thần và Lưu Văn Văn, ngăn khoảng cách giữa 2 người, Nghê Tiêu bày ra tư thế nữ chủ nhân, liếc xéo Đan Diệc Thần một cái:

“Anh cũng thật là, sao có thể sắp xếp cho Lưu tiểu thư ở phòng khách mà em làm việc. May là Lưu tiểu thư là người rộng lượng, sẽ không để ý đến những điều này, phải không?”

Lời nói khách sáo của Nghê Tiêu không phải chỉ nói cho Lưu Văn Văn nghe, mà còn nói cho cả Đan Diệc Thần nghe.

Lưu Văn Văn cảm thấy xấu hổ, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Đan Diệc Thần.

Ai ngờ Nghê Tiêu bỗng nhiên vỗ đùi: “Đúng rồi, Diệc Thần, hôm nay anh cả đến đây, em đặc biệt xuống bếp làm cho anh ấy một bát canh, lần này mùi vị nhất định sẽ rất ngon, đợi lát nữa anh phải ăn thêm hai bát nhé...”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt Đan Diệc Thần đã thay đổi từ vàng sang xanh rồi chuyển sang trắng bệch, đủ loại màu sắc, rất là đặc sắc.

“Anh đi tìm anh cả.” Đan Diệc Thần viện cớ lặng lẽ ra khỏi phòng sách, ở chỗ rẽ giữa chật lấy người hầu, nhẹ giọng dặn dò: “Canh đó, về nói là chưa có nấu xong, bụng món khác lên đi...”

Lúc bấy giờ, Nghê Tiêu mới mỉm cười nhìn Lưu Văn Văn: “Thế nào, ánh mắt vẫn còn luyến tiếc bóng hình của anh ấy, nên vẫn chưa thu hồi được sao?”

Đan Diệc Thần không có ở đây, nguy trang dư thừa cũng không cần thiết, Lưu Văn Văn cười lạnh một tiếng:

“Vị hôn phu của cô? Nghê Tiêu, đừng quên, hai người vẫn chưa kết hôn với nhau, thời gian còn dài, ai mới là nữ chủ nhân thật sự của ngôi biệt thự này vẫn chưa nói rõ. Huống hồ, trong lòng Đan Diệc Thần có đoạn hồi ức 4 năm đại học của chúng tôi, còn giữa hai người có gì? Đừng ngây thơ nữa!”

Lưu Văn Văn đã sớm nhận định, Nghê Tiêu chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, cô sẽ chờ Nghê Tiêu trở mặt với cô hoàn toàn, nhưng ai ngờ cô ta vẫn cười tí mắt từ đầu đến cuối, bộ dạng không thèm để ý.

Chỉ thấy Nghê Tiêu nhìn nhìn chung quanh một chút, trên bàn bày chiếc bình hoa cô với Đan Diệc Thần mua về, cô vung tay lên, bình hoa rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Lưu Văn Văn kinh ngạc nhìn Nghê Tiêu đạp chân lên những mảnh vỡ ấy, trên chân cô chỉ mang một đôi dép mỏng!

Rất nhanh, tiếng hét của Nghê Tiêu từ trong phòng đã truyền ra ngoài.

“Cô điên rồi!” Lưu Văn Văn lùi từng bước về phía sau, không dám tin nhìn những vết máu loang lổ trên chân Nghê Tiêu.

Nghê Tiêu cười nhạt: “Lấy đạo của người, trả lại cho người, Không phải cô rất am hiểu việc vu oan giá họa sao?”

Cánh cửa bỗng bị người ta đẩy ra, tất cả diễn ra quá đột ngột, cho nên thời điểm Nghê Tiêu ngã xuống, Luru Văn Văn vẫn chưa kịp giải thích cho mình.

“Chuyện không liên quan đến cô Luru...” Nghê Tiêu đau đến nghiến răng chịu đựng nhưng trước sau vẫn không quên nói ra lời kịch đã sắp đặt trước, mẹ nó, tuy rằng đã rất cẩn thận, nhưng dù sao cũng bị mảnh vỡ đâm vào chân, thật sự rất đau!

Đan Diệc Thần đảo mắt lạnh băng liếc nhìn Luru Văn Văn, nhếch lên nụ cười lạnh lẽo, dường như đã phán cho cô ta tội chết, sau đó, anh không chút do dự khom người xuống, vuốt ve sợi tóc mềm mại của Nghê Tiêu, rồi ôm cô đi ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 36: Tuyệt Tình!

Luru Văn Văn đứng ở trong thư phòng, cả người phát lạnh, không biết trải qua bao lâu, cô ta mới phục hồi tinh thần lại, cô lặng lẽ gọi một cú điện thoại cho Phùng Tiêu Đình: “Phùng Tiêu Đình, con nhỏ này không dễ ức hiếp như trong tưởng tượng của tôi và anh, tôi cần bản không trị được cô ta!”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười lười nhát của Phùng Tiêu Đình: “Lẽ nào cô cam lòng để Đan Diệc Thần yêu cô ta?”

Luru Văn Văn im lặng hồi lâu, cúp điện thoại.

Anh nói không sai, cô không cam lòng.

Phùng Tiêu Đình ném điện thoại lên sofa, gác chân lên trên bàn, một cô gái xinh đẹp đang đứng trước mặt anh, anh cầm một xấp tiền ném tới trước mặt cô ta: “Làm tốt lắm, cứ tiếp tục làm ở nhà Đan Diệc Thần đi. Nếu như không có chuyện gì thì đừng manh động.”

Cô gái nhặt tiền lên, do dự một lát rồi đột nhiên hỏi: “Luru Văn Văn thích Đan Diệc Thần như vậy, anh không sợ cô ta sẽ khai anh ra sao?”

Phùng Tiêu Đình cười haha, đi đến bên cạnh cô gái, dùng tay nhẹ nhàng vỗ lên mặt cô: “Vậy còn cô? Cô nói cho bản thiếu gia biết, cô có thích Đan Diệc Thần hay không?”

Cô gái trẻ lắc đầu: “Tôi có thể học đại học, tất cả đều nhờ công lao của anh, tôi sống là người của Phùng thiếu, chết là ma của Phùng thiếu.”

Phùng Tiêu Đình nhìn khuôn mặt đoan trang của cô, gương mặt tràn đầy sức sống của tuổi trẻ biết bao, nhìn một cách tỉ mỉ, trên mặt lộ ra ba phần quật cường cực kì giống với cô gái tên Nghê Tiêu.

Anh bỗng động tâm suy nghĩ, bóp chặt cằm cô ta: “Ba vạn, đến phòng tôi.”

Không có đường thương lượng, anh vỗ tay một tiếng, có người đưa tiền đến, một xấp thật dày, dưới ánh sáng lộ ra mùi tội ác.

Anh ta biết mẹ của cô ta gần đây bắt đầu phẫu thuật, với một người bình dân như cô mà nói, nếu không có tiền, khó mà bước tiếp trên thế giới này.

Anh ta huyết sáo, từ từ đứng dậy đi tắm, trong phòng khách trống rỗng, cô gái đưa tay, chạm rảnh nhát tiền bỏ vào trong túi của mình, ngẩng đầu nhìn một đường nhỏ hẹp dài thông đến phòng ngủ, tối om không thấy bóng người.

Cô cột lại tóc rơi bên tai, cô im lặng cởi bỏ cúc quần áo, sau đó đi vào phòng ngủ.

Không ai có thể thay đổi xuất thân của mình, nhưng thường thường, họ có thể thay đổi vận mệnh mà xuất thân mang đến.

Cô sẽ không trở thành quân cờ của anh ta mãi.

Khi người đàn ông mang theo thân thể còn vron hơi nước từ phòng tắm đi ra, một giọt nước mắt chậm rãi rơi khỏi khóe mắt cô, tự tôn thương là từ được dùng để tự dối gạt mình, cô không có, và cũng không cần.

Từ khi bùng nổ chiến tranh liên tiếp với Đan Diệc Thần, cô rất ít khi yên lặng ở bên cạnh anh, lúc này nhìn thấy người đàn ông cao lớn như anh, đang cúi đầu tỉ mỉ bôi thuốc khử trùng lên vết thương của cô, Nghê Tiêu bỗng cảm thấy vết thương này thật đáng giá.

Chợt, có mảnh thủy tinh được gấp ra, đau đến nỗi Nghê Tiêu rên lên một tiếng, ánh mắt anh bắn tới sắc như đao, trong lòng Nghê Tiêu chợt dạ, nhất thời không dám lên tiếng.

Sau khi băng bó xong tất cả, Đan Diệc Thần đứng dậy muốn rời khỏi, Nghê Tiêu hít sâu một hơi, đột nhiên đứng dậy ôm lấy eo anh từ phía sau: “Chúng

ta đừng giận đối nữa được không?”

Cô và anh khó khăn lắm mới vượt qua tất cả, cô thật vất vả mới biết được mình thích anh, không thể vì người thứ ba xen vào mà rời xa nhau.

Đan Diệc Thần không nói gì, nhưng sống lưng càng cứng đờ.

Nghê Tiêu lại tiếp tục chân thành kiểm điểm bản thân: “Em biết em rất tùy hứng, nhưng sau này em sẽ sửa, anh có thể tha thứ cho em không?”

Xấu hổ, im lặng đi qua, Nghê Tiêu không thể tiếp tục được nữa, đang muốn chui vào chăn để che đi sự lúng túng của mình, Đan Diệc Thần bỗng quay đầu lại.

Anh chậm rãi rút tay từ trong tay Nghê Tiêu ra, cười như không cười liếc mắt nhìn cô: “Khăn trưng vậy làm gì? Anh chỉ muốn đi toilet thôi.”

Sắc mặt Nghê Tiêu nhất thời suy sụp: “Anh bắt nạt em!”

Rեն sắt khi còn nóng, cô rúc đầu chui vào trong ngực anh làm nũng, vừa mừng thầm trong lòng, xem ra vị hôn phu này của cô rất không có nguyên tắc, bất kể cô phạm lỗi gì, chỉ cần làm nũng một chút anh sẽ chịu thua, sau đó anh ấy sẽ đi vào khuôn khổ của bạn vô điều kiện.

Hai người ở trong phòng tóc mai kề cận một lát, Đan Diệc Thần vốn định nghiêm mặt giáo huấn cô vài câu, nhưng mỗi lần bị cô cọ tới cọ lui, thì ngọn lửa trong lòng lại bị dập đi không ít, làm sao còn có thể trách cứ cô?

Đợi đến thời gian ra ăn cơm chiều, Nghê Tiêu lại rúc trong lòng Đan Diệc Thần, ra dáng người vợ dịu dàng.

Cộng thêm Lặc Tư Thanh và Đan Diệc Thuyền vừa mới thỏa mãn ở trong phòng, bốn người ngồi cùng nhau, giống như gia đình lớn tụ hội, Luru Văn Văn vốn định giải thích, nhưng trên bàn cơm hoàn toàn không có chỗ để cô chen miệng vào, chỉ có thể ôm bụng tức im lặng ăn hết bữa cơm.

Cả buổi tối, Nghê Tiêu đều quấn quít ân ái với Đan Diệc Thần, Luru Văn Văn căn bản không có cơ hội tiếp cận, thật vất vả mới chờ đến khi Nghê Tiêu đi nghe điện thoại, Luru Văn Văn mới nắm lấy cơ hội, là chẳng chực khóc:

“Diệc Thần, em có chuyện muốn nói với anh.”

Trong vườn hoa yên tĩnh, ánh trăng sáng treo ở giữa màn đêm im ắng, nếu không phải do nét buồn bã trên mặt Luru Văn Văn, anh dường như nhớ lại đêm hè bốn năm trước, cũng cảnh sắc như vậy, và cô cũng như vậy.

Chẳng qua, khi đó, anh còn quá non nớt, không đủ can đảm để níu giữ mối tình này.

“Ban sáng, em thật sự không có ném vỡ bình hoa, là Nghê Tiêu cố tình giẫm lên mảnh vỡ.”

Luru Văn Văn nhanh chóng nói ra chân tướng, cô biết trong mắt Đan Diệc Thần không thể lưu giữ chút bụi bẩn, càng không chấp nhận mình bị lừa gạt.

Ai ngờ không xuất hiện bảo táp như dự đoán, mà chỉ nghe anh bình tĩnh nói:

“Tôi biết.”

Vậy tại sao? Tại sao lúc đó lại im lặng thuận theo Nghê Tiêu, thậm chí còn phối hợp diễn màn kịch này với cô ta?

Đan Diệc Thần nhẹ nhàng nở nụ cười, anh là quân nhân, đáng ngờ lúc nào cũng nghiêm túc, quy củ, khí chất giống như gió lạnh trắng sáng, nhưng giờ phút này anh lại ngồi dựa ở trên ghế, tùy ý giống như con báo nhỏ đã ăn núp rất lâu, nguy hiểm, gợi cảm, mỉa mai hoặc.

“Văn Văn, chìa khóa biệt thự Thu Sơn không đổi, bởi vì không cần thiết. Cô tìm người theo dõi Nghê Tiêu, rồi gửi ảnh của cô ấy chụp cùng với Trần Thiệu Dương đến cho tôi, cô liên kết với Phùng Tiêu Đình, thông đồng với bác sĩ giải phẫu viêm ruột thừa để diễn trước mặt tôi, tôi rất thương thức. Đây là phần thưởng cô đáng được nhận.”

Một tấm chi phiếu đưa tới, ngón tay anh thon dài tuyệt đẹp mà con số trên tấm chi phiếu cũng đủ để Luru Văn Văn buông bỏ mọi thứ cao chạy xa bay.

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Đồ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 37

Cô ta lùi về phía sau vài bước, nước mắt mới thật sự rơi xuống, là sợ hãi, càng là sợ hãi: “Anh Rõ ràng cái gì anh cũng biết, ... Vì sao còn giả bộ ngốc?”

Anh ung dung thân nhiên phối hợp với diễn xuất của cô, từ đầu đến cuối đều cư xử giống như đã rơi vào bẫy của cô, im lặng, cười lạnh, đang nhìn cô diễn một cuộc âm mưu sớm đã bị nhìn thấu?

Ánh mắt Đan Diệc Thần chậm rãi trở nên nhu hòa: “Tôi muốn cô ấy chính miệng thừa nhận, cô ấy yêu tôi.”

Chỉ đơn giản như vậy, tất cả, toàn bộ những hành động trẻ con, đều giấu dưới lớp ngoài bình tĩnh, sự tức giận, cảm xúc và phản ứng khó hiểu này đều có thể xác định vị trí của cô trong lòng anh.

Bốn năm trước, cô bất ngờ xuất hiện trong sinh mệnh của anh, để lại dấu ấn khắc cốt ghi tâm, bốn năm sau, anh và cô cuối cùng cũng gặp nhau, nhưng người con gái đáng chết kia lại một mực trốn tránh, trong hai mươi mấy năm cuộc đời, lần đầu tiên anh vì tình yêu mà suy tính thiệt hơn.

Lưu Văn Văn che khuôn mặt, lệ rơi đầy mặt, cô ta vốn nghĩ mình sẽ khóc rống một trận nhưng cuối cùng lại biến thành cười to trong tuyệt vọng: “Thì ra anh căn bản chưa từng yêu em, em nên biết sớm, năm đó nếu anh thật sự yêu em, cho dù em muốn đi, Đan Diệc Thần anh muốn giữ một người lại là chuyện dễ dàng đến mức nào, nhưng anh trơ mắt nhìn em rời đi! Đan Diệc Thần, anh thật nham hiểm! Anh thật nhẫn tâm, thật tuyệt tình!”

Việc đã đến nước này, cô không còn mặt mũi ở lại, Lưu Văn Văn cắn răng cầm lấy chi phiếu, xoay người đi được vài bước, bỗng dừng lại: “Một ngày nào đó, Nghe Tiêu sẽ vì sự đáng sợ của anh mà rời xa anh.”

Đan Diệc Thần cười nhẹ một tiếng: “Đáng tiếc, tôi mãi mãi sẽ không để cô ấy biết.”

Lệ trong mắt cô ta rơi xuống, lúc này trong lòng cô ta không biết đang hận nhiều thêm một ít, hay hối tiếc nhiều hơn một ít, vốn tưởng rằng lần này trở về có thể cướp lại trái tim anh, hóa ra cô chưa từng có được.

Bốn phía rớt cuộc cũng khôi phục lại yên lặng, Đan Diệc Thần miễn cưỡng lờ mờ bóng người trong bóng đêm: “Nghe trộm lâu như vậy, còn không ra?”

Lặc Tư Thanh cười hi hi, tao nhã ngồi xuống: “Tôi đã sớm nói mà, đàn ông nhà họ Đan rất đáng sợ nhưng mà tất cả mọi người không tin.”

Đan Diệc Thần khép hờ mắt, lông mi thon dài che giấu cảm xúc trong mắt: “Còn chưa cảm ơn chị lần trước đã cứu Nghe Tiêu. Còn Phùng Tiêu Đình, tôi sẽ bắt anh ta phải trả cái giá nên trả.”

Thật xa, Lặc Tư Thanh nhìn thấy Nghe Tiêu vẻ mặt vui cười đi tới, cô bỗng nhiên có chút hâm mộ Nghe Tiêu: “Diệc Thần, cậu nói xem, có phải lúc trước tôi không nên ly hôn với anh của cậu không? Nếu lúc ấy vẫn kiên trì tiếp tục, có lẽ giờ chúng tôi đã có con rồi.”

Cô hận Đan Diệc Thần là người lính cứng nhắc nhưng cũng thương anh cương trực công chính, ghét ác như thù, ly hôn với anh là vì ghét anh xem thường mạng sống, nhưng sau khi ly hôn cô mới phát hiện, ngay cả quyền trách mắng anh không để ý đến sống chết cô cũng không có, mới bắt đầu dần dần hối hận khi ấy mình quyết định quá vội vàng.

Nghĩ tới đây, Lặc Tư Thanh chớp chớp mắt nhìn Đan Diệc Thần: “Hãy quý trọng thật tốt, đừng làm cô ấy bị tổn thương.”

“Hai người nói gì vậy? À đúng rồi chị Lặc, lúc này sắp Đan bảo tôi nói với chị, anh ấy đi rồi, chị không cần tiễn.” Nghe Tiêu lấy ra một bức thư đưa cho Lặc Tư Thanh.

Sắc mặt Lặc Tư Thanh nhất thời trở nên tái nhợt, cô ấy vẫn tiêu sái như ngày xưa, ném bức thư xuống mặt đất rồi giẫm nát như, cả giận nói:

“Lúc nào cũng không chào mà đi như thế, tôi muốn nghe chính miệng anh ta nói lời tạm biệt!”

Lặc Tư Thanh mang theo lửa giận lần đầu tiên nhìn thấy trong đời đuổi theo Đan Diệc Thần, Nghe Tiêu nhún nhún vai một cách vô tội:

“Chuyện không liên quan đến em.”

Chỉ còn lại hai người ở trong hoa viên rất yên tĩnh, ánh mắt Nghe Tiêu nhìn khắp nơi xung quanh, sau đó nhìn thấy rất nhiều hoa hồng nở đỏ rực cả một mảng sân giống như ngọn lửa bùng cháy, đẹp không sao tả xiết.

“À, anh trồng những đóa hoa này khi nào thế, thật đẹp!” Nghe Tiêu kinh ngạc, quay đầu mỉm cười.

Anh ôm lấy eo nhỏ của cô theo quán tính, anh bỗng cảm thấy chuyện này cần phải đăng lên nhật báo, anh ôm lại cái đầu nhỏ cứ lắc qua lắc lại của cô, nhìn vào đôi mắt trắng đen rõ ràng ấy, ngưng trọng nói:

“Nghe Tiêu, chúng ta kết hôn đi!”

“Àm ăm” một tiếng, chân trời dường như có tiếng sấm truyền đến, Nghe Tiêu che lỗ tai, về mặt kinh ngạc nói:

“Hà, anh vừa nói cái gì?”

Đan Diệc Thần nhanh chóng đen mặt, anh cúi người xuống, khí thế bức người, Nghe Tiêu không chịu được khí lạnh thấu xương của anh, nhất thời công phá, cười như một đóa hoa:

“Ồi, sắp Đan, người ta muốn nghe lại một lần, anh nói lại lần nữa không được sao?”

Đan Diệc Thần bị nụ cười xinh đẹp của cô khiến lòng ngửa ngáy, nhìn không được cúi đầu hôn lên môi cô, Nghê Tiêu ôm ờ vui đùa với anh nửa ngày, ôm cổ đáp lại nụ hôn của anh.

Hai người đang rơi vào cảnh đẹp hôn đến khó chia lìa thì tiếng chuông chói tai vang lên, trong lòng Nghê Tiêu quynh lên muốn đẩy Đan Diệc Thần ra nhưng bị anh trói chặt hai tay sau lưng, sau đó anh hơi rời môi cô một chút, thở hổn hển nói:

“Chuyên tâm một chút cho anh.”

Ánh mắt Nghê Tiêu liếc nhìn người ở cửa, nhất thời gấp đến độ:

“Ừm (đừng), ừm (đừng), ừm (đừng)...”

Mọi loại xô đẩy khiến lòng anh phiền chán, anh quay đầu, chỉ thấy một cây gậy chống bay đến trước mặt, dù anh đưa tay ôm Nghê Tiêu nhanh nhẹn né tránh, nhưng vẫn bị trúng vào tay.

“Còn không mau mở cửa cho bố!” Nghê Chấn đứng ở cửa tức giận đến giậm chân, chỉ thiếu chút nữa giết chết kẻ có ý đồ với con gái của ông.

Nghê Tiêu xấu hổ, hận không thể chết đi cho rồi, Đan Diệc Thần cũng vẻ mặt lúng túng, hai người vội vàng đem túi lớn túi nhỏ đi vào cùng với Nghê Chấn và Dương Vạn Lệ, không khí rơi vào im lặng.

Vẫn là Nghê Chấn phá vỡ không khí im lặng trước, bày ra dáng vẻ uy nghiêm của trưởng bối: “Tuy rằng ba đồng ý cho Nghê Tiêu ở cùng với con, nhưng các con cũng không nên không biết lớn biết nhỏ thế, dám đảo lộn càng khôn giữa ban ngày ban mặt...”

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 38

Bị Dương Vạn Lệ hung hăng bấm một cái vào cánh tay, ý thức được lời nói của mình đã hơi quá, ông lập tức kéo nó trở về: “Khụ, khụ, cũng không biết thu liễm bớt.”

Bố vợ mất hứng, Đan Diệc Thần đành dần lại suy nghĩ muốn kết hôn, đợi đến khi an ủi bố mẹ xong, sắp xếp cho họ chỗ nghỉ ngơi, Nghê Tiêu mới thừa dịp bóng đêm, lên vào phòng của Đan Diệc Thần.

Cô rón ra rón rén tới gần trước giường anh, bật đèn đầu giường, tiện tay móc một tấm ảnh chụp nhét vào trong ví tiền của Đan Diệc Thần, sau đó đưa tay chỉ chỉ vào trán anh, lầm bầm nói:

“Anh đó, nhất được một vị hôn thê dịu dàng ngoan ngoãn đáng yêu xinh đẹp như em, thật quá tiện nghi cho kẻ mặt lạnh như anh rồi.”

Sau khi làm xong tất cả, cô mới lặng lẽ ra khỏi phòng.

Đến lúc trong phòng khôi phục lại yên tĩnh, đèn đầu giường lại được bật lên lần nữa, ánh mắt Đan Diệc Thần thanh tỉnh, anh ngồi dậy, mở ví tiền ra, bên trong kẹp một tấm hình của Nghê Tiêu cười rất hạnh phúc ngọt ngào.

Ánh mắt anh nhất thời trở nên dịu dàng, khóe miệng không nhìn được cong lên, cảm giác ngọt ngào thật giống như một đứa bé 3 tuổi đứng ở đầu phố mãi không đi, khóc lóc làm nũng với bố mẹ thật lâu, sau đó bố mẹ mới đồng ý mua cho cậu món đồ chơi yêu thích.

Hai tay anh đan vào nhau đặt ở sau đầu, trong đầu bắt đầu suy nghĩ nên đề cập đến chuyện kết hôn với bố mẹ Nghê Tiêu như thế nào, thì điện thoại đột nhiên vang lên.

Đêm khuya, nếu không phải quân khu có điện khẩn, sẽ không ai quấy nhiễu vào giờ này.

Đan Diệc Thần sau khi nhận điện thoại, thì sắc mặt bỗng lạnh dần:

“Bây giờ, tôi sẽ tự đến.” Anh ngắt lời đầu bên kia điện thoại, thản nhiên nói.

Đầu bên kia điện thoại cảm thấy choáng váng, nhất thời không biết nên hỏi cái gì.

Đan Diệc Thần cúp điện thoại, một đêm không ngủ.

Hôm sau, Nghê Tiêu khó xử mời Nghê Chấn và Dương Vạn Lệ đến phòng khách, hắng giọng quyết định bày tỏ quyết tâm cũng như thái độ của mình:

“Bố, mẹ, cảm ơn hai người đã đặc biệt đến thăm bọn con, con với Diệc Thần đã đính hôn lâu rồi, sau khi tụi con bàn bạc với nhau xong, bọn con quyết định muốn kết hôn.”

Dương Vạn Lệ vui vẻ vỗ tay Nghe Chấn:

“Ông nó, đây là chuyện đáng mừng đấy, không chừng không tới một năm, chúng ta sẽ được bế cháu ngoại rồi.”

Cháu ngoại? Trong đầu Nghe Chấn lập tức hiện ra đứa trẻ trắng trẻo mập mạp uống sữa bột trong quảng cáo trên TV, nhất thời cũng không nhịn được cười:

“Định khi nào kết hôn? Diệc Thần có ý gì không?”

“Anh ấy đương nhiên...”

“Phản đối!”

Nụ cười Nghe Tiêu cứng ở trên mặt, cô kinh ngạc quay đầu không dám tin vào lỗ tai mình.

“Anh nói cái gì?”

Đan Diệc Thần chậm rãi, dưới ánh nhìn chăm chú của bố mẹ Nghe, thản nhiên nói: “Thời cơ còn chưa tới, chuyện kết hôn tạm thời hoãn lại đi ạ.”

Trong giáo đường rộng rãi sáng ngời, trên mặt các tân khách mang theo nụ cười chúc phúc, vỗ tay dồn dập, giữa khúc quân hành kết hôn du dương, Nghe Tiêu hạnh phúc mặc chiếc áo cưới cô dâu đi về phía Đan Diệc Thần, phía sau hai tiểu hoa đồng nắm áo cưới Nghe Tiêu, vừa đi vừa tán gẫu khe khẽ.

“Nhìn dì Nghe giống như sắp gả ra ngoài đấy.”

“Dĩ nhiên! Chú Đan đẹp trai như vậy, mẹ tớ nói nếu không nắm trong tay nhanh một chút, sẽ bị người phụ nữ khác cướp mất.”

Nghe Tiêu dựng thẳng lỗ tai hơi đau đớn, quay đầu hung hăng nói: “Câm miệng! Còn nữa gọi chị là chị Nghe và anh ấy là anh Đan.”

Tiểu hoa đồng òa khóc một tiếng, mà khúc quân hành bỗng nhiên kết thúc, chú rể Đan Diệc Thần về mặt áy náy, cầm hoa cưới trong tay đưa cho Nghe Tiêu:

“Nghe Tiêu, thật xin lỗi, thời cơ vẫn chưa tới, chúng ta không thể kết hôn!”

Nghe Tiêu bỗng cảm thấy choáng váng, thời cơ còn chưa tới? Cô hung hăng ném hoa xuống đất, chống nạnh rống giận: “Vậy đến khi nào mới gọi là thời cơ chín muồi?”

“Xôn xao” một chút, sau đó toàn bộ thế giới đều trở thành một màu đen.

Cô đi chân trần ngồi trên bệ cửa sổ ngẩn ngơ, anh ấy từ chối kết hôn đã 3 ngày rồi, cho dù hôm đó bố mẹ không vui lắm, nhưng cũng không rõ giữa hai người đã xảy ra vấn đề gì, chỉ đành dặn bọn họ hãy suy nghĩ cho thật kĩ rồi im lặng trở về.

Mà Đan Diệc Thần sau khi nói xong câu đó cũng đến quân khu, lâu rồi chưa về nhà.

A Tú thì xin phép đi ra ngoài chưa về, trong căn biệt thự rộng như vậy, muốn tìm một người tâm sự cũng không có.

Nghe Tiêu đắn đo suy nghĩ, thà ở trong nhà ăn không ngồi rồi, chi bằng trở về văn phòng tiếp tục làm việc, cô đi thẳng đến phòng thay đồ, thay đồ xong, cô lái xe đến công ty.

Vừa mới vào văn phòng đã phát hiện, chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi, phòng làm việc của cô đã dành cho người khác.

“Cô là cô Nghe phải không? Tổng giám đốc Lặc đã đến rồi, mời cô đến văn phòng một chuyến.”

Tổng giám đốc của văn phòng luật? Cô đã đến đây làm việc 2 tháng rồi, cũng không thấy được mặt của sếp lớn, cô mang theo tò mò đẩy cửa phòng đi vào, mới phát hiện ông chủ ngồi ở trên ghế là một người phụ nữ quen thuộc.

Lặc Tư Thanh mặc âu phục chuyên nghiệp, váy ngắn ngồi ở sau bàn làm việc, tóc ngắn màu đen xinh đẹp vén ở sau tai, thoạt nhìn hết sức sạch sẽ, gọn gàng.

“Lặc... Tổng giám đốc?” Nhất thời, Nghe Tiêu không biết nên xưng hô như thế nào.

Lặc Tư Thanh mỉm cười: “Ngồi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Từng Bước Dụ Dỗ Nữ Luật Sư Xinh Đẹp Của Tư Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.